

ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการพูด
ต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
พระมหาสงกรานต์ ตะโคดม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ตุลาคม 2547

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๕๐๐/๕๙
พ.๒๐.๕๙
๕๙

ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการพูด
ต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาระดับชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
พระมหาสงกรานต์ ตะโคตม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
ตุลาคม 2547

พระมหาสงกรานต์ ตะโคตม. (2547). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ที่มีต่อพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง, ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นพระนักศึกษาศาสนศาสตร์ปีที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ที่มีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมน้อยและไม่เคยผ่านการฝึกการพูดมาก่อน จำนวน 16 รูป ซึ่งได้จากการประเมินและสังเกตพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนแล้วสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่มๆ ละ 8 รูป กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการ กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาแบบแผนการทดลองคือ แบบสลับกลับ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบวิลคอกชันและแมน-วิทนี

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. พระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. พระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. พระนักศึกษาที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและพระนักศึกษาที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

THE EFFECTS OF LECTURER AND PEER MODELING ON PUBLIC
SPEAKING BEHAVIOR OF SASANASAT I STUDENTS OF
MAHAMAKUTTARACHAWITTAYALAI UNIVERSITY,
WAT RACHATIVATVIHAN CENTER
IN KHET DUSIT, BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

PRAMAHA SONGKRAN TACODOM

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

October 2004

Pramaha Songkran Tacodom. (2004). *The Effects of Lecturer and Peer Modeling on Public Speaking Behavior of Sasanasat I Students of Mahamakuttarachawittayalai University, Wat rachativatvihan Center in Khet Dusit, Bangkok*. Master thesis, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Asso.Prof. Chucheep Onkokesung, Assit. Prof. Promtida Sankamkrue.

The purposes of this experimental research were to study the effects of lecturer and peer modeling on public speaking behavior of Sasanasat I Students of Mahamakuttarachawittayalai University, Wat rachativatvihan Center in Khet Dusit, Bangkok in academic year 2004. The samples were evaluated in the public speaking behavior by evaluation and observation. The 16 students were selected from those students who had poor public speaking behavior and no background in public speaking. Then they were randomly divided into two experimental groups and each group was consisted of 8 students. The experimental group I was exposed to lecturer modeling and the experimental group II was exposed to peer modeling.

The experimental design was ABA reversal design. The public speaking behavior of the two experimental groups was recorded by anecdotal record. The data was analyzed by the Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test and the Mann-Whitney U Test.

The results were as follows:

1. The public speaking behavior of the students that were exposed to the lecturer modeling was significantly increased than before the experiment at .01 level.
2. The public speaking behavior of the students that were exposed to the peer modeling was significantly increased than before the experiment at .01 level.
3. There was no significantly difference of public speaking behavior between students that exposed to the lecturer modeling and peer modeling.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษามีต่อพฤติกรรมการพูด
ต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาระดับชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ของ

พระมหาสงกรานต์ ตะโคตม

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

วันที่ 15 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิตา แสนคำเครือ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จได้โดยได้รับความกรุณาและความช่วยเหลือจาก
รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง ประธานควบคุมปริญญาโท ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา
แสนคำเครือ กรรมการควบคุมปริญญาโท รองศาสตราจารย์เวณี กรีทองและอาจารย์ดร.
พาสนา จุรัตน์ กรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งเพิ่มเติมสอบปริญญาโท ผู้วิจัยขอเจริญพรขอบคุณ
เป็นอย่างยิ่งไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอเจริญพรขอบคุณ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลิม
จันทปฐุมพงษ์และอาจารย์ดร.พาสนา จุรัตน์ ที่กรุณาให้ความรู้ คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ
ตรวจเครื่องมือในการทำวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยขอเจริญพรขอบคุณ อาจารย์อำนาจ ศรีบรรเทา ผู้อำนวยการศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่ให้ความสะดวกในเรื่องของสถานที่ ข้อมูลและกลุ่มตัวอย่างใน
การวิจัยครั้งนี้ ขอขอบใจ สามเณรวิเชียร เจริญธรรม ที่ช่วยเป็นแม่แบบในการทดลอง และขอขอบใจ
พระนักศึกษาศาสนศาสตร์ปีที่ 1 ทุกรูปที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณพระราชดิลก เจ้าอาวาสวัดพระยาหยั่งและ
พระอาจารย์มหาสาคร ธมฺมสาครโร ที่ได้ให้ความเมตตาแนะนำในเรื่องที่อยู่อาศัย ตลอดจนการให้
คำปรึกษาแนะนำเป็นอย่างดี ขอขอบคุณ พระมหาสามารถ กิตติปัญญา ที่เป็นเจ้าภาพในการพิมพ์
ปริญญาโท ขอขอบคุณเพื่อนสหธรรมิกทุกรูปที่ให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ และขอเจริญพร
ขอบใจเพื่อนๆ จิตวิทยาการศึกษาทุกคนที่เป็นกำลังใจในการเรียนและการทำวิจัย

ผู้วิจัยขอเจริญพรขอบคุณ คุณพ่อศักดิ์ดา คุณแม่บุญมา ตะโคตมและคุณย่าจำปา ตะโคตม
ผู้ให้ชีวิต เป็นครูคนแรก สอนให้เป็นคนขยันหมั่นเพียรและคอยให้กำลังใจ ความห่วงใยเสมอมา

บุญกุศลอันเกิดจากปริญญาโทฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้ พระอุปัชฌาย์ มารดาบิดา
ครู อาจารย์ ผู้มีอุปการคุณทุกท่านและสรรพสัตว์ทั้งปวง

พระมหาสงกรานต์ ตะโคตม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	5
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
สมมติฐานของการวิจัย.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ.....	18
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดต่อที่ชุมชน.....	21
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูดต่อที่ชุมชน.....	21
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดต่อที่ชุมชน.....	35
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต.....	38
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.....	41
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	47
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	47
ประชากร.....	47
กลุ่มตัวอย่าง.....	47
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	48
การสร้างเครื่องมือในการวิจัย.....	48
วิธีการสังเกต.....	50
ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต.....	51
การเตรียมการก่อนการทดลอง.....	51

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ) วิธีดำเนินการทดลอง.....	52
แบบแผนการทดลอง.....	52
การดำเนินการทดลอง.....	52
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแลการศึกษาค้นคว้า.....	55
สัญลักษณ์เกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล.....	55
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	61
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	61
สมมติฐานของการวิจัย.....	61
ขอบเขตของการศึกษาวิจัย.....	61
ประชากร.....	61
กลุ่มตัวอย่าง.....	61
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	62
การดำเนินการทดลอง.....	62
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
สรุปผลการวิจัย.....	64
อภิปรายผล.....	64
ข้อเสนอแนะ.....	69
บรรณานุกรม.....	70
ภาคผนวก.....	77
ภาคผนวก ก.	78
ภาคผนวก ข.	100
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	182

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1	เปรียบเทียบพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร..... 56
2	เปรียบเทียบพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา..... 57
3	เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2..... 58
4	แสดงความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาเป็นรายรูป ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร ตลอด 3 ระยะ..... 95
5	แสดงความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาเป็นรายรูป ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ตลอด 3 ระยะ..... 96
6	เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาเป็นรายรูป ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร..... 97
7	เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาเป็นรายรูป ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา..... 98
8	แสดงคะแนนพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชน ก่อนและหลังการทดลองของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2..... 99

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง.....	52
2 แสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลอง ที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา โดยการเขียนกราฟเส้น.....	59
3 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 1 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	79
4 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 2 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	80
5 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 3 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	81
6 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 4 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	82
7 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 5 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	83
8 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 6 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	84
9 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 7 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	85
10 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 8 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	86
11 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 1 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	87
12 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 2 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	88
13 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 3 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	89
14 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 4 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	90

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
15 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 5 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	91
16 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 6 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	92
17 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 7 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	93
18 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 8 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	94

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เมื่อเริ่มมีมนุษย์เกิดขึ้นในโลกและมีการรวมตัวกันมากขึ้นจนกลายเป็นสังคม ในสังคมต้องมีการสื่อความหมายที่เรียกว่า การพูด กล่าวได้ว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารที่แสดงถึงลักษณะและวิธีการของการนำเอาวัจนะภาษาและอวัจนะภาษามาทำให้เกิดความหมายและสื่อสารออกไปตามที่ต้องการทั้งยังเป็น การสื่อสารที่บุคคลทุกหมู่เหล่านำมาใช้ในชีวิตรประจำวันมากกว่าสื่ออื่น เพราะมีข้อจำกัดอยู่น้อยกว่าการสื่อสารชนิดอื่น(ลักษณะ สตะเวทิน.2540:1-2)ด้วยเหตุนี้ การสื่อสารด้วยการพูดจึงได้มีการพัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ จากที่เคยเป็นการพูดระหว่างบุคคลก็ขยายมาเป็นการพูดเป็นกลุ่มและเมื่อมีจำนวนของผู้ฟังมากขึ้นจึงกลายเป็นการพูดต่อที่ชุมชนซึ่งเกิดขึ้นมาในยุคกรีกและโรมันเรื่องอำนาจประมาณ 5,000 ปีมาแล้ว จากนั้นจึงได้มีการวางกฎเกณฑ์ในการพูดไว้เมื่อประมาณ 2,500 ปีมาแล้ว (ประสงค์ ราชณสุข.2528:5)

สำหรับประเทศไทย การพูดต่อที่ชุมชนโดยส่วนมากเป็นพระราชดำรัสของพระมหากษัตริย์ในงานพระราชพิธีต่างๆ ต่อมา มีการพูดของราชวงศ์มากขึ้นและในช่วงเวลาก่อนมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเล็กน้อย เริ่มมีการพูดของบุคคลทั่วไปเกิดขึ้นและเริ่มมีการพูดอย่างจริงจังในปีพุทธศักราช 2505 ปัจจุบันการพูดหรือการฝึกพูดเป็นที่รู้จักแพร่หลาย แม้แต่สถานศึกษาต่างๆ ก็มีการกำหนดไว้ในหลักสูตรเพื่อให้มีการเรียนการสอน เนื่องจากวิชาดังกล่าวมีความจำเป็นในการสร้างความรู้พื้นฐานด้านการสื่อสาร ทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในการบูรณาการกับการเรียนรู้อื่น ๆ และยังใช้เพื่อพูดในชีวิตประจำวัน (นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต.2542:26-27) นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนมีบุคลิกภาพและมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี รู้จักวิธีการใช้จิตวิทยาในการพูดอย่างมีศิลปะอันเป็นผลให้ผู้ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนที่ฝึกฝนทักษะการพูดมาเป็นอย่างดีแล้วประสบความสำเร็จทั้งส่วนตัวและส่วนรวม (มาณวิภา ตันดิสุกฤต.2541:9)

การพูดเป็นสิ่งสำคัญสำหรับมนุษย์ในชีวิตประจำวันทั้งทางด้านบวกและด้านลบ ปัญหาบางอย่างที่เกิดขึ้นในสังคมบางครั้งอาจเกิดขึ้นระหว่างบุคคล ระหว่างชาติจากจุดเล็กๆ จุดเดียวแล้วก็ลุกลามขึ้นเป็นปัญหาใหญ่ระดับโลกหรือปัญหาบางอย่างซึ่งมีความใหญ่โตและมีความรุนแรง อาจกลับกลายเป็นปัญหาเล็กน้อยได้(สมจิต ชิวปรีชา.2540:1) ทั้งนี้เป็นเพราะคำพูดของมนุษย์ที่พูดออกไปเป็นเสมือนดาบสองคม กล่าวคือสามารถพูดเพื่อให้เกิดความสร้างสรรค์หรือพูดเพื่อการทำลายก็ได้ ประกอบกับสมัยปัจจุบันเป็นสมัยที่มีความเจริญรุดหน้าในทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เน้นวัตถุนิยม โดยให้ความสำคัญแก่เงินตราซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหาทางด้านจิตใจตามมาพร้อมกับความเจริญด้วย (จำนงค์ ทองประเสริฐ.2539:18-19) เมื่อเกิดปัญหาทางด้านจิตใจ จึงจำเป็นต้องใช้หลักธรรมของศาสนาเข้ามาช่วยขัดเกลาจิตใจและบรรเทาปัญหาเหล่านั้น ทำให้ประชาชนมีที่พึ่งทางจิตใจ ผู้ที่มีหน้าที่ชี้แนะหลักธรรมอันเป็นที่พึ่งทางจิตใจของประชาชนในทางพระพุทธศาสนาก็คือพระสงฆ์ซึ่งมีหน้าที่เผยแผ่พระพุทธศาสนาและแสดงธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ด้วยการพูดใน

ลักษณะของการพูดต่อที่ชุมชน เพื่อชี้ทางบรรเทาทุกข์ ชี้สุขเกษมศานต์ ชี้ทางพระนฤพานอันพ้น โศกวิโยคภัยแก่บุคคลทั่วไป ดังจะเห็นได้จากพระพุทธรูปที่ดรัสไว้ในคราวที่จะส่งพระสาวก จำนวน 60 องค์ไปประกาศศาสนาในครั้งแรกว่า "เธอทั้งหลาย จงเที่ยวจาริกไป เพื่อประโยชน์และความสุขของชนหมู่มาก...จงแสดงธรรมอันงามในเบื้องต้นคือศีล มีความงามในท่ามกลางคือ สมาธิ มีความงามในที่สุดคือปัญญา..." (พิสิฐ เจริญสุข.2539:1) สมัยปัจจุบันจำนวนประชากรในประเทศเพิ่มมากขึ้น แต่พระสงฆ์ที่ทำหน้าที่นักเผยแผ่ธรรม มีความรู้และความสามารถในเรื่องการพูดแสดงธรรมต่อที่ชุมชนมีน้อย เพราะในประเทศไทยไม่ค่อยมีการสอนหลักสูตรการพูดต่อที่ชุมชนให้กับผู้ที่ มีหน้าที่สอนหรือเทศน์ตามรอยพระพุทธองค์ ปลอ่ยให้ต่างคนต่างพูดต่างสอนกันไปเองตามถนัด จึงทำให้การเทศน์การสั่งสอนพระธรรมไม่ได้ผลเท่าที่ควร(นิพนธ์ ศศิธร.2515:6) นอกจากนี้พระภิกษุ สามเณรหรือบุคคลส่วนมาก มักจะหลีกเลี่ยงการแสดงความคิดเห็นด้วยการพูด โดยเฉพาะเมื่อพูดต่อที่ ชุมชนที่มีคนจำนวนมากจะมีรู้สึกประหม่า ตื่นเต้นหรือเกิดอาการสะทกสะท้านผิดปกติ หัวใจเต้นแรง คอแห้ง ริมฝีปากสั่น เสียงสั่น รู้สึกขาบอบหน้า มีเหงื่อไหลซึมออกมา ขาและแขนสั่น ลืมเรื่อง ที่จะพูด ไม่สามารถสบตากับผู้ฟัง ไม่อาจทรงตัวได้ในอาการสมดุล (สวนิต ยมาภัย.2537:39) ซึ่ง กล่าวโดยสรุปแล้วจะมีปัญหาในการพูดด้านบุคลิกภาพและการปรับตัวต่างๆ ไป ด้านเสียงจังหวะ และลีลาในการพูด ด้านภาษาที่ใช้ ด้านอากัปกริยาท่าทาง ด้านความคิด เนื้อหาสาระและด้านการ ประมวลเรื่อง (วิจิตร อวาทะกุล. 2542:7-8)

ขณะที่ผู้วิจัยศึกษาที่มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยระหว่างปีพุทธศักราช 2540 - 2543 ได้สังเกตเห็นพระนักศึกษาในขณะทีพูดคุยกันตามปกติแล้วมักจะชอบพูดคุย แต่เมื่อให้มีการ แสดงความคิดเห็นหน้าทีชุมชนกลับไม่กล้าที่จะออกไปพูดแสดงความคิดเห็น ภายหลังผู้วิจัยจึงไป สัมภาษณ์อาจารย์ที่สอนวิชาวาทศิลป์และอาจารย์ที่สอนวิชาอื่นๆ แก่พระนักศึกษาพบว่าพระ นักศึกษามีปัญหาพฤติกรรมกรการพูดต่อที่ชุมชนคือ มือขาสั่น ไม่กล้าสบตาผู้ฟัง พูดอึกขระไม่ชัดเจน จับเกาส่วนต่างๆ ของร่างกาย ลืมเรื่องที่จะพูด เป็นต้น เมื่อผู้วิจัยไปสังเกตพฤติกรรมกรการพูดต่อที่ ชุมชนในห้องประชุมที่มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร กรุงเทพฯ พบว่า พระนักศึกษามีปัญหาพฤติกรรมกรการพูดต่อที่ชุมชนตรงตามที่อาจารย์ได้กล่าวไว้ ผู้วิจัยจึงได้สำรวจ ปัญหาเบื้องต้นเกี่ยวกับการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร โดยการให้พระนักศึกษาชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 จำนวน 80 รูปและชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 2 จำนวน 70 รูปตอบแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับ ปัญหาพฤติกรรมกรการพูดต่อที่ชุมชนของตน โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด ดังนี้

ข้อที่ 1 ถามว่า ท่านมีปัญหาเกี่ยวกับการพูดต่อที่ชุมชนหรือไม่ ถ้ามี ปัญหานั้นคืออะไร บ้าง ผลการสำรวจพบว่า พระนักศึกษาศนศาสตร์ปีที่ 1 จำนวน 80 รูป มีปัญหาพฤติกรรมกรการพูดต่อที่ชุมชน จำนวน 50 รูป คิดเป็นร้อยละ 62.5 ได้แก่ พูดเร็วหรือช้าเกินควรจะเป็น ลืมหัว ข้อที่จะพูด พูดผสมภาษาถิ่น ออกเสียงตัว ร ล ด คำควบกล้ำไม่ถูกต้อง พูดเสียงสั่น มือขาสั่น ไม่กล้ามองผู้ฟัง มีอาการตื่นเต้น ไม่สามารถควบคุมกิริยามารยาท ขาดความมั่นใจในตัวเอง เป็นต้น ส่วนพระนักศึกษาศนศาสตร์ปีที่ 2 ที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 70 รูป มีปัญหาพฤติกรรมกรการ

พูดต่อที่ชุมชนจำนวน 39 รูป คิดเป็นร้อยละ 55.71 ได้แก่ เวลาพูดมักมีคำว่า เอ้อ อ้าอยู่เสมอ เสียงสั้น ออกเสียงไม่ชัด พูดวากวนไปมา พูดออกเสียงควบกล้ำ ร ล ไม่ชัด จำเรื่องที่จะพูดไม่ได้ จับเกาส่วนต่างๆ ของร่างกาย ไม่กล้ามองผู้ฟัง มีอาการตื่นเต้น ขาดความมั่นใจ เป็นต้น

ข้อที่ 2 ถามว่า ท่านมีวิธีแก้ปัญหานั้นอย่างไรบ้าง ผลการสำรวจพบว่า พระนักศึกษาศาสนศาสตร์ปีที่ 1 จำนวน 50 รูป คิดเป็นร้อยละ 62.5 มีวิธีแก้ไขปัญหาพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนดังนี้ คือ การใช้จินตนาการว่าตัวผู้พูดเองมีความรู้มากกว่าผู้ฟัง การหายใจเข้าลึกๆ ทำสมาธิ ก่อนที่จะพูด การเตรียมตัวให้พร้อมก่อนที่จะพูด เป็นต้น ส่วนพระนักศึกษาศาสนศาสตร์ปีที่ 2 จำนวน 39 รูป คิดเป็นร้อยละ 55.71 มีวิธีแก้ไขปัญหาพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนดังนี้คือ การเคลื่อนไหวร่างกายประกอบการพูด การยืนสงบนิ่งก่อนการพูด การเตรียมตัวก่อนพูดให้ดี สร้างความมั่นใจให้ตนเอง เป็นต้น

จากปัญหาที่สำรวจพบแสดงให้เห็นว่า พระนักศึกษาศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มีปัญหาพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนมากกว่าพระนักศึกษาศาสนศาสตร์ปีที่ 2 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในการพูดต่อที่ชุมชนเหล่านั้นมาสร้างแบบประเมินพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชน แล้วขอความร่วมมืออาจารย์ผู้สอนวิชาวาทศิลป์ให้ประเมินพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาศาสนศาสตร์ปีที่ 1 จำนวน 80 รูป ผลการประเมินพบว่า พระนักศึกษามีปัญหาพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชน จำนวน 48 รูป คิดเป็นร้อยละ 60 แสดงว่า พระนักศึกษาศาสนศาสตร์ปีที่ 1 ส่วนใหญ่น่าจะมีปัญหาพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ขัดขวางต่อการเผยแผ่ธรรมและการเรียนการสอนของพระนักศึกษา เพราะผู้ที่จะเป็นนักเผยแผ่พระพุทธศาสนาที่ดีจะต้องเป็นนักพูดที่ดี(พิสิฐ เจริญสุข.2539:5)ดังนั้น จึงสมควรที่จะมีการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้นตั้งแต่ที่เริ่มศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย เพื่อเตรียมพระนักศึกษามีหน้าที่ฟังคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าแล้วสอนให้คนอื่นปฏิบัติตาม (สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวชิโรรส.2538:29) ให้พร้อมที่จะเป็นพระนักเผยแผ่ที่ดี เพราะถ้าพระนักศึกษามีความรู้ความสามารถในการพูดได้ พูดเป็นและพูดดีอย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ก็จะเป็นข้อได้เปรียบและมีโอกาสที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ตามความมุ่งหมายในการเทศน์สอนศาสนา ทำให้ประชาชนได้ซาบซึ้งจับใจในรสพระธรรมและในชีวิตส่วนตัวได้ง่ายยิ่งขึ้น (วิจิตร อาวะกุล. 2542:3)

การพัฒนาพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนทำได้หลายวิธี เช่น การเสริมแรงด้วยเบียร์รถ การปรับสีนใหม่และการใช้เทคนิคแม่แบบ เป็นต้น ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้แม่แบบที่ต่างกันคือ ใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรและเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา เพื่อพัฒนาพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษา เพราะเทคนิคแม่แบบเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยบุคคลจะสังเกตและรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมของแม่แบบซึ่งถ่ายทอดประสบการณ์ที่เป็นความคิด ความรู้สึกออกมาพร้อมๆ กับการแสดงออกของแม่แบบเอง (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต.

2543:50, ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.2536:22, ประเทือง ภูมิภักทราคม.2540 :236) ด้วยเหตุนี้ แม่แบบจึงมีอิทธิพลและใช้ได้ผลทำให้เกิดการเรียนรู้เป็นอย่างดีทั้งแม่แบบที่มีชีวิตและแม่แบบที่เป็นสัญลักษณ์ ดังผลการวิจัยของ อีเกล ริชแมน และโคเกล (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.2536:59-63; อ้างอิงจาก Egel, Richman and Koegel.1981:3-12) ที่ได้ศึกษาการใช้แม่แบบที่เป็นตัวเพื่อนร่วมชั้นเรียนและอยู่ในวัยเดียวกันกับเด็กออทิสติก จำนวน 4 คน เป็นชาย 2 คน และหญิง 2 คน อายุระหว่าง 5 ปี ถึง 7 ปี 9 เดือน แม่แบบเป็นนักเรียนระดับเขาวนปัญญาปกติ อายุระหว่าง 6-9 ปี เป็นชาย 3 คน หญิง 1 คน ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชั้นกับกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า การใช้แม่แบบที่อยู่ในวัยเดียวกัน อายุใกล้เคียงกัน ทำให้การเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูงซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนทรีย์ รักความสุข (2543:54) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองและการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2542 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและมีการปรับตัวด้านการเรียนต่ำ จำนวน 48 คน กลุ่มทดลองที่ 1 และ 3 ได้รับการใช้สถานการณ์จำลอง ส่วนกลุ่มทดลองที่ 2 และ 4 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเทปวีดิทัศน์ ผลการวิจัยพบว่า วิธีการทั้ง 2 วิธีสามารถทำให้การปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 ในทั้ง 2 กลุ่มทดลองดีขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภาวี วงศ์อินทร์ (2546:53-55) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ตัวแบบบุคคลจริงและเบี่ยงรรถกรต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนพังกุญพัฒน์ศึกษา จังหวัดขอนแก่น จำนวน 20 คน โดยให้กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับโปรแกรมการใช้ตัวแบบบุคคลจริงและกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับโปรแกรมการใช้เบี่ยงรรถกร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ตัวแบบบุคคลจริงและเบี่ยงรรถกรมีพฤติกรรมความรับผิดชอบหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการ
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้เป็นแนวทางให้อาจารย์ในมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย นำเทคนิคแม่แบบไปพัฒนาพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาระดับปีที่ 1 ซึ่งมีปัญหา พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรเป็นพระนักศึกษาระดับชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมน้อยและไม่เคยผ่านการฝึกพูดมาก่อน ซึ่งได้จากการประเมินและสังเกตพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชน จำนวน 20 รูป

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นพระนักศึกษาระดับชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมน้อยและไม่เคยผ่านการฝึกพูดมาก่อน จำนวน 16 รูป ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจาก ประชากรแล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 รูป

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การพัฒนาพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน 2 เทคนิคแม่แบบ ที่มีลักษณะแม่แบบ 2 แม่แบบดังนี้

- 1.1 การใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร
- 1.2 การใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน** หมายถึง การใช้ถ้อยคำและการแสดงกิริยาท่าทางของพระนักศึกษาขณะพูดต่อที่ชุมชน การใช้ถ้อยคำและการแสดงกิริยาท่าทางนั้นต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ประกอบด้วย

1.1 ด้านการพูด ได้แก่

- 1.1.1 ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจน
- 1.1.2 พูดเกริ่นนำได้ถูกต้อง
- 1.1.3 พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับ
- 1.1.4 สรุปได้ครอบคลุมใจความ

- 1.2 ด้านกิริยาท่าทาง ได้แก่
 - 1.2.1 ห่มจีวรเรียบร้อย
 - 1.2.2 ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูด
 - 1.2.3 ยืนทรงตัวได้เหมาะสม
 - 1.2.4 มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง
 - 1.2.5 พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้

2. การใช้เทคนิคแม่แบบ หมายถึง การฝึกให้พระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนอย่างถูกต้องเหมาะสมโดยการสังเกตแล้วทำตามแม่แบบที่กำหนด ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคแม่แบบ 2 แบบคือ การใช้แม่แบบวิทยากรและการใช้แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษามีรายละเอียดดังนี้

2.1 การใช้แม่แบบวิทยากร หมายถึง การใช้วิทยากรคือ "ตัวผู้วิจัย" สาธิตการพูดต่อที่ชุมชนให้พระนักศึกษาส่งเกตแล้วทำตาม โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนตามแม่แบบวิทยากรและแจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาลำประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบวิทยากรจะแสดงให้พระนักศึกษได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษสาธิตการพูดต่อที่ชุมชนให้พระนักศึกษได้สังเกตพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยากรแล้วให้พระนักศึกษจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนที่ละรูป โดยให้เลียนแบบวิทยากร
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนตามที่วิทยากรสาธิตแล้วผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยาการ

3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยาการที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

2.2 การใช้แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา หมายถึง การใช้เพื่อนพระนักศึกษาที่เรียนอยู่ในระดับเดียวกัน ที่ได้รับการประเมินจากอาจารย์และได้รับการยอมรับจากเพื่อนพระนักศึกษาด้วยกันว่าเป็นตัวอย่างที่ดีทั้งทางด้านการเรียนและการแสดงออก อีกทั้งยังมีความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชนอย่างถูกต้องสาธิตการพูดต่อที่ชุมชนให้พระนักศึกษาสังเกตแล้วทำตาม โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชนตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาและแจกเอกสารประกอบการทดลอง

1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชนที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น

1.3 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาสาธิตการพูดต่อที่ชุมชนให้พระนักศึกษาได้สังเกตพฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชน

2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนที่ระบุ โดยให้เลียนแบบเพื่อนพระนักศึกษา

2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชนตามที่เพื่อนพระนักศึกษาสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้ความสนใจพร้อมข้อเสนอแนะ

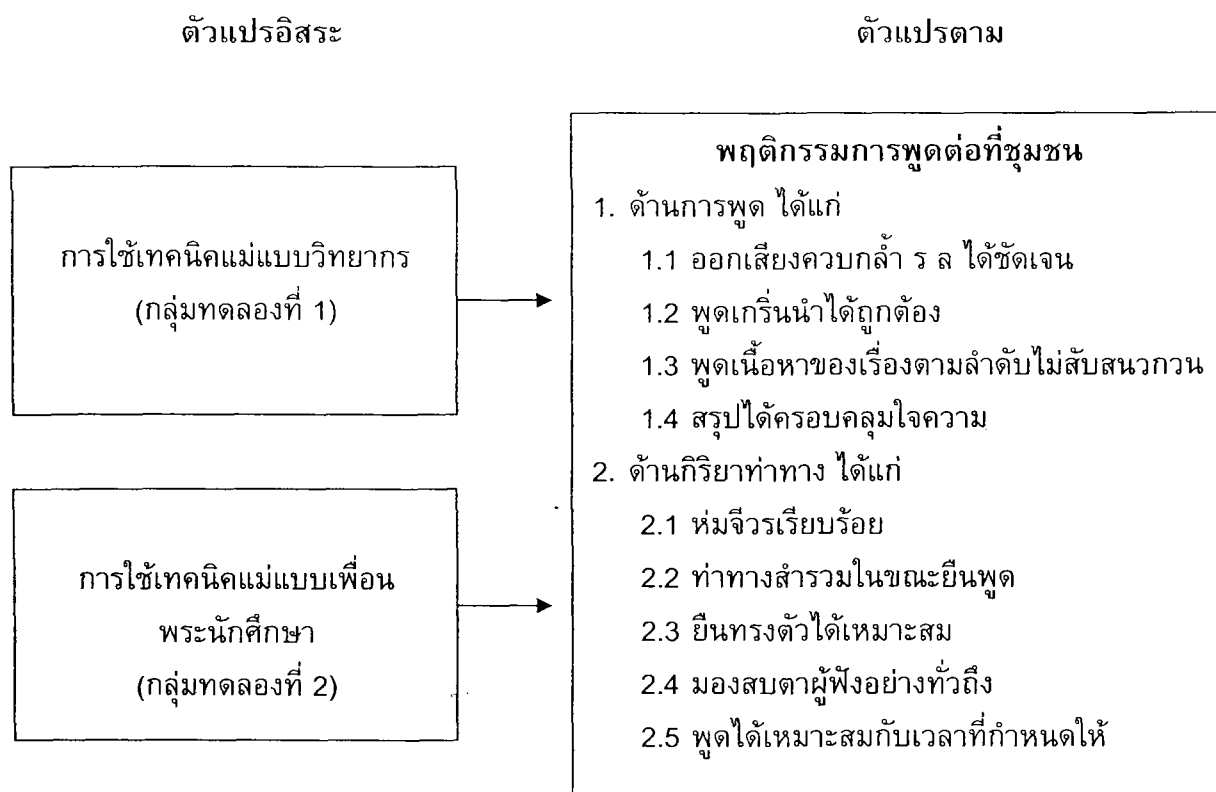
ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษสรุปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. พระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร
2. พระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา
3. พระนักศึกษาที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรและพระนักศึกษาที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคแม่แบบ
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคแม่แบบ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.1.1 ความหมายของแม่แบบ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536:52) ได้ให้ความหมายของตัวแบบว่าหมายถึง สิ่งที่เป็นแบบอย่างที่ดีเป็นบรรทัดฐานได้ เป็นแบบหรือตัวอย่างที่นำมาให้เห็นเพื่อเป็นแนวทางในการเปรียบเทียบและเพื่อเป็นแบบอย่างในการเลียนแบบ

ลีฟรานเซียส (Lefrancois.2000:154) ได้ให้ความหมายของแม่แบบว่า หมายถึง คนที่มีพฤติกรรมเหมาะสม จนกระทั่งทำให้ผู้สังเกตเกิดความอยากทำตาม โดยจะพบเห็นได้ในสังคมปัจจุบัน

สรุปว่า แม่แบบ หมายถึง แบบอย่างที่มีพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมจนทำให้ผู้สังเกตเกิดความศรัทธา ยอมรับ อยากทำตามและทำการเลียนแบบพฤติกรรมอย่างที่ได้สังเกตเห็นแล้ว ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของสิ่งมีชีวิตและในรูปแบบของสัญลักษณ์ก็ตาม

1.1.2 ประเภทของแม่แบบ

สมโภชน์ เอี่ยมสุภามิตร (2543:51) ได้แบ่งประเภทของตัวแบบไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. ตัวแบบที่มีชีวิตจริง (Live model) คือตัวแบบที่บุคคลได้มีโอกาสสังเกตและปฏิสัมพันธ์โดยตรง
2. ตัวแบบสัญลักษณ์ (Symbolic model) เป็นตัวแบบที่เสนอผ่านสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ การ์ตูนหรือหนังสือนวนิยาย เป็นต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การเสนอแม่แบบที่มีชีวิตคือ แม่แบบวิทยากรและแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

1.1.3 กระบวนการเรียนรู้จากแม่แบบ

แบนดูรา (Dembo.1994:58-60;อ้างอิงจาก Bandura.1977) ได้กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้จากแม่แบบนี้ประกอบด้วย 4 กระบวนการดังต่อไปนี้

1. กระบวนการใส่ใจ (Attentional Processes) การเลียนแบบจะไม่เกิดขึ้นถ้าผู้เรียนไม่ใส่ใจและเข้าใจในพฤติกรรมที่แม่แบบแสดงให้เห็นอย่างถูกต้องแม่นยำ ผู้สังเกตสนใจเลียนแบบกับแม่แบบที่มีความคล้ายคลึงกับตัวเอง มีความสามารถ มีความอบอุ่นและมีอิทธิพลต่อตัวเขาเอง ผู้สังเกตที่มีสติปัญญาไม่สูงนักหรือมีความกระวนกระวายใจมักจะเลียนแบบพฤติกรรมของผู้อื่นและโดยทั่วไปจะเลียนแบบเฉพาะแม่แบบที่ได้รับการเสริมแรง

2. กระบวนการเก็บจำ (Retention Processes) บุคคลจะไม่ได้รับอิทธิพลจากการสังเกตเลย ถ้าผู้สังเกตยังจำสิ่งที่ตนสังเกตไม่ได้ การจดจำพฤติกรรมที่สังเกตจะอยู่ในรูปของสัญลักษณ์ 2 อย่างคือ ในรูปของมโนภาพกับในรูปของภาษาถ้อยคำ ผู้สังเกตจะสังสมสิ่งที่ได้เห็นแล้วและใส่รหัสทางถ้อยคำเพื่อจดจำสิ่งเหล่านั้น อีกอย่างหนึ่ง การใส่รหัสทางสัญลักษณ์และการฝึกซ้อม โดยการจินตนาการและฝึกทำตามพฤติกรรมที่ได้สังเกตแล้วจะทำให้ผู้สังเกตมีความชำนาญและจำได้มากขึ้น เพราะบุคคลที่ได้ฝึกซ้อมจนเข้าใจหรือได้ปฏิบัติจริงๆ ตามวิธีที่แม่แบบแสดงจะไม่ค่อยลืมวิธีการที่แม่แบบแสดงออก แต่ถ้าไม่ได้ฝึกซ้อมหรือฝึกซ้อมช้าหลังจากสังเกตเสร็จแล้วใหม่ๆ ก็อาจจะลืมและมีความสำคัญน้อย กิจกรรมการเลียนแบบจะต้องทำซ้ำๆ อย่างเข้าใจหลายครั้งหลังจากได้สังเกตพฤติกรรมของแม่แบบแล้ว จึงจะอยู่ในความทรงจำได้นาน (Bandura.1986 :60)

3. กระบวนการกระทำทางกาย (Moter Reproduction Processes) เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงความจำที่เก็บไว้ในรูปของสัญลักษณ์มาเป็นการกระทำที่เหมาะสม โดยจะเลือกและจัดลำดับการกระทำในตอนแรกและแก้ไขการกระทำตามข้อมูลเบื้องต้นที่ย้อนกลับ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในกระบวนการนี้คือ ประสิทธิภาพของตัวผู้เรียนเอง ซึ่งขึ้นอยู่กับการคาดหวังผลที่ต้องการ หลังจากการทำพฤติกรรมดังกล่าวแล้ว

4. กระบวนการจูงใจ (Motivational Processes) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ได้เรียนรู้มาและการกระทำ เพราะบุคคลไม่สามารถเลียนแบบทุกๆ สิ่งที่เขาได้เรียนรู้ได้มา บุคคลจะกระทำตามแม่แบบก็ต่อเมื่อเขาคาดหวังการได้รางวัลตามที่แม่แบบได้รับมาแล้วและการคาดหวังรางวัลจะทำให้ผู้เรียนจดจำ ใส่รหัสและฝึกซ้อมพฤติกรรมตามแม่แบบได้ดี

1.1.4 ลักษณะของแม่แบบ

เด็คเคอร์และนาแทน (Decker and Nathan.1985: 42) กล่าวว่า การเลียนแบบจะเกิดงายขึ้น ถ้าแม่แบบมีความคล้ายคลึงกับผู้สังเกต ในลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีอายุ เพศและเชื้อชาติเป็นต้นอย่างเดียวกันกับผู้สังเกต
2. มีความสามารถหรือความรู้ความชำนาญเป็นที่ยอมรับของตัวผู้สังเกต
3. มีความสามารถสูงกว่าผู้สังเกต
4. ควบคุมแหล่งที่ให้สิ่งที่ต้องการของผู้สังเกตได้
5. มีความสนิทสนมและมีประโยชน์กับตัวผู้สังเกต
6. และที่สำคัญเป็นพิเศษคือ แม่แบบต้องได้รับรางวัลสำหรับพฤติกรรมที่เป็นที่ต้องการ

เป็นที่ต้องการ

ไลเบอร์แมน (Lieberman.1993: 301 - 302) กล่าวว่า ลักษณะของแม่แบบที่บุคคลจะเลียนแบบจากแม่แบบนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่อไปนี้

1. สถานะทางสังคมของแม่แบบ เป็นที่น่าเชื่อถือในสายตาของผู้สังเกต
2. บุคคลมักจะเลียนแบบตามแม่แบบที่มีลักษณะอบอุ่น จริงใจและเป็นมิตร
3. บุคคลชอบที่จะเลียนแบบตามแม่แบบที่มีอำนาจคือ มีอิทธิพลที่จะให้คุณ

ไม่ตรี

และโทษแก่ตัวผู้สังเกต

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2543:256)กล่าวว่า ลักษณะของตัวแบบโดยทั่วไป

มีดังนี้

1. ตัวแบบควรมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับผู้สังเกตทั้งในด้าน เพศ เชื้อชาติ และทัศนคติ ซึ่งการที่ตัวแบบมีลักษณะคล้ายคลึงกับผู้สังเกตนั้น จะทำให้ผู้สังเกตมั่นใจได้ว่า พฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงออกนั้นเหมาะสมและสามารถทำได้ เพราะบุคคลนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับตน ซึ่งจะทำให้เขาเกิดความรู้สึกว่าเขาเองก็น่าจะทำได้

2. ตัวแบบควรจะเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในสายตาของผู้สังเกต แต่ถ้ามีชื่อเสียงมากจนเกินไปก็จะทำให้เขามีความรู้สึกว่าพฤติกรรมที่ตัวแบบกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ไม่น่าเป็นจริงสำหรับตัวเขาได้

3. ระดับของความสามารถของตัวแบบนั้น ควรจะมีระดับที่ใกล้เคียงกับผู้สังเกต เพราะถ้าใช้ตัวแบบที่มีความสามารถสูงมาก ก็จะทำให้ผู้ที่สังเกตคิดว่าเขาไม่น่าจะทำตามได้ ทำให้เขาปฏิเสธที่จะทำตามตัวแบบนั้น

4. ตัวแบบนั้นควรมีลักษณะที่เป็นกันเองและอบอุ่น

5. ตัวแบบเมื่อแสดงพฤติกรรมแล้ว ได้รับการเสริมแรง จะทำให้ได้รับความสนใจจากผู้สังเกตมากขึ้น

1.1.5 อิทธิพลของแม่แบบที่มีต่อผู้สังเกต

แบนดูรา (ประเทือง ภูมิภักทราคม.2540:64 -65;อ้างอิงจาก Bandura.1977) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อผู้สังเกตไว้พอสรุปได้ดังนี้

1. การสร้างพฤติกรรมใหม่ ตัวแบบสามารถช่วยให้ผู้สังเกตสร้างพฤติกรรมใหม่ โดยผู้สังเกตจะรวบรวมแบบแผนการกระทำที่ได้เห็นหรือได้ยินมาแล้วถ่ายทอดออกมาเป็นการกระทำ

2. การสร้างกฎเกณฑ์ หลักการใหม่ ในสภาพการณ์ที่ผู้สังเกตได้สังเกตเห็นการกระทำของตัวแบบ ตัวแบบจะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถสร้างกฎเกณฑ์หรือหลักการใหม่ขึ้นมาได้

3. การสอนพฤติกรรมสร้างสรรค์ ตัวแบบจะช่วยพัฒนาพฤติกรรมเชิงสร้างสรรค์ขึ้นมาได้ ทั้งนี้เนื่องจากการได้เห็นพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งจากตัวแบบ มนุษย์สามารถนำประสบการณ์ที่ตนเองมีอยู่ประกอบกับการกระทำของตัวแบบพัฒนาขึ้นมาเป็นพฤติกรรมใหม่ๆ ได้

4. การยับยั้งการกระทำและการหวั่นเกรงที่จะกระทำ ตัวแบบมีอิทธิพลต่อการยับยั้งหรือความหวั่นเกรงที่จะกระทำพฤติกรรม กล่าวคือ ถ้าผู้สังเกตได้เห็นตัวแบบถูกลงโทษ ผู้สังเกตมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำตามตัวแบบนั้น และในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้สังเกตเห็นตัวแบบกระทำพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องและถูกห้ามปรามแล้วไม่มีผลกรรมใดๆ ตามมา ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามตัวแบบนั้น

5. การส่งเสริมการกระทำ ตัวแบบมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมการกระทำทั้งทางบวกและทางลบ ถ้าผู้สังเกตเห็นตัวแบบกระทำพฤติกรรมใดแล้วได้รับการเสริมแรง (Vicarious reinforcement) ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามมากยิ่งขึ้น และในทำนองเดียวกัน ถ้าผู้สังเกตเห็นตัวแบบที่แสดงความก้าวร้าว และได้รับการยกย่องว่าเป็นสิ่งที่ดี ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามขึ้นเช่นกัน

6. ด้านอารมณ์ นอกจากตัวแบบจะมีอิทธิพลต่อผู้สังเกตในการกระทำตามตัวแบบดังกล่าวมาแล้ว ตัวแบบยังมีอิทธิพลต่ออารมณ์ของผู้สังเกตอีกด้วย ตัวแบบจะกระตุ้นให้ผู้สังเกตเกิดแนวคิดและความรู้สึกคล้ายตามตัวแบบ

7. การเผยแพร่แนวคิดและการกระทำ การกระทำของตัวแบบจะมีอิทธิพลต่อการเผยแพร่แนวคิดการกระทำต่างๆ ให้กับบุคคลในสังคมกระทำตาม นอกจากนี้ตัวแบบยังสามารถเผยแพร่แนวคิดและการกระทำดังกล่าวจากสังคมหนึ่งไปสู่อีกสังคมหนึ่งได้ด้วย กระบวนการเผยแพร่พฤติกรรมทางสังคมใหม่ๆ มี 2 กระบวนการคือ กระบวนการเรียนรู้โดยตรง เป็นการได้เรียนรู้จากตัวแบบแล้วนำมากระทำ และอีกกระบวนการหนึ่งได้แก่ การดัดแปลงประสบการณ์ที่ได้รับจากการสังเกตตัวแบบแล้วแสดงออกเองแล้ว ดังนั้น การเรียนรู้จากการเลียนแบบ นอกจากผู้สังเกตจะเกิดการเปลี่ยนแปลงภายในตัวเองแล้ว ยังมีผลทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงอีกด้วย

1.1.6 วิธีการให้แม่แบบ

เด็คเคอร์และนาแทน (Decker and Nathan.1985:44) ว่า บุคคลจะเลียนแบบตามแม่แบบได้ง่าย เมื่อเสนอพฤติกรรมแม่แบบ ดังต่อไปนี้

1. บอกลักษณะของแม่แบบที่จะเสนออย่างชัดเจนและโดยละเอียด
2. เสนอขั้นตอนที่แม่แบบจะแสดงไปตามลำดับคือจากพฤติกรรมที่ง่ายไปสู่พฤติกรรมที่ยาก
3. เสนอแม่แบบซ้ำหลายๆ ครั้งจนกว่าจะแน่ใจว่าผู้สังเกตได้เรียนรู้พฤติกรรมดังกล่าวแล้ว เพราะการเสนอแม่แบบซ้ำหลายๆ ครั้งจะทำให้ผู้สังเกตสามารถจดจำพฤติกรรมที่แม่แบบแสดงออกได้ดียิ่งขึ้น
4. พยายามหลีกเลี่ยงการเสนอรายละเอียดที่ไม่มีความสำคัญและไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังเสนอให้มากที่สุด เนื่องจากการเสนอแม่แบบที่มีรายละเอียดมากจนเกินไปจะทำให้ผู้สังเกตเกิดความสับสนตลอดจนเกิดความไม่แน่ใจว่า พฤติกรรมที่ต้องสังเกตคืออะไรกันแน่
5. เสนอแม่แบบที่มีความหลากหลายจะทำให้เกิดการเลียนแบบได้มากกว่าการเสนอแม่แบบชนิดเดียว เพราะจะทำให้ผู้สังเกตไม่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย แต่กลับเกิดความรู้สึกตื่นเต้นเร้าความสนใจของผู้สังเกตได้มากขึ้น ตลอดจนทำให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้นในการแสดงออกในสถานการณ์ที่มีความแตกต่างกัน
6. เสนอแม่แบบที่มีชีวิตหรือแม่แบบที่เป็นวิดีโอเทปจะทำให้การเลียนแบบยังมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะแม่แบบที่มีชีวิตนั้นมีข้อดีตรงที่น่าสนใจ สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกได้ตามสภาพการณ์และมีจุดอ่อนตรงที่ไม่สามารถทำนายหรือควบคุมได้อย่างที่ต้องการ ส่วนแม่แบบที่เป็นวิดีโอเทปหรือสัญลักษณ์มีข้อดีตรงที่สามารถควบคุมได้สามารถนำเสนอได้หลายๆ ครั้งและง่ายในการที่จะนำมาใช้บำบัดเป็นกลุ่ม แต่การที่จะเสนอในรูปแบบใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับยอมขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของพฤติกรรมและการนำไปใช้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภามิต.2543:257)

7. เสนอแม่แบบที่แสดงพฤติกรรมต้องการให้ผู้สังเกตได้เลียนแบบจะใช้ได้ผลดีกว่าการเสนอแม่แบบที่แสดงพฤติกรรมที่ไม่ต้องการ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536:53) กล่าวว่า วิธีการให้ตัวแบบอย่างมีประสิทธิภาพ จะต้องพิจารณาองค์ประกอบต่อไปนี้คือ

1. การคัดเลือกตัวแบบ โดยพิจารณาว่า
 - 1.1 ตัวแบบนี้จะต้องมีชื่อเสียง มีความน่าเชื่อถือและเป็นตัวแบบที่ได้รับการคัดเลือกแล้วว่าเป็นตัวอย่างที่ดี เหมาะสมและสอดคล้องกับเป้าประสงค์
 - 1.2 ตัวแบบและผู้เลียนแบบหรือผู้สังเกต ควรจะมีความคล้ายคลึงกันหรือมีลักษณะหรือคุณสมบัติร่วมกัน

1.3 ลักษณะของกิจกรรมที่เลียนแบบ ควรจะเป็นกิจกรรมที่ประกอบด้วยพฤติกรรมที่ไม่สลับซับซ้อน

2. วิธีการให้ตัวแบบอย่างมีประสิทธิภาพ ควรจะ

2.1 เสนอตัวแบบควบคู่กับการเสริมแรง โดยจะต้องให้แรงเสริมแก่ตัวแบบและให้แรงเสริมแก่ผู้สังเกตหรือผู้เลียนแบบ เมื่อสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ เช่นเดียวกับตัวแบบหรือเกิดพฤติกรรมใหม่ๆ ได้อย่างเหมาะสม

2.2 เสนอตัวแบบควบคู่กับสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง โดยสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่างนี้จะทำหน้าที่เป็นสัญญาณบอกให้อินทรีย์รู้ว่า แสดงพฤติกรรมใดแล้วจึงจะได้รับรางวัลและการเสริมแรงจะช่วยให้การเลียนแบบเกิดขึ้นอย่างคงทนและมีประสิทธิภาพ

2.3 เสนอตัวแบบควบคู่กับสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง การเสริมแรงทางบวกและการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ถูกต้อง

ริมและมาสเตอร์ (ประเทือง ภูมิภัทราคม.2540:240-242;อ้างอิงจาก Rimm and Masters.1979: 107-137) ได้แบ่งวิธีการเสนอตัวแบบได้ 9 วิธีดังต่อไปนี้

1. การเสนอตัวแบบเป็นขั้นตอน คือ การเสนอตัวแบบที่ให้ผู้สังเกตทำการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบที่เปลี่ยนแปลงไปที่ละขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนจบ

2. การเสนอตัวแบบเป็นขั้นตอนร่วมกับการชี้แนะ คือ การเสนอตัวแบบที่ให้ผู้สังเกตทำการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบที่เปลี่ยนแปลงไปที่ละขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนจบ พร้อมทั้งชี้แนะให้กระทำพฤติกรรมนั้นด้วย

3. การเสนอตัวแบบเป็นขั้นตอนร่วมกับการชี้แนะและการเสริมแรง คือ การเสนอตัวแบบในลักษณะเช่นกับการเสนอตัวแบบเป็นขั้นตอนร่วมกับการชี้แนะดังกล่าวมาแล้ว ในข้อ 2 แต่เพิ่มกระบวนการให้การเสริมแรงกับผู้สังเกต เมื่อผู้สังเกตกระทำพฤติกรรมตามตัวแบบ

4. การเสนอตัวแบบร่วมกับการแนะวิธีการปฏิบัติ คือ การเสนอตัวแบบที่ให้ผู้สังเกตทำพฤติกรรมและแนะนำวิธีปฏิบัติไปด้วย

5. การเสนอตัวแบบโดยให้ผู้สังเกตมีส่วนร่วม คือ การเสนอตัวแบบโดยให้ผู้สังเกตเข้าร่วมกิจกรรมกับตัวแบบและผู้ดำเนินการ

6. การเสนอตัวแบบที่ให้มีโอกาสสัมผัสทางกาย มีลักษณะคล้ายกับการเสนอตัวแบบโดยให้ผู้สังเกตมีส่วนร่วม แต่ใช้ในกรณีที่ตัวแบบมีโอกาสได้สัมผัสกับผู้สังเกต เพื่อให้บรรลุเป้าหมายเร็วขึ้น เช่น การลดความรู้สึกกลัวสุนัข เป็นต้น

7. การเสนอตัวแบบภายใน คือ การให้บุคคลจินตนาการถึงการแสดงพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการแก้ไขของตัวแบบหรือของผู้อื่น

8. การเสนอตัวแบบโดยใช้อุปกรณ์ช่วยร่วมกับประสบการณ์ในการควบคุมตนเอง ซึ่งเป็นการให้ผู้สังเกตได้ดูตัวแบบแสดงพฤติกรรม แล้วจึงให้ผู้สังเกตกระทำตามพฤติกรรมนั้นโดยมีอุปกรณ์ช่วย

9. การเสนอตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมเปลี่ยนไปที่ละขั้นร่วมกับการเสนอตัวแบบที่แสดงความชำนาญในการแสดงพฤติกรรม คือการเสนอตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมเป้าหมายที่เปลี่ยนไปที่ละขั้นตอน เริ่มจากพฤติกรรมเป้าหมายที่ไม่สามารถทำได้จากง่าย ๆ แล้วค่อย ๆ เปลี่ยนไปที่ละขั้นจนสามารถทำพฤติกรรมเป้าหมายได้ ร่วมกับการเสนอตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมเป้าหมายอย่างคล่องแคล่วชำนาญ

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2543:257-258) กล่าวถึงลักษณะของการเสนอตัวแบบว่า มีวิธีการเสนอตัวแบบหลายวิธีด้วยกันได้แก่

1. เสนอตัวแบบที่เป็นชีวิตจริงหรือตัวแบบสัญลักษณ์ เป็นการเสนอตัวแบบที่เป็นชีวิตจริง น่าสนใจมากกว่าตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ในการรับรู้ของคนบางคน อีกทั้งยังสามารถแปรเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกได้ตามสภาพการณ์

2. ตัวแบบภายใน เป็นการให้บุคคลจินตนาการตัวแบบแสดงพฤติกรรม

3. การเสนอตัวแบบหลาย ๆ ตัวจะช่วยทำให้มีการเสนอตัวแบบมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น เพราะผู้สังเกตจะพบว่า มีตัวแบบบางตัวมีลักษณะเหมือนตนเอง อีกทั้งได้เรียนรู้การแสดงพฤติกรรมหลาย ๆ อย่างที่หลากหลาย ทำให้ผู้สังเกตมีความยึดหยุ่นมากขึ้นในการแสดงออกในหลายๆ สภาพการณ์

4. การเสนอตัวแบบที่แสดงถึงความสามารถในการแก้ปัญหาได้เป็นอย่างดี กับตัวแบบที่ค่อย ๆ แสดงถึงการเพิ่มความสามารถในการแก้ปัญหา ซึ่งตัวแบบที่ค่อย ๆ แสดงถึงการเพิ่มความสามารถในการแก้ปัญหานั้น ก็จะต้องเริ่มจากการแสดงว่าเขาขาดทักษะบางอย่างและมีความรู้สึกบางอย่างที่ทำให้เขาไม่สามารถที่จะแสดงพฤติกรรมออกมาได้ จากนั้นตัวแบบก็จะพูดถึงความรู้สึกของตนและขั้นตอนในการแก้ปัญหา พร้อมทั้งพฤติกรรมของเขาก็เริ่มจะดีขึ้น

5. การเสนอตัวแบบแบบค่อย ๆ แสดงออกทีละขั้นตอน ซึ่งเป็นวิธีที่เหมาะสมที่จะใช้กับการแสดงถึงพฤติกรรมหรือการกระทำที่ซับซ้อน

6. การใช้การสอน ซึ่งการใช้การสอนควรจะได้พิจารณาใช้ร่วมกับการเสนอตัวแบบ การเริ่มต้นการสอนนั้นควรจะอธิบายว่าผู้สังเกต จะเห็นตัวแบบกระทำอะไรและบอกผู้สังเกตว่าเราหวังที่จะเห็นเขาแสดงตามตัวแบบที่เขาดูนั้น ซึ่งการบอกเช่นนี้จะทำให้ผู้สังเกตให้ความสนใจต่อตัวแบบมากยิ่งขึ้น

7. การให้ผู้สังเกตนั้นสรุปถึงลักษณะของพฤติกรรมตัวแบบที่เขาสังเกต

8. การชักจูง เมื่อสังเกตตัวแบบได้แล้ว ซึ่งเป็นวิธีที่จะทำให้ผู้สังเกตมีการเลียนแบบได้ผลดียิ่งขึ้น ซึ่งสามารถทำได้ 2 ลักษณะคือ ชักจูงใจกับการชักจูงโดยการลองแสดงออก

9. สภาพการณ์ที่จะเสนอตัวแบบ ควรเป็นสภาพการณ์ที่สามารถลดการรบกวนจากสิ่งเร้าภายนอกได้เป็นอย่างดี

1.1.7 ขั้นตอนการใช้วิธีการเสนอแม่แบบ

ประเทือง ภูมิภักทราคม (2540:242-243) กล่าวว่า ในการปรับพฤติกรรม โดยการใช้เทคนิคการใช้ตัวแบบนั้น ไม่ว่าจะกระบวนการปรับพฤติกรรมจะใช้วิธีการเสนอวิธีใดก็ตาม ควรจะดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กำหนดพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการให้ผู้สังเกตเรียนรู้ ขั้นนี้นักปรับพฤติกรรมจะต้องกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายให้ชัดเจนว่า พฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้สังเกตหรือผู้รับการปรับพฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมอะไรบ้าง

2. เลือกตัวแบบที่เหมาะสม ในขั้นนี้ นักปรับพฤติกรรมจะต้องพิจารณาเลือกตัวแบบที่เหมาะสม จะใช้ตัวแบบที่มีชีวิตจริงหรือจะใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ก็ตาม จะต้องพิจารณาความเหมาะสมว่าตัวแบบดังกล่าวเหมาะกับบุคคล สถานที่ และสภาพการณ์ของสังคมหรือไม่ ตัวแบบที่เลือกมาใช้จะต้องเหมาะสมกับบุคคล สถานที่ และความสมจริงในสังคม

3. ฝึกตัวแบบให้แสดงพฤติกรรมเป้าหมายอย่างเป็นขั้นตอน ในขั้นนี้ ถ้าการใช้ตัวแบบเป็นตัวแบบที่มีชีวิตจริง นักปรับพฤติกรรมจะต้องฝึกตัวแบบให้แสดงพฤติกรรมเป้าหมายอย่างมีขั้นตอนและชัดเจน ทั้งนี้เพราะจะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถสังเกตได้อย่างชัดเจน และเลียนแบบพฤติกรรมนั้นได้ง่ายและถูกต้อง

4. เสนอตัวแบบ ขั้นนี้นักปรับพฤติกรรมให้ตัวแบบแสดงพฤติกรรมเป้าหมายตามขั้นตอนที่ได้รับการฝึกตามข้อ 3 หากโปรแกรมการปรับพฤติกรรมนั้นใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ เช่น ภาพยนตร์ นักปรับพฤติกรรมก็เสนอตัวแบบตามลำดับขั้นตอนเพื่อให้ผู้สังเกตได้สังเกตพฤติกรรมเป้าหมาย และสามารถนำไปปฏิบัติตามในโอกาสต่อไป

5. การให้การเสริมแรงแก่ตัวแบบทันทีที่ตัวแบบแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย ในขั้นนี้หมายความว่า ในกระบวนการปรับพฤติกรรมโดยการใช้เทคนิคการใช้ตัวแบบ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ตัวแบบที่มีชีวิตจริงหรือการใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ก็ตาม ในกระบวนการเมื่อตัวแบบแสดงพฤติกรรมเป้าหมายแล้วตัวแบบจะได้รับการเสริมแรง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้สังเกตรับรู้ว่าการแสดงผลของการแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย คือ การได้รับการเสริมแรง

6. ให้การเสริมแรงแก่ผู้สังเกตทันทีที่ผู้สังเกตกระทำพฤติกรรมเป้าหมายตามตัวแบบ

7. ให้ข้อมูลย้อนกลับหรือชี้แนะข้อมูลบางอย่างแก่ผู้สังเกต ในกรณีที่ผู้สังเกตยังไม่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

1.1.8 ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการให้แม่แบบ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536:65) กล่าวถึงข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการให้แม่แบบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อดีของวิธีการให้แม่แบบ

1. จะทำให้ความถี่ของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมายหรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ค่อยๆ เกิดขึ้นและค่อยๆ มีความถี่สูงขึ้นและจะคงทนถาวรยิ่งขึ้น เมื่อให้การเสริมแรงแก่อินทรีย์ภายหลังจากที่อินทรีย์สามารถเลียนแบบหรือแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้เช่นเดียวกับตัวแบบหรือเกิดพฤติกรรมใหม่ๆ ได้อย่างเหมาะสม

2. จะทำให้ผู้สังเกตหรือผู้เลียนแบบเกิดพฤติกรรมใหม่ที่ไม่เคยเกิดมาก่อน

3. จะช่วยเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือระงับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้สังเกตหรือผู้เลียนแบบ

4. ช่วยเอื้ออำนวยให้พฤติกรรมของผู้สังเกตหรือผู้เลียนแบบที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้วให้มีแนวโน้มที่จะแสดงออกมา

ข้อจำกัดของวิธีการให้แม่แบบ

1. หากใช้การให้ตัวแบบอย่างเดียวในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ การเกิดพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์อาจเกิดได้ช้า ด้วยเหตุนี้ควรใช้การให้ตัวแบบควบคู่กับการเสริมแรงทางบวก การให้ข้อมูลย้อนกลับและสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง เพื่อให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ต้องการจะสร้างหรือสอนนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

2. การคัดเลือกตัวแบบ ตลอดทั้งกิจกรรมที่จะให้เลียนแบบ ผู้คัดเลือกตัวแบบและกิจกรรมที่จะให้เลียนแบบจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องดังกล่าวนี้ เพราะฉะนั้นจะทำให้เสียเวลาในการทดลองโดยไร้ประโยชน์

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เดอริคโกและมีนาคัน (ประเทือง ภูมิภัทราคม.2540:244; อ้างอิงจาก Dericco and Nieman.1980:149 - 152) ได้ศึกษาผลของแม่แบบในสภาพการณ์จริงที่มีต่อพฤติกรรมการเสพของมีนเมาของบุคคล โดยทดลองกับหญิงคนหนึ่งที่ชอบดื่มเบียร์ การทดลองดำเนินการดังนี้คือ ให้มีแม่แบบ 4 คน ที่ดื่มเบียร์ในปริมาณที่ผู้ทดลองกำหนดและให้มีผู้สังเกตมีส่วนร่วม 2 คน สังเกตพฤติกรรมตัวอย่าง การทดลองแบ่งออกเป็น 2 ระยะคือ ระยะเส้นฐานและระยะทดลอง ระยะทดลองแบ่งการทดลองออกเป็น 3 การทดลอง คือ การทดลองที่ 1 ให้แม่แบบ 1 คน ดื่มเบียร์เพียงร้อยละ 50 ของปริมาณเบียร์ที่ตัวอย่างดื่มในระยะเส้นฐานและการทดลองที่ 2 และการทดลองที่ 3 ก็จะทำคล้ายๆ กับทั้ง 4 คน ดื่มเบียร์ร้อยละ 50 ของปริมาณเบียร์ที่ตัวอย่างดื่มในระยะเส้นฐาน ผลการทดลองพบว่า การใช้แม่แบบ 1 คนหรือ 2 คน ไม่มีผลต่อการลดพฤติกรรมการดื่มเบียร์ของตัวอย่าง แต่เมื่อใช้แม่แบบ 4 คน แสดงการดื่มโดยลดปริมาณการดื่มเบียร์ให้น้อยลงยิ่งขึ้น จะมีผลให้ตัวอย่างลดปริมาณการดื่มลงเช่นเดียวกับแม่แบบ

พอชซ์ โบรวเวอร์และสเวียร์ินเจน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.2536:57-59;อ้างอิงจาก Poch, Brouwer and Swearingen.1981:169-176) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนพฤติกรรมการป้องกันตนเองโดยการใช้แม่แบบและการเสริมแรงทางบวก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนก่อนวัยเรียน 3 คน เป็นเพศหญิง 1 คน เพศชาย 2 คน อายุระหว่าง 3-5 ปี ผู้แสดงแบบจำนวน 2 คน เป็นชายอายุ 20 ปีและ 35 ปีที่มีเชาวน์ปัญญาอยู่ในระดับปกติและมีทักษะต่างทางสังคมอยู่ในระดับปกติ คนหนึ่งแสดงบทบาทเป็นผู้ลักพาตัวคนหนึ่ง ส่วนอีกคนหนึ่งแสดงบทบาทเป็นนักเรียนคนหนึ่ง ใช้เวลาในการฝึกติดต่อกัน 7 วันๆ ละ 1 ครั้งๆ ละ 15 นาที ผลการทดลองพบว่า การสอนพฤติกรรมใหม่โดยการใช้การให้แม่แบบและการเสริมแรงทางบวกสามารถปลูกฝังพฤติกรรมใหม่ให้เกิดขึ้นได้ ตอนหลังแม่ไม่ได้ฝึกซ้ำอีก พฤติกรรมดังกล่าวก็ยังคงอยู่ต่อไป

เบอร์แมนและกีเลสท์ วอลเลย์ (Berman;& Celeste Walley.2003:1036 - 1057) ได้ศึกษาผลของแม่แบบความก้าวร้าวที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวด้วยตนเอง ภายใต้การควบคุมในห้องทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี 94 คน เพศหญิง 77 คน เพศชาย 17 คน อายุระหว่าง 18 - 46 ปี โดยให้ผู้เข้ารับการทดลองสังเกตแม่แบบที่ทำการช็อคตัวเองด้วยไฟฟ้าที่มีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ (แม่แบบที่มีความก้าวร้าว) หรือแม่แบบที่ทำการช็อคตนเองด้วยไฟฟ้าที่มีการลดความรุนแรงลงเรื่อยๆ (แม่แบบที่ไม่มีความก้าวร้าว) แล้วให้ผู้เข้ารับการทดลองทำการช็อคตัวเองด้วยไฟฟ้าตามแม่แบบที่ตนสังเกต ผลการวิจัยพบว่า สิ่ง que ผู้เข้ารับการทดลองได้สังเกตเห็นมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อตนเองและที่สำคัญ ผู้เข้ารับการทดลองตั้งใจเลือกการช็อคตามแม่แบบที่ตนสังเกต

เบรเนอร์และคนอื่นๆ (Brenner; et al.2003:1140-1152) ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดวีดิโอเทปเพื่อสอนทักษะการแสดงออก เพื่อที่จะได้รู้ว่าละครส่งผลหรือไม่ส่งผลต่อการตอบสนองพฤติกรรมก้าวร้าว กลุ่มตัวอย่างเป็นอาสาสมัครจากมหาวิทยาลัยดุ๊กและชุมชนโดยรอบจำนวน 103 คน เพศชาย 45 คน เพศหญิง 58 คน มีอายุโดยเฉลี่ย 32.07 ปี แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 50 คนได้ดูวีดิโอที่มีการแสดงออกและกลุ่มควบคุมจำนวน 53 คนที่ได้ดูวีดิโอที่มีการควบคุมโดยทำการประเมินก่อนและหลังการทดลอง เมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุมแล้ว กลุ่มทดลองมีการแสดงออกเพิ่มมากขึ้นและมีความก้าวร้าวลดลง ผลการวิจัยพบชี้ให้เห็นว่า วีดิโอละครที่ใช้ในการแสดงออกสามารถใช้ได้จริงและเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมทักษะการแสดงออกและยังสามารถลดความก้าวร้าวได้

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

พิมพ์รัชต์ เรื่องภิญโญ (2542:84-86) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่แสดงโดยนักเรียนกับการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนนาฏศิลป์ของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2541 ที่มีทัศนคติต่อการเรียนนาฏศิลป์ต่ำ จำนวน 20 คน กลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 10 คนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบหุ่นกระบอกกับแม่แบบที่เป็นนักเรียนและกลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 10 คนได้รับการใช้สถานการณ์จำลอง ผลการวิจัยพบว่า ทั้งเทคนิคแม่แบบและสถานการณ์จำลองทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนนาฏศิลป์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว เทคนิคทั้ง 2 ทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนนาฏศิลป์แตกต่างกัน

ปิยะธิดา เกษสุวรรณ (2542:50-54) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้แม่แบบเพื่อนชายและแม่แบบเพื่อนหญิงเพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ของนักเรียนชาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเกาะสุวรรณาราม เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2541 ที่มีทัศนคติต่อการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ต่ำ จำนวน 16 คน กลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 8 คนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนชาย กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 8 คนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนหญิง ผลการวิจัยพบว่า เทคนิคแม่แบบทั้ง 2 ทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์โดยส่วนร่วมและแต่ละด้านเพิ่มขึ้นแตกต่างกัน ยกเว้นด้านความรู้สึก

รัตนารณ พลชา (2544:53-55) ได้ศึกษาผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาพฤติกรรมความขยันหมั่นเพียร ความรับผิดชอบและความมีระเบียบวินัยในการเรียนโดยใช้ตัวแบบบุคคลจริงให้กับนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 โรงเรียนภูกระดึงวิทยาคม อำเภอภูกระดึง จังหวัดเลย จำนวน 41 คน ในการทดลองผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมการใช้ตัวแบบบุคคลจริง จำนวน 3 โปรแกรม โดยแต่ละโปรแกรมจะใช้ตัวแบบ 4 คน ชาย 2 คน หญิง 2 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการเลียนแบบจากตัวแบบบุคคลจริงมีพฤติกรรมความขยันหมั่นเพียร ความรับผิดชอบและความมีระเบียบวินัยในการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และลักษณะของตัวแบบที่ต่างกันด้านเพศ ระดับชั้นจะส่งผลต่อพฤติกรรมความขยันหมั่นเพียร ความรับผิดชอบและความมีระเบียบวินัยในการเรียนของนักเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มณฑา เกตุแก้ว (2546:63-65) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการใช้แม่แบบครูกับแม่แบบเพื่อนนักเรียนที่มีต่อความสามารถในการเป่าขลุ่ยไทยของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดยายร่ม เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 ที่มีความสามารถในการเป่าขลุ่ยไทยน้อย จำนวน 20 คน กลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 10 คนได้รับการใช้แม่แบบครู กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 10 คนได้รับการใช้แม่แบบเพื่อนนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้แม่แบบครูและนักเรียนที่ได้รับการใช้แม่แบบเพื่อนนักเรียนด้วยตนเองมีความสามารถในการเป่าขลุ่ยไทยมากขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิภาวี วงศ์อินทร์ (2546:53-55) ได้ศึกษาผลของการใช้ตัวแบบบุคคลจริง และเบี่ยงรรถรต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนพังทวยพัฒนศึกษา จังหวัดขอนแก่น จำนวน 20 คน กลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 10 คนได้รับการโปรแกรมการใช้ตัวแบบบุคคลจริง กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 10 คนได้รับการใช้โปรแกรมการใช้เบี่ยงรรถร โดยให้นักเรียนตอบแบบวัดจริยธรรมด้านความรับผิดชอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ตัวแบบบุคคลจริงและเบี่ยงรรถรมีพฤติกรรมความรับผิดชอบหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากงานวิจัยที่ได้กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าเทคนิคแม่แบบมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการรับรู้และการเรียนรู้ของบุคคลเป็นอย่างมาก เพราะบุคคลจะเลียนแบบหรือนำสิ่งแวดล้อมที่เขาปฏิสัมพันธ์อยู่รอบตัวมาเป็นแบบอย่าง เพื่อที่จะใช้ในการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ดังตัวอย่างในงานวิจัย เช่น การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ความสามารถในการเป่าขลุ่ยไทย ความขยันหมั่นเพียร ความรับผิดชอบ เป็นต้น สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะทดลองใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรและเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาในการพัฒนาการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดต่อหน้าที่ชุมชน

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูดต่อที่ชุมชน

2.1.1 ความหมายของการพูดต่อที่ชุมชน

เดวิตโต (DeVito.1987:4-5) กล่าวว่า การพูดต่อที่ชุมชน คือ การพูดสื่อสารต่อชุมชนหมู่มนุษย์ใหญ่อย่างป็นกันเองระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ด้วยการบรรยายเนื้อหาอย่างต่อเนื่องและมีความสัมพันธ์กัน

สุจริต เพียรชอบ (2541:1) กล่าวว่า การพูดต่อหน้าที่ประชุมชน คือ การที่บุคคลแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกและข้อเสนอแนะต่างๆ ให้ประจักษ์แก่ผู้อื่นในที่สาธารณะเป็นการสื่อสารที่แสดงออกทั้งทางด้านวาจา สีหน้าและท่าทาง

มาถนวิภา ดันติสุกฤต (2541:82) กล่าวว่า การพูดในที่ชุมชน หมายถึง การติดต่อสื่อสารที่เป็นไปอย่างมีระบบ (Systematic) เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจให้แก่ผู้ฟัง เพื่อก่อให้เกิดอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมหรือการประพฤติปฏิบัติต่อผู้อื่น

นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต (2542 :182) กล่าวว่า การพูดในที่ชุมชน หมายถึง การพูดกับผู้ฟังจำนวนมาก เป็นการพูดที่มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ โดยมีจุดมุ่งหมายหลักอยู่ที่ต้องการให้ผู้ฟังเกิดความรู้ ความเข้าใจ และมีโอกาสได้ซักถามข้อข้องใจหรือแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมตามโอกาสอันควร

วิรัช ลภีรัตนกุล (2543:90) กล่าวว่า การพูดต่อที่ชุมชน หมายถึง การติดต่อสื่อสารที่เป็นระบบ โดยใช้วิธีการสื่อความหมายด้วยคำพูดและอากัปกิริยาท่าทาง เพื่อเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจให้แก่ผู้ฟัง เพื่อให้เกิดมีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมหรือการประพฤติปฏิบัติของผู้อื่น

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การพูดต่อที่ชุมชนคือ การที่บุคคลพยายามที่จะถ่ายทอด ความรู้สึกนึกคิด ความรู้และข้อเสนอแนะที่ตนต้องการให้ผู้ฟังหมุ่มมากได้ฟังอย่างเป็นระบบ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งที่ชัดเจน

2.1.2 ความสำคัญของการพูดต่อที่ชุมชน

มานวิกา ดันติสุกฤต (2541: 83) กล่าวแสดงความสำคัญของการพูดว่า เป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิดอย่างเปิดเผยและกว้างขวางที่ผู้พูดต้องการสื่อให้สาธารณชนได้เข้าใจอย่างรวดเร็วและถูกต้อง ทั้งยังเป็นเครื่องมืออันสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันของมนุษย์และจะเป็นช่องทางที่จะนำพาผู้พูดไปสู่ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในชีวิตการทำงานและในชีวิตประจำวัน หรือแม้แต่ทำให้เกิดความร่วมมือร่วมใจของมนุษยชาติทั้งมวลก็ได้ด้วย

วิจิตร อวาระกุล (2542:3-4) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า การพูดในที่ชุมชนมีความสำคัญแก่บุคคลทั่วไป ทั้งยังเป็นส่วนที่ช่วยเสริมสร้างความสำเร็จและความเจริญก้าวหน้าในชีวิตทั้งส่วนตัวและการทำงาน เพราะการพูดเป็นสื่อกลางที่จะทำให้มนุษย์เข้าใจซึ่งกันและกัน และเป็นภาษาที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารกันในทุกๆ วัน

นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต (2542:32-34) ได้กล่าวว่า ความสำคัญของการพูดมี 5 ประการดังนี้

1. การพูดมีความสำคัญต่อตนเอง
2. การพูดมีความสำคัญต่อผู้ฟังหรือผู้เกี่ยวข้อง
3. การพูดมีความสำคัญต่อการประกอบอาชีพ
4. การพูดมีความสำคัญต่อสังคม
5. การพูดมีความสำคัญต่อประเทศชาติ

สรุปได้ว่า การพูดต่อที่ชุมชนมีความสำคัญทั้งกับตัวผู้พูดเอง หน่วยงานและประเทศชาติที่ผู้พูดอาศัยอยู่ เพราะการพูดสามารถทำให้เกิดความสำเร็จหรือความล้มเหลว ความสงบสุขหรือศึกสงครามก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่าจะใช้การพูดในทางที่สร้างสรรค์หรือในทางทำลาย

2.1.3 ความมุ่งหมายในการพูดต่อที่ชุมชน

สุจริต เพียรชอบ (2541:4-5) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดต่อที่ชุมชนไว้ว่า การพูดต่อที่ชุมชนผู้พูดควรที่จะกำหนดจุดมุ่งหมายของการพูดในแต่ละครั้งให้แน่นอนว่าจะพูดเพื่อจุดประสงค์ใด ปกติแล้วการพูดในที่ประชุมชนจะมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญๆ 3 ประการคือ

1. เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจ หรือข้อเท็จจริงต่างๆ
2. เพื่อโน้มน้าวใจ
3. เพื่อความบันเทิง

นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต (2542:185) กล่าวว่า การพูดในที่ชุมชนมีจุดมุ่งหมายต่อไปนี้

1. เพื่อให้รู้เรื่องราวต่าง ๆ หรือต้องการอธิบายทางวิชาการ หรือเพื่อแถลง

นโยบาย

2. เพื่อให้เกิดความสนุกสนานและเพลิดเพลิน

3. เพื่อให้เกิดความประทับใจในคุณความดีของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

4. เพื่อวิงวอนหรือเกลี้ยกล่อมให้เสียสละ ช่วยเหลือหรือร่วมแรงร่วมใจ

โดยสรุปแล้ว จุดมุ่งหมายของการพูดต่อที่ชุมชนก็คือ เพื่อให้ความรู้ เพื่อโน้มน้าวใจ เพื่อความบันเทิง และเพื่อจรรโลงใจ

2.1.4 ประเภทของการพูดต่อที่ชุมชน

การพูดในที่ชุมชนนั้น โดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ (สมจิต ชิวปรีชา.2540:35)

ดังนี้

1. การพูดแบ่งตามวัตถุประสงค์ มี 3 แบบคือ

1.1 การพูดเพื่อให้ความรู้

1.2 การพูดเพื่อจูงใจ หรือโน้มน้าวใจ

1.3 การพูดเพื่อจรรโลงใจ

2. การพูดแบ่งตามลักษณะของวิธีการพูด มี 4 แบบ คือ

2.1 การพูดแบบอ่านจากต้นฉบับ

2.2 การพูดแบบท่องจำ

2.3 การพูดแบบเตรียมตัวล่วงหน้าหรือการพูดแบบมีบันทึก

2.4 การพูดแบบไม่เตรียมตัวล่วงหน้า

วาซิล (Vasile.1983:90-97) กล่าวว่า การพูดต่อที่ชุมชน แบ่งออกเป็น 4 ประเภท

ได้แก่

1. การพูดจากความเข้าใจ (Speaking Extemporaneously) ผู้พูดที่ประสบความสำเร็จโดยมาก ไม่ว่าจะเป็นในด้านทางธุรกิจ นโยบาย ศาสนาและการศึกษาต้องมีการเตรียมตัวที่พูดไว้ล่วงหน้า ผู้พูดจะหาหัวข้อที่จะพูด คิด สรุปความและฝึกซ้อมการพูดจากการดูโน้ตและไม่ได้ดู ถ้าทำตามวิธีดังกล่าวแล้วจะทำให้พูดได้อย่างไม่มีอุปสรรคและมีความมั่นใจมากขึ้น การพูดจากความเข้าใจจะทำให้ผู้พูดพูดอย่างเป็นตัวของตัวเอง ด้วยการใช้น้ำเสียง การเคลื่อนไหวและการสบตากับผู้ฟังอย่างเหมาะสมและเป็นธรรมชาติ ในการพูดแบบนี้ผู้พูดยังสามารถยกอ้างคำพูดจากบทกวีหรือแม้แต่พูดจากการท่องจำก็ได้

2. การอ่านจากต้นฉบับที่เตรียมไว้ (Reading From a Manuscript) เป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่ยังไม่มีประสบการณ์ในการพูดและในกรณีที่ต้องการไม่ให้เกิดความผิดพลาด เช่น สถิติตัวเลขหรือ การอ้างคำพูดของคนอื่น

3. การพูดจากความจำ (Speaking From Memory) วิธีการพูดแบบนี้มีการพูดที่เสี่ยงมากที่สุดต่อการลืม ทำให้เกิดความสับสนในเรื่องที่จะพูดและขาดความจริงใจ ยังส่อให้เห็นถึงความไม่เข้าใจและไม่เห็นความสำคัญในการพูด เพราะการพูดจากที่จำมาเป็นการพูดที่ไม่ได้ออกมาจากความรู้สึกข้างในของผู้พูด

4. การพูดโดยฉับพลัน (Speaking Impromptu) เป็นการพูดตามวิธีการพูดของตัวเอง ผู้พูดเอง เพราะไม่มีการเตรียมโน้ตไว้ล่วงหน้า ตัวอย่างของการพูดโดยฉับพลัน เช่น การสนทนาในชีวิตประจำวัน ในห้องเรียน ร้านอาหาร ที่บ้าน การคุยโทรศัพท์ ในทุกกรณี ยกเว้นการสัมมนา

เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้ว ประเภทของการพูดต่อที่ชุมชนสามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ การพูดตามวัตถุประสงค์กับการพูดตามลักษณะของวิธีการพูด

2.1.5 องค์ประกอบของการพูดต่อที่ชุมชน

ลูคาส (Lucas.1998: 16-20) กล่าวว่า กระบวนการพูดสื่อสารมี 7 ประการดังนี้

1. ผู้พูด (Speaker) ได้แก่ ผู้ที่เสนอข้อมูลแก่ผู้ฟังด้วยคำพูด ในการพูดต่อที่สาธารณะนั้น ความสำเร็จของผู้พูดขึ้นอยู่กับความน่าเชื่อถือ ความรู้ในหัวข้อที่จะพูด การเตรียมตัวก่อนการพูด ลักษณะการพูด ความรู้สึกต่อผู้ฟังและโอกาส

2. สาร (Message) คือ สิ่งที่ผู้พูดสื่อสารต่อคนอื่น เป้าหมายในการพูดต่อที่สาธารณะคือ การพูดสื่อสารอย่างมีจุดมุ่งหมาย ส่วนความสำเร็จของการสื่อสารขึ้นอยู่กับเรื่องที่พูดและวิธีการพูด คือต้องพูดหัวข้อที่กำหนดไว้ให้พอดีกับระยะเวลาที่กำหนดไว้ โดยการค้นหาและเลือกรายละเอียดมาสนับสนุนความคิดของตนเองให้ชัดเจนและน่าเชื่อถือ มีการจัดลำดับความคิดเพื่อให้ผู้ฟังตามทัน ตลอดจนมีการใช้ถ้อยคำพูดที่ถูกต้อง ชัดเจน แจ่มแจ้งและเหมาะสม

3. ช่องทางในการสื่อสาร (Channel) คือ วิธีที่จะทำการสื่อสาร ในการพูดต่อที่สาธารณะอาจจะใช้ช่องทางเดียวหรือหลายช่องทาง ซึ่งแต่ละช่องทางก็จะทำให้ประสิทธิภาพการรับข้อมูลสารของผู้ฟังแตกต่างกัน

4. ผู้ฟัง (Audience) คือ ผู้รับสารที่ผู้ส่งสารส่งไปให้ ในการพูดต่อที่สาธารณะต้องมีผู้ฟังหลายคน ผู้ฟังจะพิจารณาสิ่งที่ผู้พูดพูดให้ฟังตามความรู้ ประสบการณ์ เป้าหมาย ค่านิยม และทัศนคติของผู้ฟังแต่ละคน ฉะนั้น การพูดต่อที่สาธารณะต้องประยุกต์ให้เหมาะสมกับผู้ฟังและควรคำนึงถึงความสนใจ ประสบการณ์ ความรู้และค่านิยมของผู้ฟังด้วย

5. ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) คือ สารทางกายที่ผู้ฟังส่งไปถึงผู้พูด ซึ่งเป็นแนวคิดของใครคนหนึ่งว่ามีความรู้สึกอย่างไรหลังจากฟังผู้พูดพูดแล้ว

6. การรบกวน (Interference) คือ สิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสารมีอยู่ 2 ประเภทคือ สิ่งรบกวนภายนอกกับสิ่งรบกวนภายใน

7. สถานการณ์ (Situation) คือ เวลาและสถานที่ที่ทำให้เกิดการสื่อสารกันขึ้น การพูดต่อสาธารณะต้องระมัดระวังเกี่ยวกับสถานการณ์ให้ดีคือต้องพูดให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพูดในที่ชุมชนคือ ผู้พูด ผู้ฟัง สาร และช่องทางส่งสาร

2.1.6 หลักสำคัญสำหรับการพูดในที่ชุมชน

วิชัย โสวรรณจินดา (2539:93) กล่าวว่า ในการพูดแต่ละครั้ง ผู้พูดควรคำนึงถึง หลักสำคัญที่ต้องใช้ในการพูดทุกครั้ง 6 ประการต่อไปนี้

1. บรรยากาศ ผู้พูดควรต้องทราบก่อนว่างานที่จะไปพูดนั้นมีบรรยากาศอย่างไร เพื่อที่จะเตรียมการพูดได้เหมาะสมกับบรรยากาศของงานโดยไม่ขัดแย้งกัน
2. เนื้อหาสาระ เนื้อหาสาระจะเป็นรายละเอียดเกี่ยวกับความสำคัญของงานหรือโอกาสที่จัดงานนั้น รวมทั้งบุคคลที่เกี่ยวข้อง
3. การใช้ถ้อยคำและภาษานั้น ควรให้เหมาะสมกับลักษณะของงานเหมาะสมกับผู้ฟังและตรงตามวัตถุประสงค์ รวมทั้งสามารถสร้างความสนใจให้กับผู้ฟังได้ตลอดระยะเวลาในการพูด และให้ความประทับใจเมื่อสิ้นสุดการพูด
4. การลำดับความการพูดไปตามลำดับเนื้อหาจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องราวได้ดี ไม่สับสนวุ่นวาย ผู้พูดไม่ควรพูดซ้ำไปซ้ำมา หรือกระโดดข้ามเนื้อหา ทำให้ขาดตอนไม่ต่อเนื่อง
5. เวลา ผู้พูดที่ดีต้องสามารถพูดได้ครบเนื้อหาในเวลาที่กำหนด ทั้งนี้ผู้พูดไม่ควรเกินเวลา เพราะจะเป็นการกินเวลาผู้พูดคนอื่น และทำให้ผู้ฟังเบื่อหน่าย โดยเฉพาะเวลาที่ต้องพักรับประทานอาหาร ผู้พูดจึงควรใช้เวลาให้เหมาะสมกับโอกาส ลักษณะงาน จำนวนผู้พูด บรรยากาศและความต้องการของผู้ฟังเป็นสำคัญ
6. สลีลาการพูด ผู้พูดแต่ละคนควรมีสลีลาการพูดเป็นของตัวเองโดยไม่เลียนแบบคนอื่น แต่อาจนำลีลาคนอื่นที่เห็นว่าดีนำไปปรับใช้กับตนเองได้

วิรัช ลภีรัตนกุล (2543 :101) กล่าวถึงหลักสำคัญทั่วไปสำหรับการพูดในที่ชุมชนไว้ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเรื่องราวที่จะพูดให้เข้าใจอย่างถ่องแท้รวมทั้งวิเคราะห์กลุ่มผู้ฟังด้วย
2. จัดเรียงลำดับความคิด เรื่องราวที่จะพูดไว้อย่างดีมีระเบียบ
3. เตรียมตัวให้พร้อมทุกอย่างก่อนขึ้นพูด
4. ทำใจให้สบาย มีความจริงใจปรารถนาดีและเป็นกันเองกับผู้ฟัง
5. พูดออกไปอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความมั่นใจ กระตือรือร้นไม่ลังเล
6. พูดด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส มีชีวิตชีวา น่าสนใจ
7. พูดด้วยภาษาที่ฟังเข้าใจง่าย มีความหมายชัดเจน แจ่มแจ้ง ไม่เยิ่นเย้อ
8. พูดด้วยความคล่องแคล่ว จะฉาน ไม่ตะกุกตะกัก หรือติดอ่าง เอ้อ อ้า
9. มีลีลา จังหวะในการพูดที่ดี เน้นเสียงหนักเบาในที่ที่ควรเน้น

นำราคาญ

10. พูดด้วยเสียงที่ได้ยินชัดเจนทั่วถึงกัน ไม่ดังหรืออ่อนจนเกินไป
11. พูดด้วยความสุภาพ สำนวณ ไม่หยิ่งหรืออวดดี
12. ใช้ท่าทางประกอบการพูดอย่างเหมาะสม มีชีวิตชีวา
13. ประสานสายตากับกลุ่มผู้ฟัง ขณะที่พูดไม่ก้มหน้า แหงนหน้า หรือหันหน้าไป

ทางอื่น

14. ไม่ใช้ถ้อยคำซ้ำซากจำเจหรือพูดวกวนไปมา
15. รักษาระยะเวลาพูดให้ตรงตามกำหนดเวลา

สรุปได้ว่า หลักสำคัญสำหรับการพูดต่อที่ชุมชนนั้น ผู้พูดต้องมีพื้นฐานในเรื่องที่จะพูดเป็นอย่างดี มีวิธีการนำเสนอที่เป็นขั้นตอน มีสุขภาพกายและจิตที่ดี รู้จักการใช้น้ำเสียงและภาษาให้เหมาะสมกับบุคคล เวลา สถานที่ และสถานการณ์ โดยพูดด้วยความมั่นใจและลีลาที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองและมั่นฝึกซ้อมการพูดอยู่เสมอ

2.1.7 หลักปฏิบัติในการพูด

ในการพูดควรมีหลักปฏิบัติ โดยแบ่งออกเป็น 2 ด้านใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ด้านการพูด ควรมีหลักดังนี้

1.1 การพูดถูกต้องวิธี

จิตรจำนงค์ สุภาพ (2538:31-34) กล่าวว่า ถ้อยคำถูกต้องตามอักขรวิธีนั้น แบ่งตามหัวข้อต่อไปนี้

1. คำกล้ำ ได้แก่ ร-ล เช่น ปรับปรุง ไม่พูดว่า บับปรุง เปลี่ยนแปลง ไม่พูดว่า เปียนแปลง ครอบครวั ไม่พูดว่า คอบควั เป็นต้น
2. คำควบ ได้แก่ ควบ กว คว ขว เช่น กว่า ไม่พูดว่า ฝ่า ความ ไม่พูดว่า ฟาม ขวากหนาม ไม่พูดว่า ฝากหนาม เป็นต้น
3. คำต่ำหรือคำตลาด คำต่ำ ๆ แม้ว่าบางทีจะไม่ถึงกับหยาบคายหรือหยาบโหล แต่เป็นถ้อยคำที่ไม่น่าฟังหรือฟังระคายหู เช่น ไอ้ มัน แก มึง กู อี คำตลาด ไม่ใช่คำต่ำหรือคำหยาบ เพียงแต่เป็นคำที่ไม่ค่อยเป็นกิจลักษณะหรือเป็นการเป็นงานนักเท่านั้น เช่น รองเท้า พูดว่า เกือก สถานีตำรวจ พูดว่า โรงพัก เป็นต้น
4. คำย่อ คำย่อเป็นภาษาเขียน ไม่ใช่ภาษาพูด ภาษาเขียน มีความหมายต่อจิตใจของผู้ฟัง โดยผ่านทางประสาทตา ส่วนภาษาพูด มีความหมายต่อจิตใจของผู้ฟัง โดยผ่านทางประสาทหู โดยหลักการแล้วไม่ควรใช้คำย่อในการพูด ยกเว้นการพูดกันในกลุ่มย่อยที่เคยชินกันอยู่หรือคำย่อที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางแล้ว
5. คำถูกต้องตามพจนานุกรม เช่น ประสบการณ์ ไม่พูดว่า ประสบพะการณ์ เป็นต้น
 กุณศลีย์ ไวทยะวณิซ (2545:79-81) กล่าวว่า การออกเสียงถูกต้องนั้น ผู้พูดต้องออกเสียงคำให้ถูกต้อง ชัดเจนทุกคำ การออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจนที่พบมากที่สุดคือ

1. การออกเสียง ร เป็น ล เช่น รังนก ออกเสียงเป็น ลังนก ไม่รัก ออกเสียงเป็น ไม่ลัก เป็นต้น
 2. การไม่ออกเสียงควบกล้ำ เช่น สงขลา ออกเสียงเป็น สงขา ครั้งคราว ออกเสียงเป็น คั้งคว เป็นต้น
 3. การออกเสียงควบกล้ำ กว ขว คว เป็น ฝ ฟ เช่น ไม้กวาด ออกเสียงเป็น ไม้ฝาด ขวาง ออกเสียงเป็น ฝาง เป็นต้น
 4. การออกเสียงผิดอักษรวิธี เช่น วุฒิ อ่าน วุติ-ทิ ไม่ใช่ วุต วิดถาร อ่าน วิด-ถาน ไม่ใช่ วิด -ตะ-ถาน เป็นต้น
 5. การตัดเสียงบางพยางค์ทิ้งไป เช่น พิจารณา อ่าน พิ-จา-ระ-นา ไม่ใช่ พิ-นา มหาวิทยาลัย อ่าน มะ-หา-วิท-ทะ-ยา-ลัย ไม่ใช่ หา-ลัย เป็นต้น
 6. การออกเสียงผิดจังหวะ การออกเสียงคำบางคำติดต่อกันไป ความหมายก็จะแตกต่างไปจากการอ่านออกเสียงโดยเว้นจังหวะคำ ดังนั้นหากผู้พูดไม่ระวังที่จะเว้นหรือไม่เว้น จังหวะของคำแล้ว ผู้ฟังก็จะตีความหมายของคำผิดได้ เช่น พ่อ เลี้ยงฉันดอยอยากมาก หมายความว่า พ่อของฉันเลี้ยงฉันมาอย่างดอยอยาก ข้าวยืนหมัด หมายความว่า ข้าวย้ายร้อนแล้ว เป็นต้น
 7. การติดอ่าง การติดอ่างเกิดจากสภาวะทางจิตใจที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อผู้พูดติดอ่าง ผลเสียที่เกิดคือ เสียบุคลิกภาพ และยังทำให้ผู้ฟังขาดความรู้สึกต่อเรื่องที่ฟัง และที่สำคัญคือ อาจทำให้ความหมายเปลี่ยนไปได้ เช่น ของกินเล่น ๆ อาจสื่อความหมายว่า ของกินเล่น (อาหารว่าง) ของกินเล่น (ไม่ตั้งใจกิน) เป็นต้น
- สรุปได้ว่า การพูดที่ถูกต้องวิธีนั้น ผู้พูดต้องฝึกหัดกระดกลิ้นและอ่านคำควบกล้ำ คำสูงคำต่ำอยู่เป็นประจำ สม่ำเสมอ โดยดูวิธีการอ่านที่ถูกต้องจากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน และพยายามแก้ไข ปรับปรุง วิธีการพูดของตนเองให้ถูกต้องอยู่เสมอ

1.2 การวางโครงเรื่อง

การวางโครงเรื่องหรือการลำดับข้อความ การวางโครงเรื่องที่เหมาะสมจะช่วยให้ผู้พูดประสบความสำเร็จในการพูดเป็นอย่างดี เพราะเป็นการเตรียมพร้อมว่าตนเองจะพูดอะไรบ้าง และพูดอะไรก่อนหลัง โครงเรื่องที่สำคัญประกอบด้วย 3 ส่วน (สุจริต เพียรชอบ.2541:20-21) ดังต่อไปนี้

1.2.1 บทนำหรืออารัมภบท

สนุก รัฐถาวร (2540:29-31) กล่าวว่า คำขึ้นต้นที่ ดี จะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง อาจทำได้โดยวิธีต่อไปนี้

1. พาดหัวข่าว เป็นการเลียนแบบหนังสือพิมพ์รายวัน เพื่อเรียกร้องความสนใจของผู้ฟัง เช่น "สงครามโลกครั้งที่ 3 จะระเบิดแล้ว" เป็นต้น

2. กล่าวคำถาม การตั้งคำถามในการเริ่มต้นพูด จะดึงความสนใจให้จดจ่อต่อผู้พูดได้ ผู้ฟังอาจนึกตอบคำถามไปด้วยในใจ เช่น ท่านทราบหรือไม่ว่ามนุษย์ต่างดาวมีจริงหรือท่านทราบไหมว่าโลกหน้ามีจริง เป็นต้น

3. ทำให้เกิดความสงสัย โดยการใช้อ้อความที่ชวนให้ผู้ฟังบังเกิดความสนใจหรือปัญหาให้คิด เช่น ปรากฏการณ์ประหลาดที่ไม่เคยพบมาก่อนในประวัติศาสตร์ได้อุบัติขึ้นแล้ว

4. ใช้วาทหรือบทกวี ผู้พูดสามารถสรรหาวาทะ คำคม บทกวีที่เหมาะสมมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องที่จะพูดได้ เช่น "เมตตธรรมคำจุนโลก" เป็นต้น

5. ทำให้มีอารมณ์ขัน หากการขึ้นต้นโดยการทำให้ผู้ฟังมีอารมณ์ขันได้ย่อมสร้างความสนใจจากผู้ฟังได้อย่างมาก ทั้งนี้ผู้พูดต้องใช้ศิลปะในการสร้างอารมณ์ขันประกอบด้วยจึงจะได้ผล เช่น พูดดีเป็นศรีแก่ปาก พูดมากปากจะมีสี เป็นต้น

สุจริต เพียรชอบ (2541:21-22) กล่าวว่า อารมณ์บทที่ได้อาจใช้วิธีการต่าง ๆ ดังนี้คือ

1. กล่าวเน้นถึงโอกาสหรือความมุ่งหมายของการประชุมนั้น ๆ เช่น "ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย การที่ข้าพเจ้าได้มาพูดเรื่อง การผสมเทียม ในโอกาสนี้มีการประชุมหัวหน้ากลุ่มเกษตรกรในครั้งนี้นั้น ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง..."

2. นำด้วยปัญหาที่น่าสนใจหรือเร้าใจ ตัวอย่างเช่น "ท่านพ่อแม่พี่น้องที่รักทั้งหลาย เมื่อสองสามวันนี้ ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือพิมพ์พบข่าวที่น่าสลดใจว่ามีเด็กเล็กๆ อายุขวบเศษรับประทานมันสำปะหลังดิบเข้าไปแล้วถึงแก่ความตาย เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ท่านที่รักเรื่องอาหารเป็นพิษเป็นเรื่องที่เราควรให้ความสนใจกันอย่างแท้จริงหรือไม่..."

3. กล่าวเน้นถึงความสำคัญและประโยชน์ของเรื่องที่พูด เช่น "เพื่อนๆ ที่รักทั้งหลาย การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์นั้นนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญมาก..."

4. อธิบายชื่อเรื่องที่จะพูดให้ชัดเจนว่าเรื่องนั้นหมายถึงอะไร เกี่ยวกับอะไร เช่น "เพื่อนๆ ที่รัก กิจกรรมเสริมหลักสูตรภาษาไทย คือกิจกรรมทางภาษาไทยที่เราจะขึ้นนอกเหนือเวลาเรียน เพื่อช่วยให้การเรียนในชั้นดีขึ้น เรามีโอกาสได้ฝึกกิจกรรมทางภาษาเพิ่มขึ้น..."

5. ยกข้อความหรือข้อคิดที่ทำให้ผู้ฟังซาบซึ้งไพเราะ ตื่นเต้นเร้าใจ เช่น ถ้าจะพูดเชิญชวนให้เพื่อนๆ บริจาคเงินไปช่วยผู้ประสบอุทกภัย หรือวาทกภัย อาจจะขึ้นด้วยคำประพันธ์ที่ว่า "อันความกรุณาปราณี จะมีใครบังคับก็หาไม่..."

6. ใช้คำพูดที่เร้าใจอารมณ์ผู้ฟัง เช่น เมื่อชมรมภาษาไทยต้องการที่จะให้สมาชิกสนใจถึงความเป็นอยู่ของตำรวจทหารที่กำลังป้องกันประเทศอยู่ที่ชายแดนและต้องการให้สมาชิกเขียนจดหมายไปบำรุงขวัญ อาจจะใช้อ้อความที่เร้าใจ เช่น "เพื่อนๆ ที่รัก ขณะนี้

พวกเรายู่กันอย่างสบายในขณะนี้นั้น คนไทยจำนวนหนึ่งกำลังต้องกรำแดดฝนอยู่กลางแจ้ง ชีวิตของเขาอยู่กับลมหอก คมดาบ อาจจะต้องเสียชีวิตในเสี้ยววินาทีใดก็ได้..."

7. ยกคำพังเพย สุภาษิตหรืออุทาหรณ์ที่ตรงกับเรื่องที่จะพูด เช่น "เมื่อพูดถึงเรื่องกระทำอะไรด้วยตนเอง ก็อาจจะแสดงสุภาษิตที่ว่า อัดดา หิ อัดตะโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งของตนเอง เป็นต้น

8. กล่าวสรรเสริญผู้ฟังอย่างคมคาย แต่ไม่ควรให้เกินความเป็นจริง จนผู้ฟังเองรู้สึกกระดาก และรู้สึกว่าจะใจเย็นเกินไป

9. ใช้นิทาน เรื่องจริง หรือบทกลกขบขันหรือคำพูดที่ขบขันเพื่อสร้างบรรยากาศแบบเป็นกันเอง

10. กล่าวถึงความรู้สึก ความเชื่อ และความเป็นอยู่ร่วมกันหรือประโยชน์ร่วมกันทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกว่าผู้พูดและผู้ฟังเป็นพวกเดียวกัน มีความสนใจร่วมกัน

11. แสดงภาพ แผนภูมิ กราฟ ของจริงหรือหุ่นจำลองตลอดจนสิ่งอื่นๆ เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะพูดต่อไป จะทำให้ผู้ฟังเกิดความสนใจตื่นใจ

1.2.2 เนื้อเรื่อง

พชร บัวเพียร (2537:27) กล่าวว่า ตัวเนื้อเรื่องเปรียบเสมือนหัวใจของเรื่องที่จะพูด การดำเนินเรื่องอาจกระทำได้ดังนี้

1. ดำเนินเรื่องแบบตามลำดับวันเวลา หมายถึง ตามลำดับ วัน เดือน ปี พูดจากอดีตไปหาปัจจุบัน หรือจากปัจจุบันไปหาอดีต

2. ดำเนินเรื่องแบบลำดับสถานที่ หมายถึง พูดไปตามระยะทางของพื้นที่ เช่น จากไกลไปไกล จากบนลงล่าง

3. ดำเนินเรื่องแบบใช้คำจำกัดความ หรืออธิบายขยายความ ซึ่งให้เห็นความหมายของข้อความหรือเรื่องที่พูด

4. ดำเนินเรื่องแบบจัดเป็นหมวดหมู่ การดำเนินเรื่องวิธีนี้ทำให้เนื้อเรื่องระเบียบไม่สับสน

5. ดำเนินเรื่องด้วยเหตุและผล อาจจะพูดจากผลไปหาเหตุหรือพูดจากเหตุไปหาผลก็ได้

6. ดำเนินเรื่องด้วยการแก้ไขปัญหาโดยใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์ การดำเนินเรื่องแบบนี้ผู้พูดจะต้องพูดถึงปัญหาของเรื่องก่อน เพื่อเรียกร้องความสนใจ และจึงพูดถึงสาเหตุที่มาของปัญหา

1.2.3 สรุป

มานวีกา ดันติสุกฤต (2541:71-73) กล่าวว่า การกล่าวสรุปเรื่อง ต้องกล่าวอย่างสั้นที่สุด กระชับ ประทับใจ จำง่าย สรุปเข้ากับเนื้อเรื่อง ผากให้คิด ผากให้จดจำผากให้ทำ มีน้ำหนัก ประทับใจ เราใจให้ผู้ฟังปฏิบัติตามและผากแง่คิดให้ผู้ฟังไตร่ตรองหรือขบคิดต่อไป หรือให้ผู้ฟังจดจำรำลึกหรือปฏิบัติตาม ทั้งนี้ควรพิจารณาให้เหมาะสม

กลวิธีในการกล่าวสรุป มีอยู่มากมายหลายวิธีที่จะสร้างความประทับใจแก่ผู้ฟัง ดังนี้คือ

1. สรุปด้วยการเน้นสาระสำคัญของเรื่อง โดยการสรุปความ ย้ำให้เห็นจุดสำคัญของเรื่อง ไม่ว่าจะป็นจุดเดียวหรือหลายจุด เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ จำง่าย เหมาะสำหรับการพูดบรรยายเชิงวิชาการและพูดให้ความรู้แก่ผู้ฟัง

2. ยกสุภาษิต คำคม คำขวัญ สโลแกน หรือวาทะของบุคคลสำคัญๆ ที่มีใจความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่พูดมาเป็นบทสรุป เป็นการทิ้งท้ายหรือการกล่าวรวบรัดที่ให้ประโยชน์นิยมใช้กันมาก เพราะใช้ง่าย เข้าใจและจดจำได้ง่าย ได้ผลเยี่ยม ผู้ฟังประทับใจ แต่ต้องเลือกให้เหมาะสมกับเนื้อหาและจุดสำคัญของเรื่อง

3. ผากข้อคิด ข้อเสนอแนะ หรือข้อเตือนใจ ด้วยการลงท้ายสั้นๆ ที่อาจเกิดขึ้นมาเองหรือยกมาจากที่อื่นก็ได้เป็นการทิ้งท้าย ให้ผู้ฟังเก็บเอาไปคิดพิจารณาต่อไปเอาเอง

4. ใช้การตั้งคำถามเพื่อสรุปทิ้งท้ายให้ผู้ฟังได้คิดเอาเองหลังจากการกล่าวสรุปจบลงไปแล้ว เช่น เรื่อง "การร้องเพลงชาติไทย" อาจลงท้ายว่า "ถ้าเราไม่ร้องเพลงชาติแล้วต่อไปเราจะร้องเพลงชาติไทยให้ใครฟัง" เป็นต้น

5. ใช้การขอร้อง ชักจูง ยั่วยุ หรือโน้มน้าวใจ ให้ผู้ปฏิบัติตามบทสรุป

6. กล่าวทำนองคาดการณ์ ทำนาย หรือพยากรณ์เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นล่วงหน้า เป็นการกล่าวสรุปโดยการวิเคราะห์เหตุการณ์จากเหตุและผล

7. กล่าวยกย่องสรรเสริญผู้ฟังอย่างจริงใจ เป็นการให้ขวัญ กำลังใจ หรือให้พรก็ได้ ถือเป็นอีกวิธีหนึ่งของการกล่าวสรุปที่จะใช้ในบางโอกาสพิเศษที่เหมาะสม

8. ใช้อารมณ์ขันในการกล่าวสรุป ให้ตรงกับเรื่องที่พูดอาจจะยกตัวอย่างหรือใช้ถ้อยคำที่ตลกขบขันมาทิ้งท้าย

สนุก รัฐถาวร (2540:32 -33) กล่าวว่า การสรุปเพื่อคำพูดแต่ละคราวนั้น ต้องพยายามสร้างความประทับใจกับผู้ฟังเป็นการปิดท้าย อาจใช้วิธีใดวิธีหนึ่ง ดังต่อไปนี้

1. สรุปความโดยย่อ เป็นการจับใจความของเรื่องที่พูดมาทั้งหมด กล่าวเน้นในตอนสุดท้ายอีกครั้งหนึ่ง เพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจ จดจำ และทบทวนเรื่องราวอย่างย่อๆ อีกครั้งหนึ่ง การสรุปความต้องใช้ถ้อยคำกระชับ สละสลวยได้ใจความมากที่สุด

2. ขอร้องให้กระทำ เป็นการสรุปในรูปแบบของการพูดเพื่อขอร้องจงใจให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม การสรุปแบบนี้ผู้พูดต้องมั่นใจว่าสามารถสร้างความรู้สึกคล้อยตามผู้ฟังตามเนื้อเรื่องที่พูดมาแล้วเป็นอย่างดี อนึ่ง การแสดงท่าทีจริงใจและจริงจังจะช่วยให้การสรุปแบบนี้ประสบความสำเร็จมากขึ้น

3. นำฝากกลับไปคิด เป็นการสรุปให้ผู้ฟังมีโอกาสใช้ความคิด และมีความตั้งใจในเรื่องที่ได้ฟังเป็นอย่างดี คำตอบของผู้ฟังอาจจะแตกต่างกันบ้าง แต่ควรอยู่ในจุดประสงค์และจุดมุ่งหมายของผู้พูด

4. ใช้ภาษิต วาทะ หรือบทกวี วิธีการสรุปแบบนี้ค่อนข้างง่ายและสะดวก ภาษิต วาทะ หรือบทกวีที่นำมาสรุปต้องสัมพันธ์กับเรื่องให้ความหมายในการสรุปเรื่องที่พูด

5. เปิดเผยตอนที่สำคัญ หากผู้พูดสร้างความสงสัยให้กับผู้ฟังเพื่อทำให้ผู้ฟังสนใจติดตามเรื่องมาโดยตลอด เมื่อถึงตอนสรุปต้องเปิดเผยตอนสำคัญที่ซ่อนเร้น โดยอาศัยจังหวะของการพูดที่เหมาะสม หากเป็นการเปิดเผยเมื่อผู้ฟังสงสัยและต้องการรู้มากที่สุด จะช่วยเสริมสร้างความพึงพอใจให้กับผู้ฟังได้มากที่สุด

สรุปได้ว่า โครงเรื่องที่สำคัญของการพูดนั้นประกอบด้วย 3 ส่วนคือ บทนำหรืออารัมภบท เนื้อเรื่องและสรุป ทั้ง 3 ส่วนนี้ผู้พูดต้องพูดให้สอดคล้องกัน โดยเริ่มพูดจากบทนำซึ่งเป็นบทที่เรียกร้องให้ผู้ฟังมาสนใจฟังผู้พูดด้วยวิธีการต่างๆ ต่อจากนั้นก็พูดถึงเนื้อหาหรือใจความที่เตรียมมาเป็นอย่างดี มีการเรียงลำดับของเนื้อเรื่องที่มีเหตุผลสอดคล้องกันอย่างเหมาะสม และส่วนของการสรุปใจความซึ่งเป็นส่วนที่จะทำให้ผู้ฟังทราบว่าผู้พูดได้พูดอะไรไปบ้าง โดยต้องกล่าวอย่างสั้นที่สุด พร้อมกับการฝากแง่คิด ข้อเตือนใจให้ผู้ฟังได้นำไปปฏิบัติตามที่ต้องการ

2. ด้านกิริยาท่าทาง มีหลักดังนี้

2.1 การแต่งกาย

นวม สงวนทรัพย์ (2526:73) กล่าวว่า การแต่งกายควรแต่งให้เหมาะสมกับโอกาสการพูดคราวนั้น คือต้องให้เหมาะสมกับร่างกายสวมใส่สบาย เครื่องประดับถ้าจะประดับต้องไม่มากจนเกินความพอดีไป

คาร์เนกี (2529:247-255) กล่าวว่า การแต่งกายไม่ใช่หมายถึงเพียงเครื่องนุ่งห่มเท่านั้น แต่หมายถึง

1. ทรงผม ผู้พูดควรดูแลให้ระเบียบ เป็นทรง ไม่ปล่อยให้เป็นกระเซิง หรือทำทรงที่พิสดาร
2. การแต่งหน้า ผู้พูดควรแต่งให้เป็นธรรมชาติ ยกเว้นเมื่อต้องถ่ายทอดทางโทรทัศน์ จึงต้องแต่งหน้า เขียนคิ้ว ทาปากให้เข้มกว่าปกติ
3. การประดับตกแต่งร่างกาย เช่น ต่างหู สร้อยคอ สร้อยมือ เข็มกลัด เข็มขัด ผู้พูดควรประดับตกแต่งแต่พองามไม่ใช่ประดับจรุงรังหรือแพรวพราวจนแสบตา

4. การเลือกเสื้อผ้า ผู้พูดควรเลือกสวมใส่เสื้อผ้าที่รับกับรูปร่าง สุภาพ และเหมาะสมกับกาลเทศะ

5. ถุงน่อง รองเท้า หญิงหากสวมถุงน่องควรเลือกสีถุงน่องให้กลมกลืนกับผิวและที่สำคัญคือต้องไม่ขาด รองเท้าควรเลือกรุ่นที่สวมสบายไม่กัด และเช็ดขัดให้สะอาดเป็นเงางาม ชายสวมรองเท้าและสวมถุงเท้าด้วย

สรุปได้ว่า การแต่งกายนั้นผู้พูดต้องแต่งกายให้ถูกต้องเหมาะสมกับลักษณะรูปร่างของตนเอง เหมาะสมกับกาลสมัย สถานที่ บุคคล การสวมใส่ไม่ควรรัดรูปหรือหลวมจนเกินไป มีเครื่องประดับที่พองามและเหมาะสมกับวัยของตนเอง

2.2 กิริยาท่าทาง

กิริยาท่าทาง เป็นสิ่งสามารถสังเกตเห็นได้ด้วยลักษณะการพูดของแต่ละบุคคล กิริยาท่าทางเป็นส่วนสำคัญในการใช้ประกอบการพูด เพราะจะเป็นการสื่อความหมายของการพูดให้เป็นที่เข้าใจมากขึ้น กิริยาท่าทางเป็นส่วนประกอบที่สำคัญยิ่งอันหนึ่งในการพูด ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ 4 ประการ (สนุก รัฐถาวร.2540:60-65) ดังนี้

1. การแสดงสีหน้า ซึ่งมีหลักที่พึงยึดถือในการแสดงสีหน้าให้ได้ผล 2 ประการคือ

1.1 อย่าสำรวมตนจนเกินไป จนไม่สามารถแสดงสีหน้าได้ตามธรรมชาติ

1.2 อย่าเตรียมการหรือชักซ้อมการแสดงสีหน้าไว้ล่วงหน้า ปล่อยให้ไปตามจังหวะการพูด หากพูดโดยคิดและรู้สึกตามที่พูดจริง ๆ แล้วสีหน้าจะแสดงออกมาตามที่คิดเห็นหรือรู้สึกขึ้นเองตามธรรมชาติ

2. การวางท่า ไม่มีแบบของการยืนไว้แน่นอน แต่มีข้อพึงระวังอยู่ว่า อย่ายืน หรือนั่งตัวตรงแข็งทื่อแบบทหารเผ่ายาม หรือออกแอ่นพุงแอ่น ให้ยืนตามสบาย แต่ก็อย่าให้ถึงขนาดตัวห่อหรือท่าท่าจะพียงล้มลง ให้ท่าห่างจากกันประมาณ 6-12 นิ้ว และวางน้ำหนักไว้ตรงอุ้งเท้า จะเป็นท่ายืนที่สบาย แขนปล่อยให้ตกไปข้างๆตัวตามปกติ เว้นแต่จะทำมือท่าไม้ บางทีอาจยืนมือไปจับแท่นที่ยืนพูด อย่าชะงักตัวไปพักน้ำหนักบนแท่นยืนพูดนั้นนานนัก จะทำให้ไม่มีการท่ามือท่าไม้เลย ควรเปลี่ยนการวางมือในท่าต่างๆสลับกันไปตามสมควรตลอดการพูด

3. การเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหวไปมาเป็นการเปลี่ยนความจำเจ การเดินไปทางซ้ายบ้าง ขวาบ้าง หน้าบ้าง หลังบ้าง แต่พอควร ช่วยให้คนฟังหายง่วงนอนได้ แต่ต้องเป็นไปตามธรรมชาติและนุ่มนวล การเดินแก้งก้างหรือแข็งทื่อ หรืองุ่มง่าม จะให้ผลทางลบ

4. การแสดงท่าทาง เป็นการเน้นหรือช่วยเพิ่มความกระจ่างโดยเฉพาะในระยะทางขนาด รูปร่าง และทิศทาง ส่วนมากเป็นการใช้มือและแขน โดยปกติจะยกมือแสดงในระดับอกหรือสูงกว่านั้น ไม่ควรแสดงโดยใช้มือต่ำกว่าสะดือ จะทำให้ผู้ฟังมองไม่เห็น เพื่อเน้นให้คนฟังประทับใจและจำได้

สรุปว่า กิริยาท่าทางมีความสำคัญในการพูดเป็นอย่างมาก แบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 4 ประการคือ การแสดงสีหน้า การวางท่า การเคลื่อนไหวและการแสดงท่าทาง ซึ่งทั้ง 4 ประการนี้ ผู้พูดต้องมันฝึกซ้อมอยู่เสมอ เพราะจะทำให้ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.3 การยืน

พินेत्र น้อยพุกธา (2538:52-53) กล่าวว่า การยืนควรยืนอย่างสง่า ปล่อยน้ำหนักตัวลงบนขาทั้งสองข้างเท่าๆ กัน โดยกอดน้ำหนักลงที่กลางเท้า สันเท้าชิดปลายเท้าเปิด หรือวางเท้าเหลื่อมกันเล็กน้อย ปล่อยแขนตามสบาย มือไม่ไขว้หลัง ไม่เท้าสะเอว ไม่ล้วงกระเป๋า ไม่ล้วงกระเป๋า แทะ แทะ

จิตรจำนงค์ สุภาพ (2538:47) กล่าวว่า การยืนที่เหมาะสมคือ การยืนให้เท้าทั้งสองแยกห่างกันพอสมควร ยืนให้น้ำหนักตัวอยู่บนเท้าทั้งสอง ปล่อยแขนทั้งสองข้างลงข้างๆ ตัวอย่างสบายๆ

นวม สงวนทรัพย์ (2526:73-74) กล่าวว่า ลักษณะท่ายืนของคนพูดย่อมช่วยสร้างความตรงตรงให้กับคนฟังได้ ซึ่งประกอบด้วย

1. ท่ายืน ร่างกายต้องไม่แข็งทื่อ ท่าทางไม่สื่อความเคร่งเครียดหรือประหม่า ไม่ยืนหลังโค้ง หรือกายโน้มไปข้างหน้า ท่ายืนที่ดีต้องเป็น "ท่ายืนที่ได้ตราฐู ระหว่างการยืนตรงกับ การยืนพักตามสบาย" คือไม่ตรงแบบทหารยืนตรง ไม่ยืนพักตามสบาย ยามยืนอยู่ในลักษณะเช่นนี้ว่า คนพูดจะมีลักษณะตื่นตัวและยืนตรงตลอดเวลา กล้ามเนื้อเตรียมพร้อมจะปฏิบัติงาน กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนพูดอยู่ในลักษณะพร้อมแล้วที่จะแสดงแนวคิดของเขาอย่างเสรี

2. เท้า การวางเท้าย่อมมีผลต่อการพูดของคนเหมือนกัน การยืนที่ดีคือการยืนแบบเท้าทั้งสองห่างจากกันเล็กน้อย คนพูดส่วนมากนิยมการยืนแบบเท้าทั้งสองอยู่ในระดับเดียวกัน บางคนนิยมยืนเท้าข้างหนึ่งก้าวไปข้างหน้าหรือเหลื่อมล้ำข้างหนึ่งไปเล็กน้อย

3. หลัง ทรวงอก ไหล่ ส่วนของร่างกายควรตั้งตรง หลังตรงช่วงไหล่ผายสง่า ผ่าเผย ไม่งอแง หรือยื่นไหล่ห่อ ทรวงอกผายตลอดเวลา

4. มือและแขน ในท่ายืนธรรมชาติมือและแขนต้องห้อยลงข้างกายตามสบาย การประสานมือสองข้างไว้ข้างหน้าก็ดี หรือมือไขว้ข้างหลังก็ดี ช่วยให้ผู้พูดบางคนเกิดความรู้สึกสบายใจ แต่ท่าเหล่านี้ไม่ใช่ท่าปล่อยตามสบาย นอกจากนี้อย่าเอามือใส่กระเป๋า หรือลูบคลำ ไมโครโฟนเป็นอันขาด

5. ศรีษะ เวลาพูดศรีษะต้องตั้งตรง อย่าให้เอนไปข้างหน้าหรือเอียงไปทางซ้ายหรือขวา คางอย่าเซ็ดมาก ท่าของศรีษะควรตั้งตรงแบบธรรมชาติ เพราะคนพูดจะสะดวกในการมอง ใบหน้าคนฟังทุกคนได้ง่าย

สรุปว่า การยื่นในขณะพูด ผู้พูดควรยื่นให้สง่าผ่าเผย เท่าทั้งสองห่างกันเล็กน้อย โดยให้น้ำหนักลงที่ปลายเท้าทั้งสองข้างเท่าๆ กัน หลังตรงช่วงไหล่ผายสง่า มือและแขนห้อยลงตามข้างกายตามสบาย ตั้งศีรษะให้ตรงอย่าเชิดมาก

2.4 การมอง

ในขณะที่ยื่นกับผู้ฟัง ผู้พูดสามารถมองเห็นปฏิกริยาตอบกลับจากผู้ฟังได้จากการสบตาและยังทำให้ผู้ฟังสนใจฟังในเรื่องที่กำลังสนทนาอยู่ด้วย(Clark.1988: 42) ด้วยเหตุนี้ ในเวลาพูดต่อที่ชุมชน การมองผู้พูดจึงมีความสำคัญ จนกระทั่งมีผู้เสนอหลักการในการมอง ในขณะทำการพูดไว้ดังนี้

จิตร์จ่านงค์ สุภาพ (2538:50-51) กล่าวว่า การสื่อความหมายทางตาอย่างมีประสิทธิภาพ มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มองไปที่ผู้ฟังเท่านั้น ไม่มองไปที่อื่น
2. มองให้ทั่วถึงทุกส่วนของพื้นที่ ที่ผู้ฟังกำลังอยู่
3. มองผู้ฟังจนตาสบตากับผู้ฟังเป็นคน ๆ ไปในทุกจุดของผู้ฟัง และในขณะที่ตา

สบตา ให้ใส่ความสนใจลงไปดวงตา

4. ไม่หลบตาขึ้นสูงหรือลดต่ำ หรือสลับไปมา นั้นเรียกว่า "สบตาไฮโล"

5. ไม่ควรสวมแว่นตาสีดำหรือสีเข้มที่มองไม่เห็นดวงตาในเวลาพูด เพราะประสิทธิภาพของตาจะหมดลงทันที ไม่บังเกิดผลดีในการสื่อความหมายอย่างใด

นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต (2542:77) กล่าวว่า หลักการใช้สายตาประกอบการพูด ดังต่อไปนี้

1. ขณะเดินขึ้นเวที ควรมองไปยังตำแหน่งพูด ไม่ควรก้มมองที่พื้นหรือเพดาน หรือมองซ้ายมองขวาด้วยอาการตื่นเวที หรือถ้าจะมองไปยังผู้ฟังก็ควรมองด้วยสายตาที่เป็นมิตรและมีความมั่นใจ

2. เมื่อเดินถึงตำแหน่งพูด ให้มองไปยังผู้ฟังทุกคน หยุดนิดหนึ่งเพื่อเป็นการเตือนผู้ฟังด้วยสายตา จากนั้นก็เริ่มกล่าวคำปฏิสันถาร

3. ขณะที่พูด ควรมองไปยังผู้ฟังให้ทั่ว โดยมองไปทางซ้ายบ้าง ขวาบ้าง มองด้านหน้า จุดกลาง หรือด้านหลัง การเปลี่ยนจุดมองควรให้เป็นไปตามธรรมชาติ อย่าให้ผู้ฟังรู้สึกผิดสังเกต

4. เมื่อกล่าวสรุป ควรมองผู้ฟังให้ทั่วอีกครั้งหนึ่งก่อนลงจากเวที เพราะอาจจะมีใครสงสัยหรือซักถาม หากไม่มีใครซักถาม กล่าวคำสวัสดิ์ อำลาผู้ฟังด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

สรุปว่า การมองผู้ฟังในขณะพูดนั้น จะต้องมองให้ทั่วถึงและมองอย่างเต็มตา โดยการเปลี่ยนจุดการมองอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่เร็วหรือช้าเกินไป กวาดสายตาตามมองอย่างเป็นระบบ

2.5 การตรงต่อเวลา

นวม สงวนทรัพย์ (2528:38) กล่าวว่า คนพูดต้องถือเป็นหลักตายตัวที่เดียวว่า การพูดของเขาแต่ละครั้ง ต้องจบลงในเวลาที่กำหนดไว้ เพราะถ้าพูดนานเกินเวลาแล้วคนฟังอาจเบื่อหน่ายได้ แม้ว่าจะมีสาระดีเพียงใดก็ตาม การจบในเวลาที่กำหนดไว้และทิ้งความประทับใจไว้กับดวงจิตของคนฟังย่อมมีค่ามากมาย

นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต (2542:128) กล่าวว่า การเตรียมสาระการพูดควรให้สอดคล้องกับเวลาที่กำหนด ผู้พูดที่ดีจะต้องพร้อมเสมอที่จะตัดทอนเนื้อหาบางตอนหรือเพิ่มขยายความได้ ในกรณีที่เป็น การพูดจบตามที่กำหนดเวลาถือว่าเป็นมารยาทของการพูด เป็นสัญญาประชาคมที่ให้เกียรติต่อกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง จึงเป็นสิ่งที่ผู้พูดสมควรละเมียด

กฤษณีย์ ไวทยะวณิช (2545:73) กล่าวว่า เวลาเป็นอวัจนภาษาที่สามารถสื่อสารได้ว่า ผู้พูดมีอุปนิสัยเป็นเช่นไร ฉะนั้นควรตรงต่อเวลาไม่ควรให้ผู้ฟังรอคอยเพราะเป็นการสร้างความรู้สึกเสื่อมศรัทธาตั้งแต่ยังไม่เริ่มพูดทำนองเดียวกัน ถึงแม้จะเป็นนักพูดที่ดีเพียงใดก็ไม่ควรพูดเกินเวลา เพราะผู้ฟังก็ย่อมมีนัดหมาย หรือภาระอื่นๆ เมื่อผู้พูดยังพูดยังไม่จบ ผู้ฟังก็จะละล้าละลัง สมาธิ การฟังก็จะลดน้อยลง หรือหากคนฟังส่วนใหญ่ค่อยๆ ทอยยลจากห้องผู้พูดเองก็จะเสียสมาธิ

สรุปว่า การตรงต่อเวลานั้น ผู้พูดต้องมาก่อนเวลาที่จะทำการพูด วางแผนการพูดเนื้อหาให้พอเหมาะกับเวลาที่กำหนดให้และเมื่อหมดเวลาต้องจบทันที

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดต่อที่ชุมชน

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

อะดีโอล่า (พรเพ็ญ นิรมลพิศาล.2546:30 ;อ้างอิงจาก Adeola.1986 :63-74) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการฝึกการผ่อนคลายและการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ เพื่อลดความวิตกกังวลด้านการพูดของนักศึกษาวิทยาลัยครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่เรียนวิชาครูที่มีความวิตกกังวลด้านการพูด โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่มคือ กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการใช้การผ่อนคลาย และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ โดยให้นักศึกษาในกลุ่มที่ 2 จัดลำดับสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลด้านการพูด เมื่อพูดต่อคน 100 คนในห้องเรียน หลังจากนั้นให้คำแนะนำก่อนและหลังการพูด การฝึกของทั้ง 2 กลุ่มนี้ใช้เวลากลุ่มละ 6 อาทิตย์ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ติดตามผลโดยการทดสอบหลังการฝึก ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีความวิตกกังวลในการพูดลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มที่ฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบสามารถลดความวิตกกังวลในการพูดได้มากกว่ากลุ่มที่ฝึกการผ่อนคลาย

เทลเลอร์ (Taylor.1997: 301) ได้ศึกษาผลของการฝึกสร้างความมั่นใจที่มีต่อการลดความวิตกกังวลในการพูดต่อที่ชุมชน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี 2 กลุ่มคือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยให้ทั้ง 2 กลุ่มตอบแบบสอบถามทัศนคติเกี่ยวกับการพูดต่อที่

ชุมชน ในการทดลองได้ใช้วิธีการผ่อนคลาย โดยการให้ผู้เข้ารับการทดลองหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนการฝึกจินตนาการและใช้การฝึกจินตนาการตลอดการทดลอง กลุ่มหนึ่งให้มีการจินตนาการถึงสิ่งที่ต้องการ ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งไม่ได้ทำอะไร ผลการวิจัยพบว่า การฝึกสร้างเชื่อมั่นนั้นมีผลทำให้นักศึกษาสามารถลดความวิตกกังวลในการพูดต่อที่ชุมชนได้

ริคคาร์ด-สลิชติง (Rickards-Schlichting,2001:4059) ได้ศึกษาผลของการให้แม่แบบเพื่อลดพฤติกรรมวิตกกังวลในการพูดต่อที่ชุมชน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนไฮสคูล 7 คนและอาสาสมัคร 18 คนที่มีความวิตกกังวลในการพูดต่อที่ชุมชนสูง แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม การทดลองใช้รูปแบบ ABA มี 3 ระยะคือ ในระยะเส้นฐาน ให้นักเรียนทำการพูดต่อหน้าเพื่อนรุ่นเดียวกัน 5 ครั้ง ระยะทดลองได้ชมเทปแม่แบบที่พูดอย่างคล่องแคล่วเหมือนกำลังพูดต่อผู้ฟังที่เป็นเพื่อนของเขาและเทปแม่แบบที่มีพฤติกรรมวิตกกังวลในการพูดต่อที่ชุมชน ในระยะติดตามผลทำเหมือนกับการศึกษาในระยะเส้นฐานคือสุ่มเลือกให้ผู้เข้ารับการทดลองทำการพูดต่อผู้ฟัง 4 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งหมดมีพฤติกรรมความวิตกกังวลและมีสภาวะความวิตกกังวลในการพูดลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและมีความคงอยู่ในระยะติดตามผล

พลอทกิน (Plotkin,2002: 5387) ได้ศึกษาผลของการแสดงความรู้สึกเพื่อลดความกลัวและการกลับมาที่มีความกลัวอีก ในกลุ่มบุคคลที่มีความวิตกกังวลในการพูดต่อที่ชุมชนสูง ผู้วิจัยทำการประเมินความกลัวในการพูดต่อที่ชุมชนของผู้เข้ารับการทดลองในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและอีก 2 สัปดาห์ในระยะติดตามผล ในการทดลองผู้วิจัยได้ใช้วิธีการฝึกที่ขัดต่อความกลัวและการผ่อนคลายโดยการให้จินตนาการตามคำแนะนำ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ได้รับบริการแสดงออกที่ขัดต่อความวิตกกังวลในการพูดต่อที่ชุมชนสามารถลดความกลัวได้มากขึ้นและมีพฤติกรรมย้อนกลับมาที่มีความกลัวอีกน้อยลง

คริสโตเฟอร์เซน (Christoffersen,2003:1023) ได้ศึกษาผลของความสามารถในการจินตนาการและการใช้การแนะนำจินตนาการที่มีต่อความกลัวในบุคคลที่มีความวิตกกังวลในการพูดต่อที่ชุมชน กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคคลที่มีความกลัวในการพูดต่อที่ชุมชน มหาวิทยาลัยภาคตะวันตกตอนกลางของสหรัฐอเมริกา โดยนำทีละคนมาในห้องแล็บและให้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความวิตกกังวลและความสามารถในการจินตนาการเพื่อแบ่งเป็น 3 กลุ่มทดลองตามคะแนนจากที่ตอบแบบสอบถามคือ จินตนาการได้ดี ปานกลางและไม่ดี กลุ่มตัวอย่างทำการผ่อนคลายก่อนชมวีดิโอเทปพอแต่ละคนดูเสร็จทั้งหมด 5 เรื่องแล้วก็ให้จินตนาการตามเรื่องที่ได้ดูจนครบ โดยใช้เวลาจินตนาการเรื่องละ 30 วินาที ต่อจากนั้นผู้วิจัยจะถามระดับความสามารถในการจินตนาการของผู้เข้ารับการทดลองแล้วพัก 30 วินาที จึงทำการจินตนาการเรื่องต่อไปจนครบ ในขณะที่ทดลองได้มีการบันทึกระดับการเต้นของหัวใจผู้เข้ารับการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่จินตนาการได้ดีและไม่ดีที่ได้ชมวีดิโอการพูดต่อที่ชุมชนมีระดับการเต้นของหัวใจเพิ่มขึ้นดีกว่าผู้ที่จินตนาการได้ดีและไม่ดีที่ได้ชมวีดิโอที่ไม่มี ความกลัว ผู้ที่มีจินตนาการระดับปานกลางมีระดับการเต้นของหัวใจลดลงน้อยสัมพันธ์กับระดับเส้นฐาน

2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วิภา มีสวัสดิ์ (2523:43-44) ได้ศึกษาผลของวิธีการจำกัดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบที่มีต่อการลดความรู้สึกวิตกกังวล กลัว ประหม่าในการพูดหน้าชั้นเรียนของนิสิตกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มศว. ประสานมิตร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2523 จำนวน 28 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 15 คน กลุ่มทดลอง 13 คน กลุ่มควบคุมมีการปรับตัวตามปกติธรรมชาติ กลุ่มทดลองใช้วิธีการที่มีระบบในการลดความรู้สึกอ่อนไหว ฝึกให้ตามโปรแกรมใช้เวลาในการฝึก 8 สัปดาห์ๆ ละ 1 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า นิสิตที่ใช้วิธีการที่มีระบบในการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบกับนิสิตที่มีการปรับตัวตามธรรมชาติ มีความรู้สึกวิตกกังวล ประหม่าในการพูดหน้าชั้นเรียนลดลงไม่แตกต่างกัน

อิมใจ พุทธนุรัตน์ (2530:44) ได้ศึกษาผลของการผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกายเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีวัดระฆัง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2529 ที่มีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 10 คน ก่อนการทดลองกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มได้ฝึกพูดหน้าชั้นเรียนในสถานการณ์จริง จากนั้นกลุ่มทดลองได้รับการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกายจำนวน 5 ครั้ง กลุ่มควบคุมได้รับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการลดความวิตกกังวลในการพูด จำนวน 5 ครั้ง เมื่อเสร็จสิ้นการฝึกแล้วทั้ง 2 กลุ่มได้ทำการตอบแบบสอบถามอีกครั้ง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้ฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกายมีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่านักเรียนที่ไม่ได้ฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วรลักษณ์ กลัดแก้ว (2539:68) ได้ศึกษาผลของการฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบเป็นรายบุคคลมีผลต่อความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2538 จำนวน 8 คนที่มีคะแนนความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนสูงและได้รับการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ โดยใช้เวลาในการฝึก 8 ครั้งๆละ 50 นาที ผลการศึกษาพบว่า การฝึกลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบเป็นรายบุคคลทำให้นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนลดลง

อัจฉารวรรณ จันทร์เพ็ญศรี (2540:60) ได้ศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน จำนวน 24 คน กลุ่มทดลอง จำนวน 12 คนได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึก ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนลดลงและแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ละออ ชูดวง (2546:56) ได้ศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวีดิทัศน์ที่มีต่อความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 แผนกวิชาการบัญชี วิทยาลัยเทคนิคราชบุรี ปีการศึกษา 2545 ที่มีความวิตกกังวลสูงในการพูดหน้าชั้นเรียน จำนวน 20 คน โดยทำการทดสอบก่อนทำการทดลองและทำการทดลองฝึกการพูดหน้า

ชั้นเรียน หลังจากพูดเสร็จก็ให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวีดิทัศน์ หลังจากเสร็จสิ้นการทดลองก็ได้ให้ทำแบบทดสอบอีกครั้ง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวีดิทัศน์

จากงานวิจัยข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนมีหลายวิธี เช่น การฝึกกำจัดความรู้สึกอึดอัด การผ่อนคลายความเครียด การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกและการให้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นต้น ซึ่งวิธีการเหล่านี้สามารถพัฒนาพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนได้ ผู้สนใจสามารถนำวิธีต่างๆ ที่ตนถนัดตามที่กล่าวมาแล้วไปใช้ได้ตามสถานการณ์และความเหมาะสม

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

3.1 ความหมายของการสังเกต

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528:8-9) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่า หมายถึง การเฝ้าดูอย่างมีจุดมุ่งหมายและได้แบ่งชนิดของการสังเกตโดยใช้เกณฑ์ต่างๆ 3 เกณฑ์ คือ ใช้วิธีการในการสังเกตเป็นเกณฑ์ ใช้ผู้สังเกตเป็นเกณฑ์ และใช้ผู้ถูกสังเกตเป็นเกณฑ์

ไตรรัตน์ โภคผลากรณ์ (2543:360) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่า หมายถึง การใช้ประสาทสัมผัส ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น และกาย สังเกตหรือศึกษาพฤติกรรมและปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อหาข้อสรุปหรือข้อเท็จจริงตามต้องการ ข้อมูลที่เก็บได้เป็นข้อมูลปฐมภูมิ

จากที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปความหมายได้ว่า การสังเกต หมายถึง การพิจารณาพฤติกรรมหรือปรากฏการณ์ต่างๆ ที่สามารถสังเกตเห็นได้ชัดเจนอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยใช้วิธีรวบรวมสัมผัสคือ ตา หู จมูก ลิ้น และกาย ในการพิจารณา

3.2 จุดมุ่งหมายของการสังเกต

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536:28) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมมีดังนี้

1. เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาและนำข้อมูลที่รวบรวมได้นั้นไปวิเคราะห์ต่อไป
2. เพื่อจะได้ทราบว่าพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

3.3 หลักการสังเกต

ไตรรัตน์ โภคผลากรณ์ (2543:364) กล่าวว่า การสังเกตที่ดีควรยึดหลักการต่อไปนี้

1. ต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนและชัดเจนว่า ต้องการสังเกตให้ทราบในสิ่งใดหรือเรื่องใด
2. การมีความรู้เกี่ยวกับประชากรที่ศึกษาหรือสิ่งที่จะสังเกตก่อนที่จะสังเกต โดยการศึกษาสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสภาพการณ์นั้นๆ

3. ควรมีการบันทึกรายละเอียดทันทีเท่าที่จะกระทำได้

4. ในการสังเกตแต่ละครั้ง ควรทำการสังเกตเฉพาะอย่าง โดยเลือกสังเกตในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ไม่จำเป็นต้องสังเกตทุกอย่างหรือทุกประเด็น ผู้สังเกตจึงต้องมีไหวพริบและทักษะ ผู้สังเกตสามารถตัดสินใจได้ว่าสิ่งใดควรสังเกตและสิ่งใดไม่จำเป็นต้องสังเกต

3.4 หลักการบันทึกพฤติกรรม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536:30-3) กล่าวขั้นตอนในการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. การกำหนดลักษณะพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะสังเกตและบันทึก กล่าวคือ ก่อนดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมจำเป็นต้องกำหนดลักษณะพฤติกรรมที่ประสงค์จะสังเกตและบันทึกให้ชัดเจน เพื่อจะได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมนั้นๆ ได้ถูกต้อง

2. ประเภทพฤติกรรมที่จะสังเกต โดยแบ่งตามการศึกษาของแฟลนเดอร์สที่ได้ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนและได้เสนอพฤติกรรมโต้ตอบทางวาจาของครูและนักเรียนไว้ 10 ประเภท ประกอบด้วยพฤติกรรมทางวาจาของครู 7 ประเภทและของนักเรียน 2 ประเภทและพฤติกรรมที่แสดงความสับสนหรือเงิบทั้งครูและนักเรียนอีก 1 ประเภท

3. ลักษณะของการบันทึกพฤติกรรม ผู้สังเกตอาจจะบันทึกความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์ที่เกิดขึ้นในเวลาที่กำหนด หรือผู้สังเกตอาจจะแบ่งออกเป็นช่วงๆ แล้วนับจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ประสงค์

3.5 การเลือกแบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536:31-35) กล่าวว่า เพื่อให้สามารถเลือกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาได้ถูกต้องและสอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษา และจุดมุ่งหมายของการปรับพฤติกรรมที่ได้กำหนดไว้ การเลือกสังเกตพฤติกรรมอาจจะเลือกการสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์หรือแบบสุ่มเวลา

1. การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ เป็นการเลือกสังเกตเฉพาะพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาในช่วงเวลาหนึ่งๆ เท่านั้น โดยนับความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สังเกตนั้น การกำหนดช่วงเวลาที่ยาวหรือสั้นเพียงใดนั้นจะขึ้นกับจุดมุ่งหมายในการศึกษาการปรับพฤติกรรมนั้นๆ เพราะฉะนั้นช่วงเวลาอาจจะเป็นช่วงสั้นๆ เช่น 3 วินาที 5 วินาที 10 วินาที 1 ชั่วโมง หรือ 1 วันก็ได้ และเพื่อความเที่ยงของการสังเกตพฤติกรรมดังกล่าวควรที่จะสังเกตและบันทึกความถี่ของพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงด้วย

2. การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตแบ่งเวลาออกเป็นช่วงๆ แล้วนับเฉพาะช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา นั่นคือ ผู้สังเกตจะสังเกตเพียง 1 ครั้งในแต่ละช่วงเวลา พฤติกรรมที่ควรจะใช้การสังเกตแบบนี้ ได้แก่ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ยากที่จะนับความถี่ได้ เพราะฉะนั้นจึงนับจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา ส่วนเกณฑ์การนับช่วงเวลานั้นจะต้องกำหนดให้แน่นอน โดยจะต้องให้สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาและจุดมุ่งหมายของการปรับพฤติกรรมที่ได้กำหนดไว้ เช่น สังเกต

พฤติกรรมช่วง 5 นาที ทุกๆ 6 นาที เป็นเวลา 1 ชั่วโมง เพราะฉะนั้นในเวลา 1 ชั่วโมงจะสังเกตพฤติกรรมได้ 10 ครั้ง ข้อมูลที่ได้จากสังเกตนี้จะเป็นพฤติกรรมของนักเรียนคนนั้นๆ ในช่วงเวลานั้นๆ

3.6 การหาดัชนีความเที่ยงตรงของการสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536:33) ได้กล่าวสูตรในการคำนวณความเที่ยงตรงของการสังเกตไว้ดังนี้

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{ความถี่รวมต่ำ}}{\text{ความถี่รวมสูง}}$$

ความถี่รวมต่ำ หมายถึง จำนวนความถี่ของพฤติกรรมที่สังเกตได้น้อยกว่า
ความถี่รวมสูง หมายถึง จำนวนความถี่ของพฤติกรรมที่สังเกตได้มากกว่า

3.7 วิธีการนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม

การนำเสนอข้อมูลนั้นวิธีการที่นิยมที่สุด คือ การเสนอในรูปแบบของกราฟเส้น (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.2530:175) ในกราฟรูปเดียวสามารถจะเสนอพฤติกรรมเดียวหรือหลายๆ พฤติกรรมของบุคคลหลายๆ คนหรือของบุคคลคนเดียวก็ได้ เส้นกราฟจะแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้อย่างชัดเจน

3.8 ประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2526:24) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังต่อไปนี้

1. การบันทึกพฤติกรรมอย่างถูกต้องและแม่นยำ จะทำให้นักปรับพฤติกรรมสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่า โปรแกรมการปรับพฤติกรรมที่เขากำลังดำเนินการอยู่นั้นให้ผลในทางใด อาจจะเป็นไปตามที่ปรารถนาหรืออาจเกิดความผิดปกติขึ้นในขณะที่ดำเนินการตามโปรแกรมการปรับพฤติกรรม
2. การบันทึกพฤติกรรมเป็นการรวบรวมข้อมูลของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น อีกทั้งเป็นการรวบรวมวิธีการปรับพฤติกรรมที่ได้ผลและไม่ได้ผลอีกด้วย
3. ผลของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบางอย่างอาจจะนำมาใช้เป็นตัวเสริมแรงได้ เช่น การทำคะแนนสอบได้ดีขึ้นเนื่องจากการขยันทำแบบฝึกหัดของนักเรียน คะแนนจะเป็นตัวเสริมแรงทำให้พฤติกรรมการทำแบบฝึกหัดของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น
4. การบันทึกพฤติกรรม ทำให้ผู้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมเห็นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงและสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น
5. การบันทึกพฤติกรรม ทำให้ผู้ถูกปรับพฤติกรรมมีทัศนคติที่ดีต่อโปรแกรมการปรับพฤติกรรม เพราะว่าตนเองรู้ว่าพฤติกรรมของตนนั้นกำลังเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การสังเกตเป็นการพิจารณาพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ชัดเจนอย่างมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน โดยใช้วิธีรวบรวมสัมผัสคือ ตา หู จมูก ลิ้น และภายในในการพิจารณาลักษณะพฤติกรรมที่ควรสังเกตนั้นควรเป็นพฤติกรรมที่คนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยจนเกินปกติ โดยเลือกวิธีการที่จะนำมาใช้ในการสังเกตให้ตรงตามพฤติกรรมที่ต้องการจะสังเกตแล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่น จากนั้นก็นำเสนอข้อมูลที่สังเกตได้ในรูปแบบที่ง่ายต่อการเข้าใจของผู้ศึกษา

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

4.1 เอกสารเกี่ยวกับประวัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมของคณะสงฆ์ไทย ซึ่งสมเด็จพระบรมพิตรพระราชสมภารเจ้าพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรงสถาปนาขึ้นเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2436 ได้พระราชทานนามว่า "มหามกุฏราชวิทยาลัย" เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 ตั้งอยู่ที่วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร นับตั้งแต่สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส ทรงเป็นองค์ปฐมนายกกรรมการสภามหามกุฏราชวิทยาลัยและได้เริ่มดำเนินการศึกษาในรูปแบบของมหาวิทยาลัยสงฆ์ตามฉันทานุมัติของพระเถรานุเถระ

ครั้นเมื่อวันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 2439 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จมาเปิดมหามกุฏราชวิทยาลัย และพระองค์ได้ทรงรับอุปถัมภ์พร้อมทั้งได้พระราชทานทุนทรัพย์บำรุงประจำปี อาศัยพระราชประสงค์ดังกล่าวแล้วนั้น สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส จึงทรงตั้งพระวัดอุปถัมภ์เพื่อดำเนินการของมหามกุฏราชวิทยาลัยขึ้น 3 ประการ คือ

1. เพื่อเป็นสถานศึกษาของพระภิกษุ-สามเณร
2. เพื่อเป็นสถานศึกษาวิทยาการอันเป็นของชาติภูมิและของต่างประเทศ
3. เพื่อเป็นสถานที่เผยแผ่พระพุทธศาสนา

เมื่อกิจการของมหามกุฏราชวิทยาลัยได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏว่าพระวัดอุปถัมภ์เหล่านั้นได้รับผลเป็นที่น่าพอใจตลอดมาและเพื่อที่จะให้พระวัดอุปถัมภ์เหล่านั้นได้ผลดียิ่งขึ้น ในวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2488 สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ ในฐานะที่ทรงเป็นนายกกรรมการสภามหามกุฏราชวิทยาลัยพร้อมด้วยคณะพระเถรานุเถระ จึงได้ทรงประกาศตั้งและดำเนินการเรียนการสอนชั้นสูงขึ้นในรูปมหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนาขึ้นอย่างเต็มรูปแบบ โดยอาศัยนามว่า "สภาการศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัย ในพระราชูปถัมภ์" โดยมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อให้เป็นสถานศึกษาพระปริยัติธรรม
2. เพื่อให้เป็นสถานศึกษาวิทยาการอันเป็นของชาติภูมิและต่างประเทศ
3. เพื่อให้เป็นสถานที่เผยแผ่พระพุทธศาสนาทั้งในและต่างประเทศ

4. เพื่อให้ภิกษุสามเณรมีความรู้และความสามารถในการบำเพ็ญประโยชน์แก่ประชาชน
5. เพื่อให้ภิกษุสามเณรมีความรู้และความสามารถในการค้นคว้า โต้ตอบ หรืออภิปรายธรรมได้อย่างกว้างขวางแก่ชาวไทยและชาวต่างประเทศ
6. เพื่อให้ภิกษุสามเณรได้เป็นกำลังสำคัญในการจรรโลงพระพุทธศาสนา และเป็นศาสนทายาทที่เหมาะสมแก่กาลสมัย

7. เพื่อความเจริญก้าวหน้า และคงอยู่ตลอดกาลนานของพระพุทธศาสนา

เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2540 รัฐบาลได้ตราพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ยกฐานะให้เป็น มหาวิทยาลัยของรัฐ ซึ่งเปิดให้พระภิกษุสามเณรและบุคคลทั่วไปเข้าศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีจนถึงปริญญาเอกและรับรองวิทยฐานะให้มีศักดิ์และสิทธิเหมือนกับมหาวิทยาลัยของรัฐทั่วไป

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยได้ขยายการศึกษาทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค 7 วิทยาเขต ดังนี้

1. วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (พ.ศ. 2516)
2. วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม (พ.ศ.2533)
3. วิทยาเขตอีสาน จังหวัดขอนแก่น (พ.ศ. 2533)
4. วิทยาเขตล้านนา จังหวัดเชียงใหม่ (พ.ศ.2534)
5. วิทยาเขตศรีธรรมมาโศกราช จังหวัดนครศรีธรรมราช (พ.ศ.2535)
6. วิทยาเขตร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด (พ.ศ.2537)
7. วิทยาเขตศรีล้านช้าง จังหวัดเลย (พ.ศ.2538)

4.2 การบริหารงานของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ มีฐานะเป็นนิติบุคคล เป็นสถานศึกษาและวิจัย มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา วิจัย ส่งเสริม และให้บริการทางวิชาการ พระพุทธศาสนาแก่พระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์ รวมทั้งการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม สถาปนแบ่งส่วนงาน (พิธีประสาทปริญญาบัตร ศาสนศาสตรบัณฑิต. 2541:29)ดังนี้

1. สำนักงานอธิการบดี
2. สำนักงานวิทยาเขต
3. บัณฑิตวิทยาลัย
4. คณะ
5. สถาบัน
6. สำนัก
7. ศูนย์
8. วิทยาลัย

การบริหารงานของมหาวิทยาลัยมีอธิการบดีเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดและรับผิดชอบการบริหารงาน โดยสามารถจัดการบริหารของทุกคณะและทุกหน่วยงานรวมไว้ที่จุดศูนย์กลางจุดเดียว ในแต่ละคณะจะมีผู้บริหารสูงสุดคือคณบดีและผู้บริหารระดับรอง คือ รองคณบดี ส่วนในวิทยาเขตผู้บริหารสูงสุดคือ รองอธิการบดี ซึ่งเป็นพระภิกษุรูปหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบการบริหารงานของวิทยาเขตตามที่อธิการบดีมอบหมาย การเข้าสู่ตำแหน่งผู้บริหารระดับคณะและวิทยาเขตจะเป็นอำนาจหน้าที่ของอธิการบดีที่จะแต่งตั้งตามความเหมาะสมเพื่อให้ไปบริหารงานและจัดการเรียนการสอนให้ตรงตามหลักสูตรของระดับการศึกษานั้นๆ

วิสัยทัศน์ มหาวิทยาลัยมีแนวทางในการใช้ทรัพยากรที่มีของมหาวิทยาลัยให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่สังคม โดยมุ่งสร้างบัณฑิตให้มีคุณสมบัติเป็นผู้พร้อมด้วยความรู้ชอบและปฏิบัติชอบ มีหน้าที่ในการให้การศึกษาวิชาการชั้นสูงทางพระพุทธศาสนาและวิชาการที่เกี่ยวข้อง มุ่งการเผยแผ่พระพุทธศาสนา การปฏิบัติธรรม การวิจัย การให้บริการวิชาการแก่สังคม การเป็นผู้นำทางศีลธรรมในสังคมและการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ (ณพรัตน์ ไกรษรวงศ์.2545:86-88)

ภารกิจ มหาวิทยาลัยมีภารกิจหลักเช่นเดียวกับสถาบันการศึกษาอุดมศึกษาและมหาวิทยาลัยอื่นๆ ในด้านการสอน กล่าวคือ มีการสร้างบัณฑิตผู้เพียงพอพร้อมไปด้วยความรู้และคุณธรรม จริยธรรม บริหารงานวิชาการโดยเฉพาะด้านพระพุทธศาสนา การเผยแผ่พระศาสนา อบรมบ่มนักศึกษาให้เป็นผู้สามารถนำความรู้ที่ได้ศึกษาไปใช้ในการดำเนินชีวิตที่ติงาม พึ่งตนเองได้และใช้ความรู้นั้นบำเพ็ญประโยชน์แก่ส่วนรวม ดำรงสมณเพศอยู่ก็เป็นกำลังสำคัญแก่พระศาสนา สิกขาลาเพศไปก็เป็นทรัพยากรที่มีคุณภาพและคุณธรรมของสังคม

ในการบริหารงานของมหาวิทยาลัยนั้น มหาวิทยาลัยมีนโยบายการพัฒนา มหาวิทยาลัยดังนี้

1. กระจายโอกาสและสร้างความเสมอภาคทางการศึกษาให้แก่พระภิกษุสามเณร เพื่อให้มีโอกาสศึกษาต่อระดับอุดมศึกษามากขึ้น
2. พัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและคุณภาพ
3. พัฒนามหาวิทยาลัยให้เป็นมหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนาในระดับนานาชาติ
4. เร่งพัฒนาปรับปรุงโครงสร้าง ระบบการบริหารมหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพ
5. ปรับปรุงระบบการบริการสารสนเทศและระบบห้องสมุดให้เพียงพอและได้

มาตรฐาน

6. เพิ่มบทบาทของมหาวิทยาลัยในด้านการให้บริการวิชาการทางพระพุทธศาสนา และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติให้มากขึ้น เพื่อเพิ่มคุณภาพชีวิตและสุขภาพจิตของประชาชน
7. เร่งพัฒนาบุคลากรของมหาวิทยาลัยให้มีคุณวุฒิประสบการณ์ และทักษะในการปฏิบัติงานด้านบริหารและวิชาการเพิ่มมากขึ้น

เป้าหมาย

มหาวิทยาลัยมุ่งมั่นในการปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารงานงบประมาณการเงิน บุคลากร วัสดุอุปกรณ์และการใช้ประโยชน์ของอาคารสถานที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด รวมทั้งการ ระดมทรัพยากรและความร่วมมือจากแหล่งต่างๆ มาสนับสนุนการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยให้ มาก เพื่อเป็นแหล่งสร้างปัญญาพัฒนาบุคคลให้เป็นปัญญาชน เพื่อพัฒนาตนเอง และสังคม ซึ่งแบ่ง เป็นเป้าหมายดังนี้

เป้าหมายด้านการบริหาร

1. การบริหารงานภายในมหาวิทยาลัยทั้งด้านการเงินและบุคลากรให้มีความคล่องตัวสูงขึ้น ตามแนวทางและรูปแบบมหาวิทยาลัยสงฆ์
2. ระดมและใช้ทรัพยากร เพื่อการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นโดยให้ ภาคเอกชนและหรือผู้รับประโยชน์จากการศึกษาระดับนี้ร่วมรับผิดชอบการดำเนินงานด้านต่างๆ ของมหาวิทยาลัยมากขึ้น
3. จัดทำแผนผลิตและพัฒนาบุคลากรที่ชัดเจนทั้งระยะยาวและปานกลางมีมาตรการพิเศษต่างๆ เพื่อชักนำบุคคลผู้มีความสามารถสูงเข้าสู่ระบบการศึกษา รวมทั้งการจัดตั้งองค์กร และเครือข่ายเพื่อการบริหารและพัฒนาบุคลากร โดยมีเป้าหมายการพัฒนาคุณวุฒิและคุณภาพ อาจารย์ให้มีสัดส่วนที่เหมาะสม
4. หลักเกณฑ์และกลไกการได้มาซึ่งผู้บริหารระดับต่างๆ ในมหาวิทยาลัยเน้นที่ การคัดเลือกของคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
5. อำนาจการพิจารณาการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการทุกระดับ และการพิจารณา หลักสูตรกระทำโดยมีระเบียบและมาตรฐานสากล
6. ตั้งองค์กรและเครือข่ายระบบสารสนเทศในมหาวิทยาลัย เพื่อสนับสนุน การบริหารและวางแผนต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย

เป้าหมายด้านงบประมาณการเงิน

1. ชี้แจงให้รัฐบาลเห็นความสำคัญของการพัฒนาการศึกษาของคณะสงฆ์
2. ขอบประมาณสนับสนุนการพัฒนาการศึกษาของคณะสงฆ์เพิ่มมากขึ้น เพื่อสนับสนุนแผนงานต่างๆ ที่กำหนดไว้
3. ระดมเงินทุนเพื่อการพัฒนาการศึกษาจากแหล่งต่างๆ เพิ่มขึ้นจากรัฐกองทุนและ ในรูปเงินอุดหนุนทั่วไป

เป้าหมายด้านบุคลากร

1. จัดตั้งองค์กรเพื่อการบริการวิชาการแก่สังคมเพิ่มขึ้น เช่น องค์กรเพื่อการศึกษา ต่อเนื่อง องค์กรเพื่อการพัฒนาชุมชน องค์กรเพื่อการบริการสารสนเทศ
2. พัฒนาองค์กรและบุคลากร เพื่อดำเนินงานด้านการบริหารและด้านวิชาการ
3. ปรับปรุงเกณฑ์และวิธีการรับบุคลากรเพื่อบรรจุเข้าทำงานในมหาวิทยาลัย

เป้าหมายด้านวัตถุประสงค์

1. ปรับปรุงระเบียบบริหารการเงิน ระเบียบบริหารพัสดุ และระเบียบบริหารงานบุคคลที่เอื้อต่องานบริการการศึกษา
2. ส่งเสริมโครงการร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคเอกชน ในการสนับสนุนการศึกษา เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

4.3 การจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาวิชาการด้านพระพุทธศาสนา และวิชาการอื่นๆ วิจัย ส่งเสริม เผยแพร่และให้บริการวิชาด้านพระพุทธศาสนารวมทั้งทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม โดยมุ่งผลิตบัณฑิตให้สมบูรณ์ด้วยความรู้ดีและความประพฤติดี ได้เปิดการสอน หลักสูตรระดับปริญญาตรี แบ่งเป็นคณะ 5 คณะ 14 สาขาวิชา (คณะกรรมการพระนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยรุ่นที่48/2544.2544:4) คือ

1. คณะศาสนาและปรัชญา (พุทธศาสตร์ ปรัชญา ศาสนาเปรียบเทียบ ศาสนา และปรัชญา)
2. คณะมนุษยศาสตร์ (ภาษาอังกฤษ ภาษาบาลีและสันสกฤต)
3. คณะสังคมศาสตร์ (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา รัฐศาสตร์การปกครอง)
4. คณะศึกษาศาสตร์ (การสอนภาษาอังกฤษ การสอนภาษาไทย บริหารการศึกษา การประถมศึกษา การศึกษานอกระบบ การให้คำปรึกษาและการแนะแนว)

หลักสูตรปริญญาศาสนศาสตรบัณฑิตในปัจจุบัน มีระยะเวลาการเรียนภาคทฤษฎี 4 ปีหรือ 8 ภาคการศึกษา และภาคปฏิบัติศาสนกิจ 1 ปี ภาคทฤษฎีจะต้องเรียนให้ครบตามจำนวนของหน่วยกิตที่ระบุไว้ในหลักสูตร โดยรวมทั้งสิ้นไม่ต่ำกว่า 150 หน่วยกิต ยกเว้น คณะศึกษาศาสตร์ต้องศึกษารวมทั้งสิ้นไม่ต่ำกว่า 165 หน่วยกิต และได้เปิดสอนหลักสูตรปริญญาโท 2 สาขาวิชา คือ

สาขาพุทธศาสนศึกษา

สาขาพุทธศาสนาและปรัชญา

เป้าหมายด้านจัดการศึกษา (ณพรัตน์ ไกรษรวงศ์.2545:88-89)มีดังนี้

1. ระบบและวิธีรับนักศึกษา เปิดโอกาสให้แก่ผู้ด้อยโอกาสได้เข้ามาศึกษามากยิ่งขึ้น เช่น มีการพัฒนาโครงการอบรมพระสังฆาธิการระดับต่าง ๆ เป็นโครงการระยะสั้น ระยะยาว เมื่อดำเนินเสร็จสิ้นโครงการ มหาวิทยาลัยมอบใบประกาศนียบัตรหรือวุฒิปัตร์ให้แก่พระสังฆาธิการและผ่านการฝึกอบรมแล้ว
2. ระบบและวิธีการจัดการศึกษาให้มีความหลากหลายเพื่อสามารถรองรับความต้องการกำลังคนภาคการผลิตต่าง ๆ ที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว

3. พัฒนาหลักเกณฑ์และวิธีการทดสอบและประเมินคุณภาพผสมผสานทางวิชาการและบัณฑิตในบางสาขาวิชาเพื่อประกันคุณภาพของการศึกษาและส่งเสริมความเป็นเลิศทางวิชาการในสาขานั้น ๆ

4. ปฏิรูปหลักสูตรการศึกษาทั่วไปให้มีลักษณะผสมผสานวิทยาการต่างๆ และเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกันสำหรับนักศึกษาทุกท่าน เพื่อสร้างแผนพัฒนาทักษะและบุคลิกภาพพื้นฐานความเป็นบัณฑิตที่สอดคล้องกับความต้องการทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ รวมทั้งการพัฒนาหลักสูตรที่มีลักษณะสัมพันธ์ชุมชนตลอดจนการใช้กิจกรรมนอกหลักสูตรอื่นๆ และสภาพความเป็นอยู่มหาวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาทั่วไปด้วย

5. นำระบบคอมพิวเตอร์มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอน

เป้าหมายด้านวิชาการ

ดำเนินงานการวิจัยในมหาวิทยาลัยให้มีความคล่องตัวสูงและสามารถสนองความต้องการของมหาวิทยาลัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยพื้นฐานของมหาวิทยาลัยเน้นสาขาสังคมศาสตร์ โดยเฉพาะงานวิจัยที่มีลักษณะซึ่งนำรูปแบบการพัฒนางานวิจัย เพื่อส่งเสริมความเข้าใจภูมิปัญญาไทย งานวิจัยเพื่อศึกษาเสนอแนวคิด การพัฒนาสังคม อันเป็นแนวทางที่จะก้าวเป็นผู้นำทางความคิดของพระสงฆ์

เป้าหมายด้านการเผยแผ่

1. อบรมพระนักศึกษาให้เป็นผู้ประกอบด้วยความรู้ความสามารถและความประพฤติดี มีบุคลิกภาพเหมาะสมแก่สมณภาวะน่าเลื่อมใสศรัทธาเป็นดาราแห่งศีลธรรมและแบบอย่างจริยธรรมของสังคมเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจของประชาชนพร้อมที่จะเป็นผู้นำที่ดีของวัดและชุมชน

2. ปลุกเร้าให้พระนักศึกษาเป็นผู้มีฉันทะในการศึกษา ไคร่ในธรรม ใฝ่หาความรู้ มีความเข้าใจและเอาใจใส่อย่างจริงจังที่จะแสวงหาความรู้และค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา

3. ให้พระนักศึกษามีความรู้และวิชาการที่ได้ศึกษาไปใช้ดำเนินชีวิตให้เป็นอยู่อย่างดีงาม พึ่งตนเองได้เจริญก้าวหน้าและบำเพ็ญประโยชน์แก่พระศาสนาและประชาชนอย่างสำเร็จผล

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรเป็นพระนักศึกษาระดับชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมน้อยและไม่เคยผ่านการฝึกพูดมาก่อน ซึ่งได้จากการประเมินและสังเกต พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน จำนวน 20 รูป

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นพระนักศึกษาระดับชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ซึ่งมีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมน้อยและไม่เคยผ่านการฝึกพูดมาก่อน จำนวน 16 รูป ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรแล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 รูป โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

- 1.1 ผู้วิจัยทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน แบบประเมินพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนและวิธีสังเกต
- 1.2 ผู้วิจัยขอความร่วมมืออาจารย์ผู้สอนวิชาวาทศิลป์ โดยผู้วิจัยอธิบายนิยามศัพท์เฉพาะและแบบประเมินพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนแล้วจึงให้อาจารย์ประเมินพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาระดับชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 จำนวน 80 รูป แล้วนำคะแนนที่ได้มาเรียงลำดับจากสูงไปต่ำ ได้พระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมน้อยและไม่เคยผ่านการฝึกพูดมาก่อน จำนวน 48 รูป
- 1.3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 80 รูป ได้พระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมน้อยและไม่เคยผ่านการฝึกพูดมาก่อน จำนวน 20 รูป
- 1.4 ผู้วิจัยคัดเลือกพระนักศึกษาในข้อ 1.2 และ 1.3 ที่มีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมน้อยและไม่เคยผ่านการฝึกพูดมาก่อนที่มีรายชื่อตรงกัน ได้พระนักศึกษา จำนวน 16 รูป
- 1.5 ผู้วิจัยขอความร่วมมือพระนักศึกษาที่คัดเลือกไว้แล้วในข้อ 1.4 ในการเข้าร่วมการทดลองแล้วผู้วิจัยสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 รูป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร (กลุ่มทดลองที่ 1)
2. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา (กลุ่มทดลองที่ 2)
3. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
4. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัยและโปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร

1.2 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

1.3 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรให้สอดคล้องนิยามศัพท์เฉพาะและจุดมุ่งหมายของการวิจัย

1.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมเทคนิคการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร ที่สร้างขึ้นไปให้

ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์วธนี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลิม จันทปฐมพงษ์และอาจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมาย นิยามศัพท์เฉพาะ เนื้อหา วิธีดำเนินการและการประเมินผล จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขตาม ข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับ พระนักศึกษาชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 รูปที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาข้อบกพร่อง แล้วนำโปรแกรม มาปรับปรุงเพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร ผู้วิจัยใช้เวลาทดลองจำนวน 12 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้ง คือ วันจันทร์และวันพุธ เวลา 17.00-18.00 น. ครั้งละ 60 นาที (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารงานวิจัยและโปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

2.2 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

2.3 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ให้สอดคล้อง นิยามศัพท์เฉพาะและจุดมุ่งหมายของการวิจัย

2.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมเทคนิคการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลิม จันทปฐมพงษ์และอาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมาย นิยามศัพท์เฉพาะ เนื้อหา วิธีดำเนินการและการประเมินผล จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขตาม ข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับพระนักศึกษาชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 รูปที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาข้อบกพร่อง แล้วนำโปรแกรมมาปรับปรุงเพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ผู้วิจัยใช้เวลาทดลองจำนวน 12 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้ง คือ วันอังคารและวันศุกร์ เวลา 17.00 -18.00 น. ครั้งละ 60 นาที (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

3. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

3.2 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาและสอบถามอาจารย์ที่สอนวิชาวาทศิลป์และพระนักศึกษาชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ควรได้รับการพัฒนา

3.3 ผู้วิจัยนำข้อมูลข้อ 3.1 และ 3.2 มาสร้างแบบประเมินการพูดต่อที่ชุมชน แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลิม จันทปฐมพงษ์และอาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ ตรวจสอบให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายและ นิยามศัพท์เฉพาะ

3.4 ผู้วิจัยนำแบบประเมินพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขตาม ข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้กับพระนักศึกษาชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข และนำไปให้อาจารย์ประเมินพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร เพื่อคัดเลือก ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

4. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนจากเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและบันทึกการสังเกต

4.2 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 ในห้องประชุม โดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของพระนักศึกษาและได้ยินเสียงได้ชัดเจน แล้วจดบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตเห็น

4.3 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากข้อ 4.1-4.2 มาสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์เวณิ กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลิม จันทปฐมพงษ์และอาจารย์ ดร.พาสนา จุฬรัตน์ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

4.4 ผู้วิจัยนำแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้กับพระนักศึกษาระดับชั้นศาสนศาสตร์ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 รูป

4.5 ผู้วิจัยนำแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงเพื่อนำไปใช้ในการวิจัย

วิธีการสังเกต

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจาก อาจารย์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย คือ อาจารย์อำนาจ ศรีบรรเทา เป็นผู้ช่วยวิจัย
2. ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัยได้เข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะ พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน แบบบันทึกการสังเกตให้เข้าใจตรงกันและฝึกซ้อมให้ผู้ช่วยวิจัยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนได้ถูกต้อง โดยหาตรวจความเชื่อมั่นในการสังเกตให้มีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป
3. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตนักศึกษาในห้องประชุม โดยอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรม ได้ยินเสียงของพระนักศึกษาคัดเจนและไม่ให้พระนักศึกษามองเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม
4. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling) โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาระดับชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 ดังรายละเอียดต่อไปนี้
 - 4.1 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนการทดลอง 2 สัปดาห์ ขณะทำการทดลอง 6 สัปดาห์ และหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 17.00 - 18.00 น. ที่ห้องประชุมมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
 - 4.2 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนการทดลอง 2 สัปดาห์ ขณะทำการทดลอง 6 สัปดาห์ และหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ในวันอังคาร และวันศุกร์ เวลา 17.00 - 18.00 น. ที่ห้องประชุมมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

5. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษา โดยใช้เวลาในการสังเกตสัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที แบ่งสังเกตรูปละ 5 นาที ถ้าภายในเวลา 5 นาที พระนักศึกษามีพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้น ให้เขียน 1 ถ้าไม่เกิดพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการบันทึกในช่วงเวลา 5 นาทีนั้น ให้เขียน 0 ลงในช่องพฤติกรรมแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ซึ่งรูปที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากและรูปที่ได้คะแนนต่ำแสดงว่ามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมน้อย

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตนี้ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536:33) กล่าวว่า ดัชนีความเที่ยงตรงของการสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์หาได้จากสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้องระหว่างผลการสังเกตของ 2 คน โดยจะต้องได้ค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป จึงจะถือว่าการสังเกตนั้นเชื่อถือได้ ซึ่งมีสูตรในการคำนวณ ดังนี้

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{ความถี่รวมต่ำ}}{\text{ความถี่รวมสูง}}$$

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษา เพื่อหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตก่อนทดลอง

การเตรียมการก่อนการทดลอง

1. การเตรียมแม่แบบวิทยาการ

แม่แบบวิทยาการในการทดลองครั้งนี้คือ "ตัวผู้ทำการวิจัย" ซึ่งเคยเป็นพระนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยและเคยได้รับการฝึกพูดต่อที่ชุมชนมาก่อน โดยมีขั้นตอนดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนจากเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและบันทึกการสังเกต

1.2 ผู้วิจัยทดลองฝึกพูดตามหัวข้อที่กำหนดไว้ในนิยามศัพท์เฉพาะ

2. การเตรียมแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

2.1 ผู้วิจัยทำการคัดเลือกพระนักศึกษาที่อยู่ในระดับเดียวกับพระนักศึกษาที่ได้รับการประเมินจากอาจารย์และได้รับการยอมรับจากเพื่อนพระนักศึกษาด้วยกันว่าเป็นตัวอย่างที่ดีทั้งทางด้านการศึกษาและการแสดงออก อีกทั้งยังมีความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชนอย่างถูกต้อง คือ สามเณรวิเชียร เจริญธรรม

2.2 ผู้วิจัยสอนและฝึกซ้อมพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนตามเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนจากเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและบันทึกการสังเกตให้แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาได้เรียนรู้

2.3 ผู้วิจัยให้แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาฝึกพูดพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนตามหัวข้อที่กำหนดไว้ในนิยามศัพท์เฉพาะ

วิธีดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

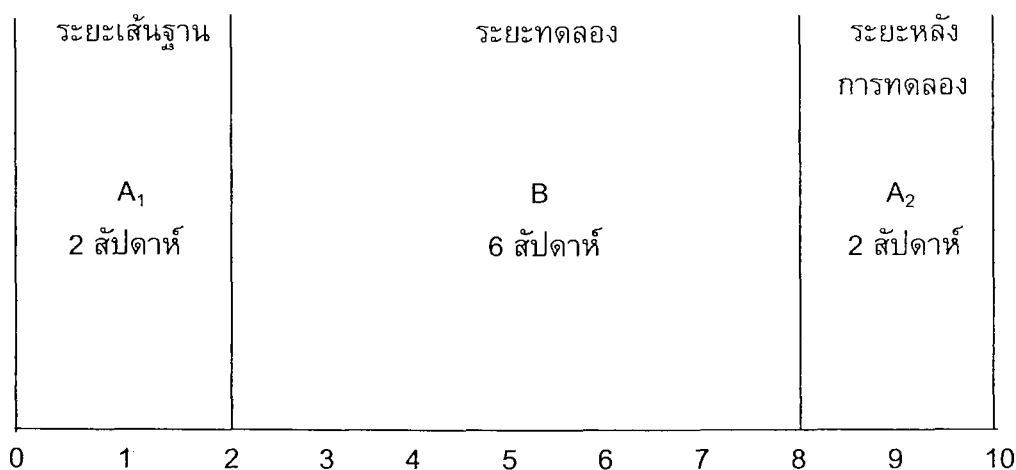
การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 (A_1) ระยะเสถียร ใช้เวลา 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองในสภาพการพูดในที่ประชุมตามปกติ ในระยะเสถียรนี้ยังไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลองใช้เวลา 6 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มทดลอง ในระยะนี้กลุ่มทดลองทั้ง 2 จะได้รับการฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

ระยะที่ 3 (A_2) ระยะหลังการทดลอง ใช้เวลา 2 สัปดาห์ เพื่อติดตามผลการทดลองที่มีต่อพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการพูดในที่ประชุมตามปกติ

ระยะต่างๆ ของการทดลองแบบ ABA Reversal Design นี้แสดงในภาพประกอบ

ภาพประกอบ 1 แบบแผนการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะเสถียรพฤติกรรม (A_1) เริ่มสัปดาห์ที่ 1-2 ใช้เวลาทั้งหมด 2 สัปดาห์ ในระยะนี้ยังไม่มีให้เทคนิคแม่แบบแก่พระนักศึกษา ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันจันทร์และวันพุธ ตั้งแต่วันที่ 7 -16 มิถุนายน 2547 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคารและวันศุกร์ เวลา 17.00 -18.00 น.ตั้งแต่วันที่

8-18 มิถุนายน 2547 สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆ ละ 60 นาที ที่ห้องประชุมมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในแต่ละครั้งแบ่งการสังเกตเป็นรูปละ 5 นาที โดยให้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้วก็นำผลการบันทึกความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษามาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตในกลุ่มทดลองที่ 1 มีค่า .90 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีค่า .91 จากนั้นก็จัดบันทึกความถี่พฤติกรรมของแต่ละรูปไว้เพื่อนำมาเขียนกราฟเส้น

2. ระยะทดลอง (B) เริ่มสัปดาห์ที่ 3 - 8 รวม 6 สัปดาห์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยทดลองใช้โปรแกรมเทคนิคแม่แบบวิทยากรกับพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆ ละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง ในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 17.00 -18.00 น. ตั้งแต่วันที่ 21 มิถุนายน 2547 ถึงวันที่ 28 กรกฎาคม 2547 ที่ห้องประชุมมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละครั้งแบ่งการสังเกตเป็นรูปละ 5 นาที โดยให้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้วก็นำผลการบันทึกความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษามาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตมีค่า .90 และจัดบันทึกความถี่พฤติกรรมของแต่ละรูปไว้เพื่อนำมาเขียนกราฟเส้น จากนั้นผู้วิจัยและผู้เข้ารับการทดลองให้การเสริมแรงทางสังคมและให้คำแนะนำแก่พระนักศึกษา

2.2 ผู้วิจัยทดลองใช้โปรแกรมเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษากับพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 2 สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆ ละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง ในวันอังคารและวันศุกร์ เวลา 17.00 -18.00 น. ตั้งแต่วันที่ 22 มิถุนายน 2547 ถึงวันที่ 30 กรกฎาคม 2547 ที่ห้องประชุมมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละครั้งแบ่งการสังเกตเป็นรูปละ 5 นาที โดยให้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้วก็นำผลการบันทึกความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษามาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตมีค่า .90 และจัดบันทึกความถี่พฤติกรรมของแต่ละรูปไว้เพื่อนำมาเขียนกราฟเส้น จากนั้นผู้วิจัยและผู้เข้ารับการทดลองให้การเสริมแรงทางสังคมและให้คำแนะนำแก่พระนักศึกษา

3. ระยะหลังการทดลอง (A₂) เริ่มสัปดาห์ที่ 9 -10 รวม 2 สัปดาห์ เป็นระยะติดตามผลการทดลองในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ที่ห้องประชุมมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในวันจันทร์และวันพุธ ตั้งแต่วันที่ 2 -11 สิงหาคม 2547 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคารและวันศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 3 -13 สิงหาคม 2547 เวลา 17.00 - 18.00 น. ในแต่ละครั้งแบ่งการสังเกตเป็นรูปละ 5 นาที โดยให้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้วก็นำผลการบันทึกความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษามาหา

สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตในกลุ่มทดลองที่ 1 มีค่า .90 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีค่า .92 จากนั้นก็จัดบันทึกความถี่พฤติกรรมของแต่ละรูปไว้เพื่อนำมาเขียนกราฟเส้น

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากได้คะแนนจากการสังเกตแล้วนำมาจัดกระทำดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรในกลุ่มทดลองที่ 1
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2
3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาก่อนและหลังระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรและกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา
4. ใช้คะแนนดิบของแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาใน 3 ระยะ คือ ระยะเส้นฐาน ระยะทดลองและระยะหลังการทดลอง
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
 - 5.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 5.1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)
 - 5.1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)
 - 5.2 สถิติเพื่อใช้ทดสอบสมมติฐาน
 - 5.2.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed -Ranks Test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1
 - 5.2.2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed -Ranks Test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2
 - 5.2.3 เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของแมนวิทนี (The Mann-Whitney U test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์เกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล

ในการวิเคราะห์และแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนพระนักศึกษาในกลุ่มทดลอง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
Q.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
Mdn _{diff}	แทน	ค่ามัธยฐานของผลต่างของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
Q.D. _{diff}	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของผลต่างของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ แมน-วิทนี
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ วิลคอกซัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังจากการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร ดังแสดงในตาราง 1
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังจากการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ดังแสดงในตาราง 2
3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ดังแสดงในตาราง 3
4. แสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยการเขียนกราฟเส้น

ตาราง 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	7	1.5	0**
หลังการทดลอง	8	32	2	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 แสดงว่า พระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 หลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรมีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 6 ในภาคผนวก)

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	8	3	0**
หลังการทดลอง	8	30	2.5	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

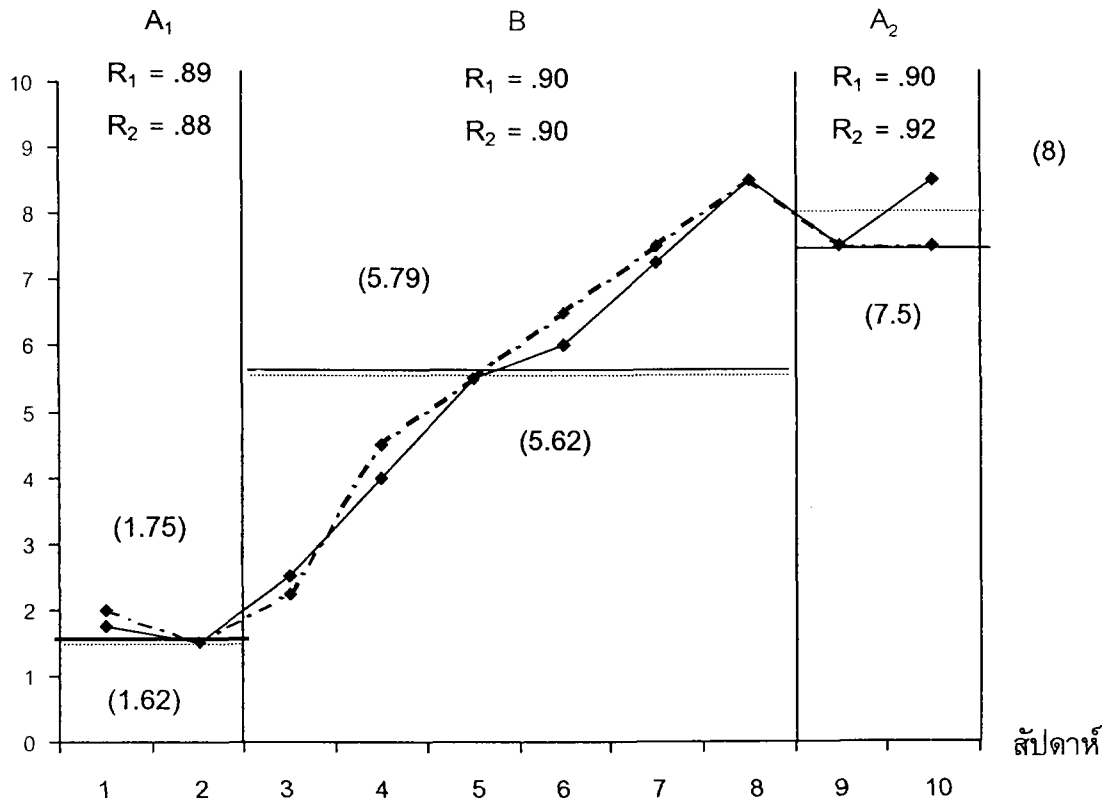
จากตาราง 2 แสดงว่า พระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 หลังได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 7 ในภาคผนวก)

ตาราง 3 เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

กลุ่มทดลอง	N	Mdn _{diff}	Q.D. _{diff}	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	24.5	3	18.5
กลุ่มทดลองที่ 2	8	21.5	3	

จากตาราง 3 ปรากฏว่า พระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรและกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 8 ในภาคผนวก)

ความถี่ของพฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชน

ภาพประกอบ 2 แสดงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา โดยการเขียนกราฟเส้น

- ◆—◆ ค่าเฉลี่ยมัธยฐานของความถี่พฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละสัปดาห์
- ◆- - -◆ ค่าเฉลี่ยมัธยฐานของความถี่พฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละสัปดาห์
- ค่าเฉลี่ยของมัธยฐานของความถี่พฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละช่วง
- ค่าเฉลี่ยของมัธยฐานของความถี่พฤติกรรมกาพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละช่วง
- R₁ ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องในกลุ่มทดลองที่ 1
- R₂ ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องในกลุ่มทดลองที่ 2

จากภาพประกอบ 2 จะเห็นได้ว่า พระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการมีค่าเฉลี่ยมัธยฐานของความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนใน 3 ระยะคือ ระยะเส้นฐาน ระยะทดลองและระยะหลังการทดลองเพิ่มขึ้นต่อเนื่องตามลำดับอย่างเห็นได้ชัดเจน แสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการทำให้พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 เหมาะสมมากขึ้น ส่วนพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษามีค่าเฉลี่ยมัธยฐานของความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนใน 3 ระยะคือ ระยะเส้นฐาน ระยะทดลองและระยะหลังการทดลองเพิ่มขึ้นต่อเนื่องตามลำดับอย่างเห็นได้ชัดเจน แสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาทำให้พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 เหมาะสมมากขึ้น

เมื่อพิจารณารูปเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยมัธยฐานความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 พบว่าพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มทดลองใน 3 ระยะคือ ระยะเส้นฐาน ระยะทดลองและระยะหลังการทดลองเพิ่มขึ้นต่อเนื่องตามลำดับอยู่ในระดับใกล้เคียงกันอย่างเห็นได้ชัดเจน

จากภาพประกอบ 2 สรุปได้ว่า การใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาทำให้พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เหมาะสมมากขึ้นไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมผลการพูดต่อที่ชุมชน ก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการ
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมผลการพูดต่อที่ชุมชน ก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมผลการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย

1. พระนักศึกษามีพฤติกรรมผลการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการ
2. พระนักศึกษามีพฤติกรรมผลการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา
3. พระนักศึกษาที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและพระนักศึกษาที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษามีพฤติกรรมผลการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรเป็นพระนักศึกษาชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีพฤติกรรมผลการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมน้อยและไม่เคยผ่านการฝึกพูดมาก่อน ซึ่งได้จากการประเมินและสังเกตพฤติกรรมผลการพูดต่อที่ชุมชน จำนวน 20 รูป

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นพระนักศึกษาชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ซึ่งมีพฤติกรรมผลการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมน้อยและไม่เคยผ่านการฝึกพูดมาก่อน จำนวน 16 รูป ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรแล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 รูป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร (กลุ่มทดลองที่ 1)
2. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา (กลุ่มทดลองที่ 2)
3. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
4. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A_1) เริ่มสัปดาห์ที่ 1-2 ใช้เวลาทั้งหมด 2 สัปดาห์ ในระยะนี้ ยังไม่มีการให้เทคนิคแม่แบบแก่พระนักศึกษา ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ในวันจันทร์และวันพุธ ตั้งแต่วันที่ 7 -16 มิถุนายน 2547 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคารและวันศุกร์ เวลา 17.00 -18.00 น.ตั้งแต่วันที่ 8-18 มิถุนายน 2547 สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆ ละ 60 นาที ที่ห้องประชุมมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในแต่ละครั้งแบ่งการสังเกตเป็นรูปละ 5 นาที โดยให้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้วก็นำผลการบันทึกความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษามาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตในกลุ่มทดลองที่ 1 มีค่า .90 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีค่า .91 จากนั้นก็จัดบันทึกความถี่พฤติกรรมของแต่ละรูปไว้เพื่อนำมาเขียนกราฟเส้น

2. ระยะทดลอง (B) เริ่มสัปดาห์ที่ 3 - 8 รวม 6 สัปดาห์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยทดลองใช้โปรแกรมเทคนิคแม่แบบวิทยากรกับพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆ ละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง ในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 17.00 -18.00 น. ตั้งแต่วันที่ 21 มิถุนายน 2547 ถึงวันที่ 28 กรกฎาคม 2547 ที่ห้องประชุมมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ในแต่ละครั้งแบ่งการสังเกตเป็นรูปละ 5 นาที โดยให้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้วก็นำผลการบันทึกความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษามาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตมีค่า .90 และจัดบันทึกความถี่พฤติกรรมของแต่ละรูปไว้เพื่อนำมาเขียนกราฟเส้น จากนั้นผู้วิจัยและผู้เข้ารับการทดลองให้การเสริมแรงทางสังคมและให้คำแนะนำแก่พระนักศึกษา

2.2 ผู้วิจัยทดลองใช้โปรแกรมเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษากับพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆ ละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง ในวันอังคารและวันศุกร์ เวลา 17.00-18.00 น.ตั้งแต่วันที่ 22 มิถุนายน 2547 ถึงวันที่ 30 กรกฎาคม 2547 ที่ห้องประชุม

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 2 ในแต่ละครั้งแบ่งการสังเกตเป็นรูปละ 5 นาที โดยใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้วก็นำผลการบันทึกความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษามาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตมีค่า .90 และจัดบันทึกความถี่พฤติกรรมของแต่ละรูปไว้เพื่อนำมาเขียนกราฟเส้น จากนั้นผู้วิจัยและผู้เข้ารับการทดลองให้การเสริมแรงทางสังคมและให้คำแนะนำแก่พระนักศึกษา

3. ระยะเวลาหลังการทดลอง (A_2) เริ่มสัปดาห์ที่ 9 -10 รวม 2 สัปดาห์ เป็นระยะติดตามผลการทดลองในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 ที่ห้องประชุมมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในวันจันทร์และวันพุธ ตั้งแต่วันที่ 2 -11 สิงหาคม 2547 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคารและวันศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 3 -13 สิงหาคม 2547 เวลา 17.00 - 18.00 น. ในแต่ละครั้งแบ่งการสังเกตเป็นรูปละ 5 นาที โดยใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้วก็นำผลการบันทึกความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษามาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตในกลุ่มทดลองที่ 1 มีค่า .90 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีค่า .92 จากนั้นก็จัดบันทึกความถี่พฤติกรรมของแต่ละรูปไว้เพื่อนำมาเขียนกราฟเส้น

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซ์ (The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซ์ (The Wilcoxon Matched Pairs Signed - Ranks Test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2
3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของแมนวิทนี (The Mann-Whitney U test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3

สรุปผลการวิจัย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. พระนักศึกษาที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรมีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01
2. พระนักศึกษาที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01
3. พระนักศึกษาที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรและพระนักศึกษาที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาระดับชั้นศาสนศาสตร์ปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์วัดราชาธิวาสวิหาร เขตดุสิต กรุงเทพมหานครที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรและการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษารวบรวมปรากฏผลดังนี้

1. พระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 1 มีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า การใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรสามารถทำให้พระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรเป็นวิธีการที่ทำให้พระนักศึกษาเกิดการเรียนรู้ที่จะพัฒนาพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของตนเองให้เหมาะสมมากขึ้นได้ โดยการได้ฟังคำพูด ได้สังเกตพฤติกรรมของแม่แบบและได้ฝึกพฤติกรรมการพูดเลียนแบบแม่แบบ ตลอดทั้งมีการประยุกต์เอาเทคนิคต่าง ๆ จากแม่แบบมาใช้ให้เหมาะสมกับตนเอง ซึ่งแม่แบบวิทยากรที่มาสาธิตการพูดนั้นเป็นแม่แบบที่มีประสบการณ์ในการพูดต่อที่ชุมชนมีความรู้ ความสามารถ ความชำนาญและมีความน่าเชื่อถือ เป็นที่ยอมรับของพระนักศึกษา ซึ่งตรงกับแนวคิดของ ชานซ์ (Chance.1994 :181) ที่กล่าวไว้ว่า แม่แบบที่มีความสามารถ ดึงดูด น่าดูและมีชื่อเสียงเกียรติยศ จะทำให้ผู้สังเกตสามารถเรียนรู้ได้มาก อีกทั้งแม่แบบวิทยากรยังมีความอบอุ่นเป็นกันเอง มีบุคลิกภาพที่ยิ้มแย้มแจ่มใสในระหว่างการพูด จึงทำให้พระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้น

การวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคแม่แบบที่ใช้บุคคลจริงในระดับอุดมศึกษายังไม่พบผู้ทำการวิจัยในขณะนี้ เท่าที่พบมีในระดับอื่น ๆ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องคือ งานวิจัยของ แบนดูรา รอส และรอส (Bandura,Ross and Ross.1963:3) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้แม่แบบที่มีต่อการเลียนแบบพฤติกรรมก้าวร้าว โดยแบ่งแม่แบบออกเป็น 3 ลักษณะ คือ แม่แบบที่เป็นบุคคลจริง แม่แบบที่เป็นภาพยนตร์และแม่แบบที่เป็นภาพยนตร์การ์ตูน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กก่อนวัยเรียน ผลการวิจัยพบว่า

เด็กที่ได้ดูแม่แบบที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวตามแม่แบบที่ตนได้ดูและแม่แบบที่เป็นภาพยนตร์มีผลต่อการพฤติกรรมของนักเรียนเท่ากับแม่แบบที่มีชีวิตและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธอร์นเบอร์ก (สฺราวค์ โค้วตระกูล.2545:292;อ้างอิงจาก Thornburg :1979) ที่ได้ทำการทดลองใช้วิธีเลียนแบบจากแม่แบบในการสอนให้ซาบซึ้งและสนใจในวิชาดนตรี โดยการให้ใช้แม่แบบหลายชนิด ในขั้นแรกครูที่สอนดนตรีเป็นผู้แสดงแม่แบบเล่นเพลงโดยใช้เครื่องดนตรีต่างๆ กัน เช่น เปียโน ไวโอลิน ซลู่ เป็นต้น ขณะเดียวกันบอกให้นักเรียนที่เก่งดนตรีของโรงเรียนมาแสดงการเล่นดนตรีให้นักเรียนฟังและขั้นต่อไปให้นักดนตรีอาชีพที่เล่นในวงดนตรีของเมืองนั้นมาเล่นให้นักเรียนฟังและขั้นสุดท้ายพานักเรียนไปฟังคอนเสิร์ตที่หอประชุม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนทุกคนทำได้ดีมาก อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มณฑา เกตุแก้ว (2546:63-65) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการใช้แม่แบบครูกับแม่แบบเพื่อนนักเรียนที่มีต่อความสามารถในการเป่าขลุ่ยไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดยายร่ม เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 จำนวน 20 คน กลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 10 คนได้รับการใช้แม่แบบครู กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 10 คนได้รับการใช้แม่แบบเพื่อนนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทดลองมีความสามารถในการเป่าขลุ่ยไทยมากขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตพฤติกรรมของพระนักศึกษาในระหว่างการทดลองพบว่า พระนักศึกษามีความสนใจ ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี มีการยกมือถามคำถามและตั้งข้อสังเกต พร้อมทั้งมีการวิพากษ์วิจารณ์ บรรยากาศในการทดลองมีความเป็นกันเอง มีความเพลิดเพลินกับพฤติกรรมของผู้เข้ารับการอบรมด้วยกัน เพราะแต่ละรูปมีลักษณะการพูดที่ไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะช่วงเวลาหลังจากการพูดเสร็จหมดทุกรูปแล้วจะเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงและให้ข้อเสนอแนะสำหรับพฤติกรรมที่แต่ละรูปพูดไป

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรสามารถทำให้พระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นได้

2. พระนักศึกษากลุ่มทดลองที่ 2 มีพฤติกรรมในการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 2 แสดงให้เห็นว่า การใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาสามารถทำให้พระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษานั้น เป็นวิธีการใช้แม่แบบที่เป็นเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันและมีลักษณะต่างๆ เช่น วัย เพศ การศึกษาและความสามารถที่ไม่แตกต่างไปจากตัวผู้สังเกต จึงทำให้พระนักศึกษามีความรู้สึกคุ้นเคยเป็นกันเอง ซึ่งส่งผลให้พระนักศึกษาเกิดการเลียนแบบตามแม่แบบอย่างรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536:53) ที่กล่าวว่า ตัวแบบและผู้เลียนแบบควรจะมีการคล้ายคลึงกันหรือมีลักษณะหรือคุณสมบัติร่วมกัน จึงจะช่วยดึงดูดความสนใจของผู้สังเกตและจะช่วยให้ประสิทธิภาพของการเลียนแบบสูงขึ้น เช่น อยู่ในวัยเดียวกัน เป็นเพื่อนกัน เป็นต้น อีกทั้งแม่แบบยังมีลักษณะคล้ายคลึงกับผู้สังเกตในด้านเพศ เชื้อชาติ ทัศนคติและความสามารถ ซึ่งทำให้ผู้สังเกตมีความรู้สึกมั่นใจว่า พฤติกรรมที่แม่แบบแสดงมีความเหมาะสม

สามารถทำได้ ไม่เกินความสามารถของตนเอง เพราะบุคคลนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับตน
(สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต.2543:256)

การวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคแม่แบบที่ใช้บุคคลจริงในระดับอุดมศึกษายังไม่พบผู้ทำการวิจัยในขณะนี้ เท่าที่พบมีในระดับอื่นๆ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องคือ ผลการวิจัยของ เดอริคโกและ มีนาคัน (ประเทือง ภูมิภัทราคม.2540:244; อ้างอิงจาก Dericco and Nieman.1980) ที่ได้ศึกษาผลของแม่แบบในสภาพการณ์จริงที่มีต่อพฤติกรรมการเสพของมีนเมาของบุคคล โดยทดลองกับหญิงคนหนึ่งที่ชอบดื่มเบียร์ การทดลองแบ่งออกเป็น 2 ระยะคือ ระยะเส้นฐานและระยะทดลอง ระยะทดลองแบ่งการทดลองออกเป็น 3 การทดลอง คือ การทดลองที่ 1 ให้แม่แบบ 1 คน ดื่มเบียร์เพียงร้อยละ 50 ของปริมาณเบียร์ที่ตัวอย่างดื่มในระยะเส้นฐานและการทดลองที่ 2 และการทดลองที่ 3 ก็จะทำคล้ายๆ กับทั้ง 4 คน ดื่มเบียร์ร้อยละ 50 ของปริมาณเบียร์ที่ตัวอย่างดื่มในระยะเส้นฐาน ผลการทดลองพบว่า การใช้แม่แบบ 1 คนหรือ 2 คน ไม่มีผลต่อการลดพฤติกรรมการดื่มเบียร์ของตัวอย่าง แต่เมื่อใช้แม่แบบ 4 คน แสดงการดื่มโดยลดปริมาณการดื่มเบียร์ให้น้อยลงยิ่งขึ้นจะมีผลให้ตัวอย่างลดปริมาณการดื่มลงเช่นเดียวกับแม่แบบและยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อีเกล ริชแมน และโคเกล (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.2536:59-63; อ้างอิงจาก Egel ,Richman and Koegel.1981) ที่ได้ศึกษาการใช้แม่แบบที่เป็นตัวเพื่อนร่วมชั้นเรียนและอยู่ในวัยเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กออทิสติก จำนวน 4 คน อายุระหว่าง 5 ปี ถึง 7 ปี 9 เดือน แม่แบบเป็นนักเรียนร่วมชั้นเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างมีระดับเชาวน์ปัญญาปกติ โดยให้เลียนแบบกิจกรรมตามแม่แบบแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า การใช้แม่แบบที่อยู่ในวัยเดียวกันอายุใกล้เคียงกันทำให้การเลียนแบบพฤติกรรมที่ประสงค์เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูง อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยะธิดา เกษสุวรรณ (2542:50-54) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้แม่แบบเพื่อนชายและแม่แบบเพื่อนหญิงเพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ของนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเกาะสุวรรณาราม เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2541 จำนวน 16 คน กลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 8 คนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนชาย กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 8 คนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนหญิง ผลการวิจัยพบว่า เทคนิคแม่แบบทั้ง 2 ทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์โดยส่วนร่วมและแต่ละด้านเพิ่มขึ้นแตกต่างกัน ยกเว้นด้านความรู้สึก

จากการสังเกตพฤติกรรมของพระนักศึกษาในการทดลองพบว่า พระนักศึกษาให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมการฝึกพูดเป็นอย่างดี มีการซักถามข้อสงสัยตลอดจนมีการพัฒนาพฤติกรรมการพูดของตนเองเป็นอย่างดี เมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับและการให้การเสริมแรงทางสังคมจากผู้วิจัย

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาสามารถทำให้พระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นได้

3. พระนักศึกษาที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและพระนักศึกษาที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษามีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนมากขึ้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 3 แสดงให้เห็นว่า การได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและการได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาสามารถพัฒนาพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาได้เหมาะสมมากขึ้นไม่แตกต่างกัน โดยสังเกตจากคะแนนดิบพฤติกรรมในการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มลดลงต่อเนื่องตามลำดับอยู่ในระดับใกล้เคียงกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ทั้งนี้เพราะ

3.1 ประสพการณ์ การแสดงได้สมจริงและความน่าเชื่อถือของแม่แบบ

แม่แบบทั้งสองมีประสพการณ์ในการพูด กล่าวคือได้ผ่านการฝึกอบรมการฝึกพูดมาก่อนและก่อนการทดลองแต่ละครั้ง แม่แบบทั้ง 2 ได้ทำการฝึกซ้อมการพูดเพื่อหาข้อบกพร่องของกันและกัน เพราะการทำเช่นนี้ จึงทำให้แม่แบบแสดงพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนได้สมจริง มีความเชื่อถือและเป็นที่น่าสนใจของผู้สังเกตตั้งคำกล่าวของ ประเทือง ภูมิภักทราคม (2540:243-244) ที่กล่าวไว้ในข้อควรพิจารณาในการใช้เทคนิคการใช้แม่แบบว่า ความสมจริงของแม่แบบ เป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึงเป็นอย่างมากในการแสดงเป็นแม่แบบ เพราะถ้าแม่แบบแสดงได้ไม่สมจริงแล้ว ผู้สังเกตจะไม่สนใจที่จะสังเกต เมื่อไม่สนใจแล้วการเรียนรู้ก็จะไม่เกิดขึ้น เพราะการที่ผู้สังเกตสนใจในสิ่งที่แม่แบบแสดง นั้นเป็นขั้นแรกของกระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกต ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นเนื่องจากคุณสมบัติบางอย่างระหว่างแม่แบบกับผู้สังเกตที่ใกล้เคียงกันหรืออาจจะชอบในพฤติกรรมที่แม่แบบแสดง (สุวิไล เรียงวิวัฒนสุข.2530:169) เพราะการฝึกซ้อมของแม่แบบก่อนที่จะแสดงเป็นแม่แบบและประสพการณ์ในการพูดของแม่แบบนี้เองที่ทำให้การแสดงของแม่แบบทั้ง 2 มีความเหมาะสมและมีความน่าเชื่อถือใกล้เคียงกันจึงส่งผลให้พระนักศึกษาในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มมีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนไม่แตกต่างกัน

3.2 ลักษณะการแสดงพฤติกรรมของแม่แบบ

ในการแสดงเป็นแม่แบบนั้น แม่แบบทั้ง 2 แสดงพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนได้อย่างเป็นขั้นตอน สามารถสังเกตเห็นได้ชัดเจนและง่ายต่อการเลียนแบบ โดยเริ่มแสดงตั้งแต่การเดินขึ้นสู่เวทีจนถึงการลงจากเวทีเป็นลำดับไป จึงทำให้พระนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มเกิดพฤติกรรมการเลียนแบบได้ง่ายขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536: 53) ที่กล่าวไว้ว่าการเลียนแบบจะเกิดขึ้นได้ง่าย รวดเร็ว ดึงดูดความสนใจของผู้สังเกต ถ้าแม่แบบที่จะเลียนแบบแสดงพฤติกรรมไม่สลับซับซ้อนและยังสอดคล้องกับคำกล่าวของเด็คเคอร์และนาแทน (Decker and Nathan.1985:43) ที่กล่าวว่า การเลียนแบบจะเกิดขึ้นได้ง่าย เมื่อแม่แบบแสดงพฤติกรรมไม่ซับซ้อนสังเกตเห็นได้ชัดเจน

3.3 ความเป็นกันเองและความอบอุ่นของแม่แบบ

ในขณะที่การพูดต่อที่ชุมชนแม่แบบทั้ง 2 มีลักษณะสนิทสนม ค้นเคยเป็นกันเอง ยิ้มแย้มแจ่มใส จึงทำให้บรรยากาศในการเรียนรู้ รู้สึกอบอุ่น เป็นมิตรไมตรีต่อกันระหว่างผู้สังเกตกับแม่แบบ ไม่ทำให้เกิดความกดดันในการสังเกตเพื่อจะเรียนรู้พฤติกรรมดังกล่าวซึ่งตรงกับแนวคิดของสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2543:256) ที่กล่าวว่า ตัวแบบควรมีลักษณะที่เป็นกันเองและอบอุ่น อีกทั้งแม่แบบทั้ง 2 ยังมีความสามารถในระดับที่ใกล้เคียงกับผู้สังเกต ผู้สังเกตจึงมีความรู้สึกที่ตัวผู้สังเกตเองน่าจะทำได้ เพราะแม่แบบมีความสามารถไม่ห่างจากผู้สังเกตมากนัก

จากเหตุผลที่แสดงมาแล้วคือ ประสบการณ์ การแสดงได้สมจริง ความน่าเชื่อถือ ลักษณะการแสดงพฤติกรรมของแม่แบบ ความเป็นกันเองและความอบอุ่นของแม่แบบทั้ง 2 มีความใกล้เคียงกัน จึงเป็นเหตุให้พระนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสมมากขึ้นไม่แตกต่างกัน

การวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคแม่แบบที่ใช้บุคคลจริงในระดับอุดมศึกษายังไม่พบผู้ทำการวิจัยในขณะนี้ เท่าที่พบมีในระดับอื่น ๆ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องคือ ผลการวิจัยของ ประทีป กระจายพันธ์ (2538:48-50) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ตัวแบบบุคคลจริงและบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิจิตรวิทยา จังหวัดอุบลราชธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 จำนวน 83 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 27 คนได้รับการพัฒนาโดยใช้บทบาทสมมติ กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 29 คนได้รับการพัฒนาโดยใช้ตัวแบบที่เป็นบุคคลจริง กลุ่มควบคุมจำนวน 27 คนได้รับการสอนโดยปกติ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ใช้การเล่นบทบาทสมมติกับกลุ่มทดลองที่ใช้ตัวแบบบุคคลจริงมีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพัทธ์ เรื่องภิญโญ (2542:84-86) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่แสดงโดยนักเรียนกับการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนนาฏศิลป์ของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2541 ที่มีทัศนคติต่อการเรียนนาฏศิลป์ต่ำ จำนวน 20 คน ผลการวิจัยพบว่า ทั้งเทคนิคแม่แบบและสถานการณ์จำลองทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนนาฏศิลป์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว เทคนิคทั้ง 2 ทำให้นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนนาฏศิลป์แตกต่างกันอีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุจรรยา พลอยเพชร (2545:54-57) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนกับการใช้เทคนิคแม่แบบหุ่นมือเพื่อพัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนคชเผือกอนุสรณ์ เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 จำนวน 16 คน ผลการวิจัยพบว่า ไม่ว่าจะใช้เทคนิคแม่แบบแบบใดก็สามารถทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในชั้นเรียนมากขึ้นไม่แตกต่างกัน

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากรและการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาสามารถทำให้พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาเหมาะสมมากขึ้นไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากผลการศึกษารั้งนี้ พบว่า การใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาสามารถพัฒนาพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนได้เหมาะสมมากขึ้นไม่แตกต่างกัน ดังนั้น ครู อาจารย์ หรือผู้ที่สนใจการใช้เทคนิคแม่แบบ อาจนำเทคนิคใดเทคนิคหนึ่งไปใช้พัฒนาพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาและบุคคลทั่วไปได้

1.2 ในการเรียนการสอนวิชาการพูดหรือแม้กระทั่งวิชาอื่นๆ ควรมีการใช้เทคนิคแม่แบบร่วมกับการสอนด้วย เพราะเทคนิคแม่แบบเป็นเทคนิคที่ใช้ในการสอนพฤติกรรมต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เนื่องด้วยวิธีการดังกล่าวมีขั้นตอนในการนำเสนออย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอน ตลอดจนมีการนำเทคนิคทางจิตวิทยามาใช้ร่วมกับการเสนอแม่แบบด้วย เช่น การเสริมแรงและการให้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นต้น และควรมีการสอนหลักการใช้เทคนิคแม่แบบให้กับผู้สอน เพื่อใช้ในการสอน เพราะถ้าผู้ใช้เทคนิคแม่แบบมีความรู้ ความชำนาญในการใช้เทคนิคแม่แบบมากเท่าไร ก็จะทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้นด้วย

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย

2.1 ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการและเทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ เช่น ในระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนพระปริยัติธรรม เป็นต้น

2.2 ควรทำวิจัยเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการกับแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถในด้านอื่นๆ เช่น การสอนสมาธิ การสอนศาสนพิธี และการสนทนาภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2.3 ควรนำวิธีการใช้เทคนิคแม่แบบไปใช้ควบคู่กับเทคนิคทางจิตวิทยาอื่นๆ เช่น การใช้สถานการณ์จำลอง และการใช้บทบาทสมมติ เป็นต้น

2.4 ควรศึกษาความคงทนของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนหลังการทดลองในช่วงระยะเวลา 3 เดือน 6 เดือนและ 1 ปี

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสงวษ์. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
คุณทลีย์ ไวทยะวณิช. (2545). *หลักการพูด*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
คณะกรรมการพระนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย รุ่นที่ 48/2544. (2544).
ศาสนศาสตร์บัณฑิต รุ่นที่ 48/2544. กรุงเทพฯ: ศิลป์สยามบรรณกิจภัณฑ์และ
การพิมพ์.
คาร์เนกี, เดล. (2529). *การพูดในที่ชุมชน*. แปลโดย อาษา ขจรจิตต์เมตต์. พิมพ์ครั้งที่ 10.
กรุงเทพฯ: หยี่เฮง
จิตรจำนงค์ สุภาพ. (2538). *การพูดระบบวิธีชาวด*. กรุงเทพฯ: สุทธิสารการพิมพ์.
จำนงค์ ทองประเสริฐ. (2539). *ศาสนาปรัชญาประยุกต์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ดันอ้อ
แกรมมี.
ณพรัตน์ ไกรษรวงศ์. (2545). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเข้ามาบรรพชาอุปสมบท:
ศึกษาเฉพาะกรณีพระนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. (การบริหารองค์การ). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกริก. ถ่ายเอกสาร.*
ไตรรัตน์ โภคพลากรณ์. (2543). *เอกสารการสอนชุดวิชา ขอบข่ายและวิธีวิจัยทาง
รัฐประศาสนศาสตร์*. เล่ม 1 หน่วยที่ 8 สาขาวิชาวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
นวม สงวนทรัพย์. (2528). *วาทศิลป์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหามกุฏราชวิทยาลัย.
นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต. (2542). *หลักการพูด*. ม.ป.พ. : งานส่งเสริมการผลิตตำรา
มหาวิทยาลัยทักษิณ.
นิพนธ์ ศศิธร. (2515). *หลักการพูดต่อชุมชน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครหลวง: ไทย
อนุเคราะห์ไทย.
ประทีป กระจายพันธ์. (2538). *ผลของการใช้ตัวแบบบุคคลจริงและบทบาทสมมติเพื่อ
พัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนวิจิตรวิทยา
จังหวัดอุบลราชธานี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. (จิตวิทยา
การศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
ประเทือง ภูมิภัทราคม. (2540). *การปรับปรุงพฤติกรรม: ทฤษฎีและการประยุกต์*. กรุงเทพฯ:
โอ.เอส.พรินติ้ง เฮ้าส์.

- ประสงค์ ราชณสุข. (2530). *การพูดเพื่อประสิทธิผล*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือ มศว. งานส่งเสริมวิจัยและตำรา กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ปิยะธิดา เกษสุวรรณ. (2542). *การเปรียบเทียบผลของการใช้แม่แบบเพื่อนชายและแม่แบบเพื่อนหญิงเพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ของนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเกาะสุวรรณาราม เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร*. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). *การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- _____. (2536). *การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- เพชร บัวเพียร. (2537). *วาทวิทยา กลยุทธ์ การพูดอย่างมีประสิทธิภาพ...ในทุกโอกาส*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรังสิต.
- พรเพ็ญ นิรมลพิศาล. (2546). *การเปรียบเทียบผลการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบและการใช้กรณีตัวอย่างเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดิสหงสาราม เขตมักกะสัน กรุงเทพมหานคร*. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์รัชต์ เรืองภิญโญ. (2542). *การเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคแม่แบบกับการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต กรุงเทพมหานคร*. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิสิฐ เจริญสุข. (2539). *คู่มือเผยแผ่พระพุทธศาสนา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศาสนา.
- มาณวิกา ดันติสุกฤต. (2541). *ศิลปการพูดในที่ชุมชน*. เชียงใหม่: หน่วยผลิตเอกสารและตำรา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มณฑา เกตุแก้ว. (2546). *การเปรียบเทียบผลการใช้แม่แบบครูกับแม่แบบเพื่อนนักเรียนที่มีต่อความสามารถในการเป่าขลุ่ยไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดยายร่ม เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร*. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย. (2541). *พิธีประสาทปริญญาบัตร ศาสนศาสตรบัณฑิต 2541*. กรุงเทพฯ: สุรวัฒน์.

- รัตนภรณ์ พลซา. (2544). ผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาพฤติกรรมความขยันหมั่นเพียร ความรับผิดชอบและความมีระเบียบวินัยในการเรียนโดยใช้ตัวแบบบุคคลจริงให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนภูกระดึงวิทยาคม อำเภอภูกระดึง จังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา).
- ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ละอ อชุตวง. (2546). ผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวีดิทัศน์ที่มีต่อความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักศึกษา แผนกวิชาการบัญชี วิทยาลัยเทคนิคราชบุรี. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลักษณา สตะเวทิน. (2540). หลักการพูด. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: เพ็องฟ้า พรินติ้ง. วชิรญาณวชิโรรส, สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยา. (2538). นวโกวาท หลักสูตรนักธรรมชั้นตรี. พิมพ์ครั้งที่ 78. กรุงเทพฯ: มหามกุฏราชวิทยาลัย.
- วรลักษณ์ กลัดแก้ว. (2539). ผลของการฝึกการลดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบเป็นรายบุคคลเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิจิตร อาวะกุล. (2542). เพื่อการพูด การฟัง และการประชุมที่ดี. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วิชัย โสวรรณจินดา. (2539, มีนาคม - เมษายน). การพูดเพื่อความสำเร็จ. สานมิตร. 25(2) : 93
- วิรัช ลภรัตนกุล. (2543). วาทนิเทศ และวาทศิลป์ หลักทฤษฎีและวิธีปฏิบัติ ยุคสหัฐวรรษใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิภา มีสวัสดิ์. (2523). ผลของการฝึกวิธีการกำจัดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบในการลดความรู้สึกกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิภาวี วงศ์อินทร์. (2546). ผลของการใช้ตัวแบบบุคคลจริงและเบี่ยงรกรถต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพังทวยพัฒนศึกษา จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- สนุก รัฐถาวร. (2540). ศิลปะการพูด การพูดสำหรับนักบริหาร หัวหน้างาน. กรุงเทพฯ: สยามมิตรการพิมพ์.

- สมจิต ชิวปรีชา. (2540). วาทวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2526). การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- _____. (2543). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนิต ยมาภัย. (2537). หนังสือเรียน ภาษาไทย รายวิชา ท 011 การพูด. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.
- สุจริต เพียรชอบ. (2541). การพูดต่อหน้าประชุมชน. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.
- สุจรรยา พลอยเพชร. (2545). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนกับการใช้เทคนิคแม่แบบหุ่นมือเพื่อพัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคชเผือกอนุสรณ์ เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุนทรีย์ รักความสุข. (2543). การเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองและการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชลบุรี จังหวัดชลบุรี. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุวิไล เรียงวัฒนสุข. (2530). จิตวิทยาสังคม. ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง : กรุงเทพฯ: อักษรไทย
- อิมใจ พุทธนุรัตน์. (2530). ผลของการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกายเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีวัดระฆัง กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉารวรรณ จันทร์เพ็ญศรี. (2540). การใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ปรินิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- Bandura, Albert. (1986). *Social Foundations of Thought and Action: A Social Cognitive Theory*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice - Hall.
- Bandura, Albert, Ross and Ross. (1963). "Imitation of film- Mediated Aggressive Models". *Child Development and Behavior*. Freda Reblsky and Lym Doman. New York : Alfred A. Knopf.
- Berman, Mitchell E.; & Celeste Walley, Jeanette. (2003). *Imitation of Self-Aggressive Behavior: An Experimental Test of the Contagion Hypothesis*. *Journal of Applied Social Psychology*. 33,5:1036-1057.
- Brenner, Sharon L.; et al. (2003). *A Videotape Module to Teach Assertion Skills*. *Journal of Applied Social Psychology*. 33,6: 1140-1152.
- Chance, Paul. (1999). *Learning and Behavior*. 4th ed. Pacific Grove: Brooks/Cole.
- Christoffersen, David A. (2003, Aug). *Effects of imagery ability and visual cues on fear activation among persons with public speaking anxiety*. Dissertation Abstracts international. 65/02 : 1023 - B.
- Clark, Richard W. (1988). *Effective Speech*. New York: Glencoe.
- Decker, Phillip J.; & Nathan, Barry R. (1985). *Behavior Modeling Training: Principles and Applications*. New York: Praeger Publishers.
- Dembo, Myron H. (1994). *Applying educational psychology*. 5th. ed. New York: Longman Publishing Group.
- DeVito, Joseph A. (1987). *The Elements of public Speaking*. 3rd ed. New York: Harper & Row.
- Lefrancois, Guy R. (2000). *Psychology for teaching: a dear is not a choirboy*. 10th ed. Belmont, Calif. : Wadsworth/Thomson Learning.
- Lieberman, David A. (1993). *Learning: Behavior and Cognition*. 2nd.ed. Pacific Grove California: Brooks/Cole.
- Lucas, Stephen E. (1998). *The Art of public Speaking*. 6th ed. Boston: McGraw Hill.
- Plotkin, David Paul. (2002, May). *The effects of interceptive exposure on fear reduction and return of fear in individuals with public speaking anxiety*. Dissertation Abstracts international. 65/11: 5387 - B
- Rickards-Schlichting, Kristine Alexis. (2002, June). *A self-modeling intervention for high school students with public speaking anxiety*. Dissertation Abstracts International. 62/12: 4059 -A

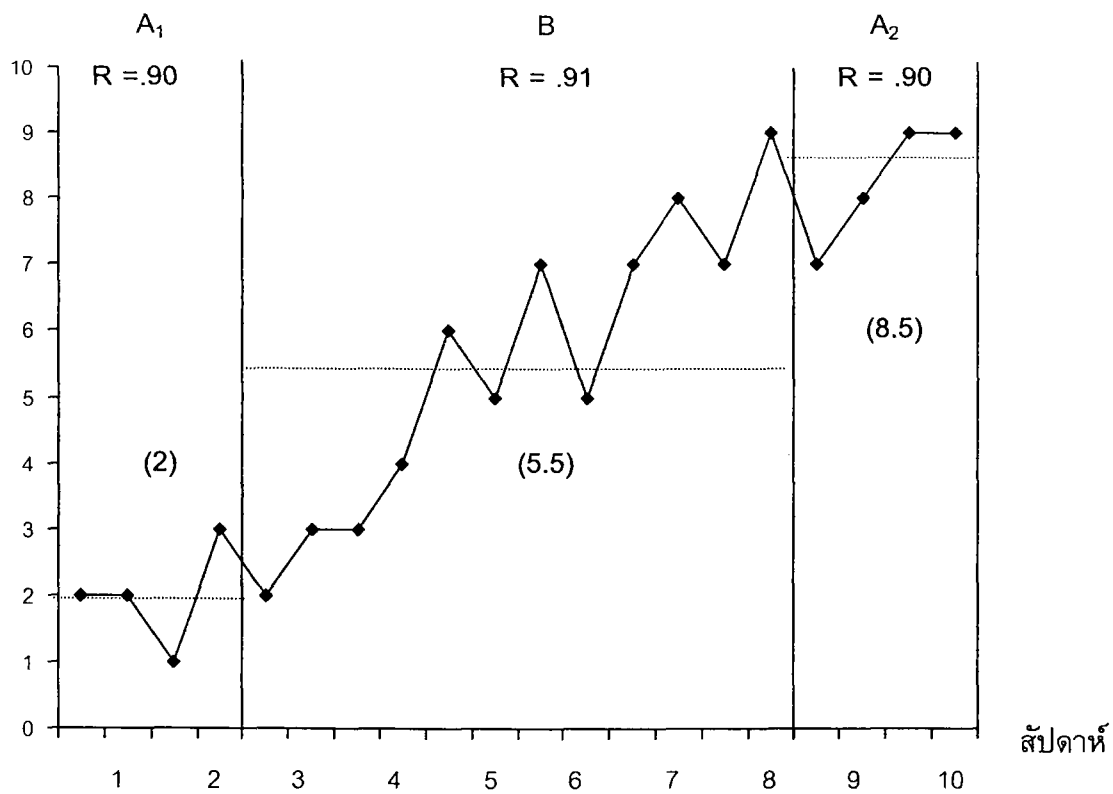
- Taylor, Diann. (1997, April). *Efficient visualization: An effective confidence building exercise for the reduction of public speaking anxiety*. Dissertation Abstracts International. 36/02: 301
- Vasile, Albert J.; & Mintz, Harold K. (1983). *Speaking with confidence*. Boston: Little, Brown.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

1. กราฟความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาเป็นรายรูป
ตลอด 3 ระยะ
2. ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาเป็นรายรูป
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร ตลอด 3 ระยะ
3. ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาเป็นรายรูป
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ตลอด 3 ระยะ
4. ตารางเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาเป็นรายรูป
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร
5. ตารางเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาเป็นรายรูป
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา
6. ตารางแสดงคะแนนพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนก่อนและหลังการทดลองของ
พระนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

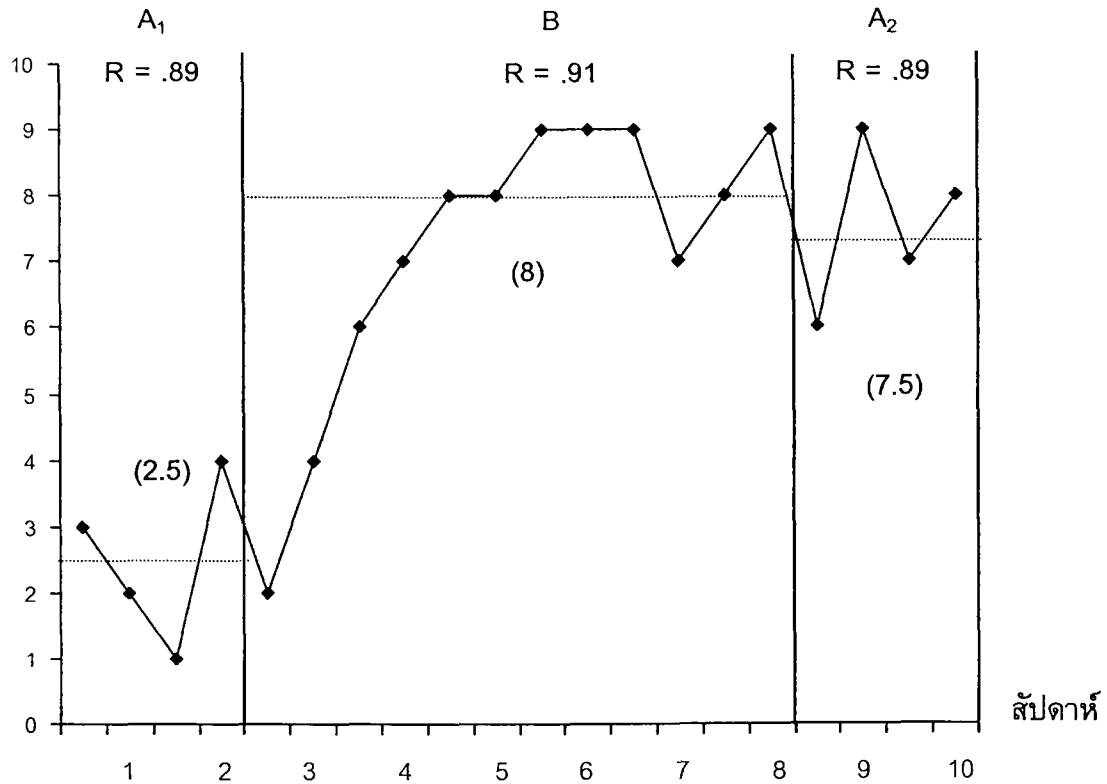
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

- ◆—◆ ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
- R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 3 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 1 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

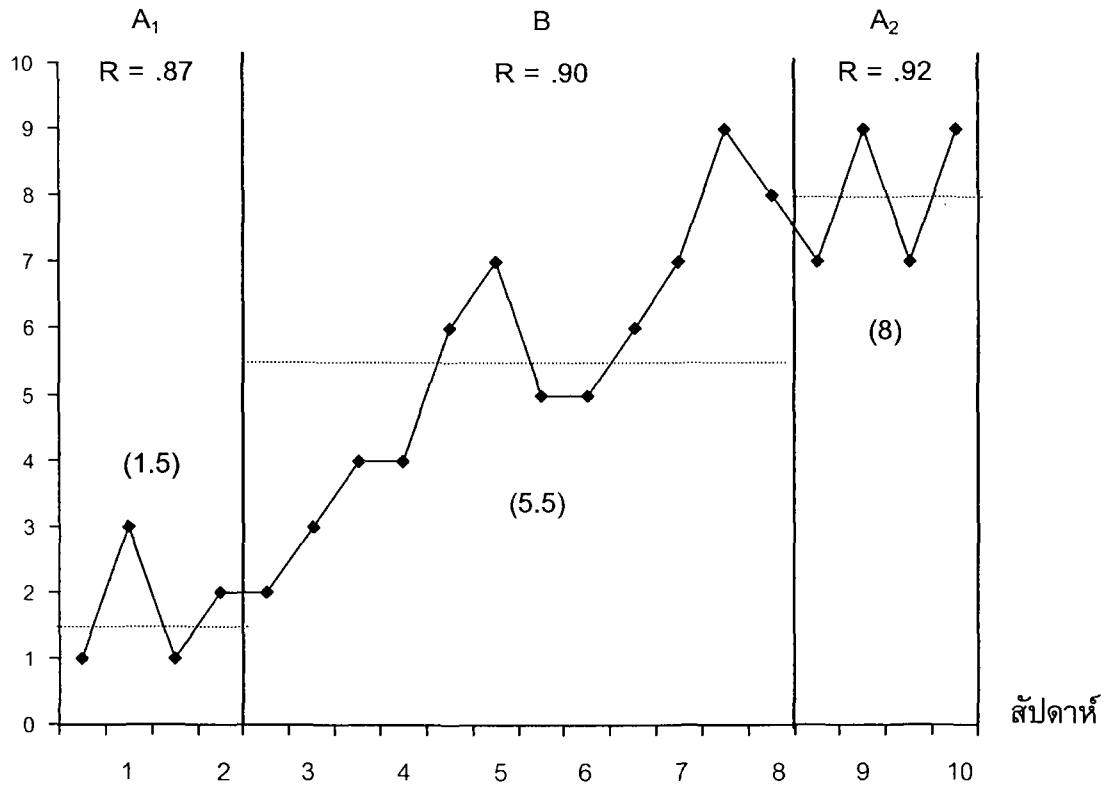
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

◆—◆ ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 4 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 2
 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

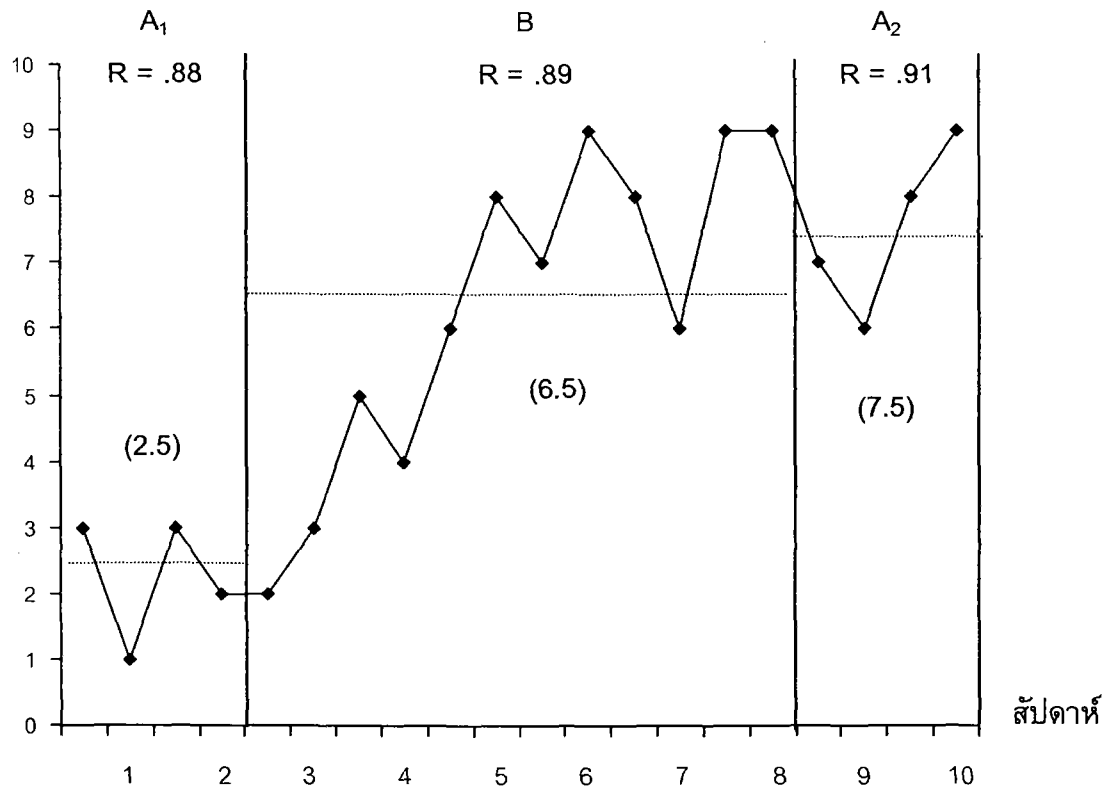
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

◆—◆ ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 5 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 3
 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

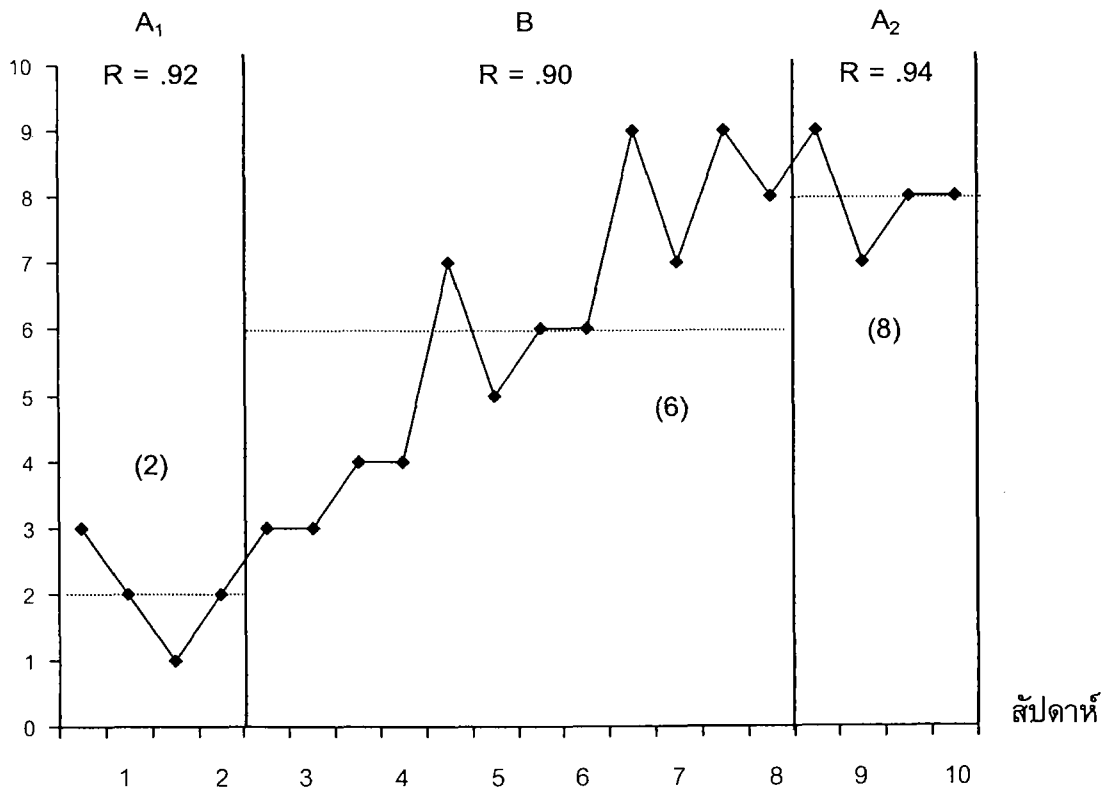
ความถี่ของพฤติกรรมที่ชุ่มชน

◆—◆ ความถี่ของพฤติกรรมที่ชุ่มชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมที่ชุ่มชน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของพฤติกรรมที่ชุ่มชนของพระนักศึกษารูปที่ 4
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

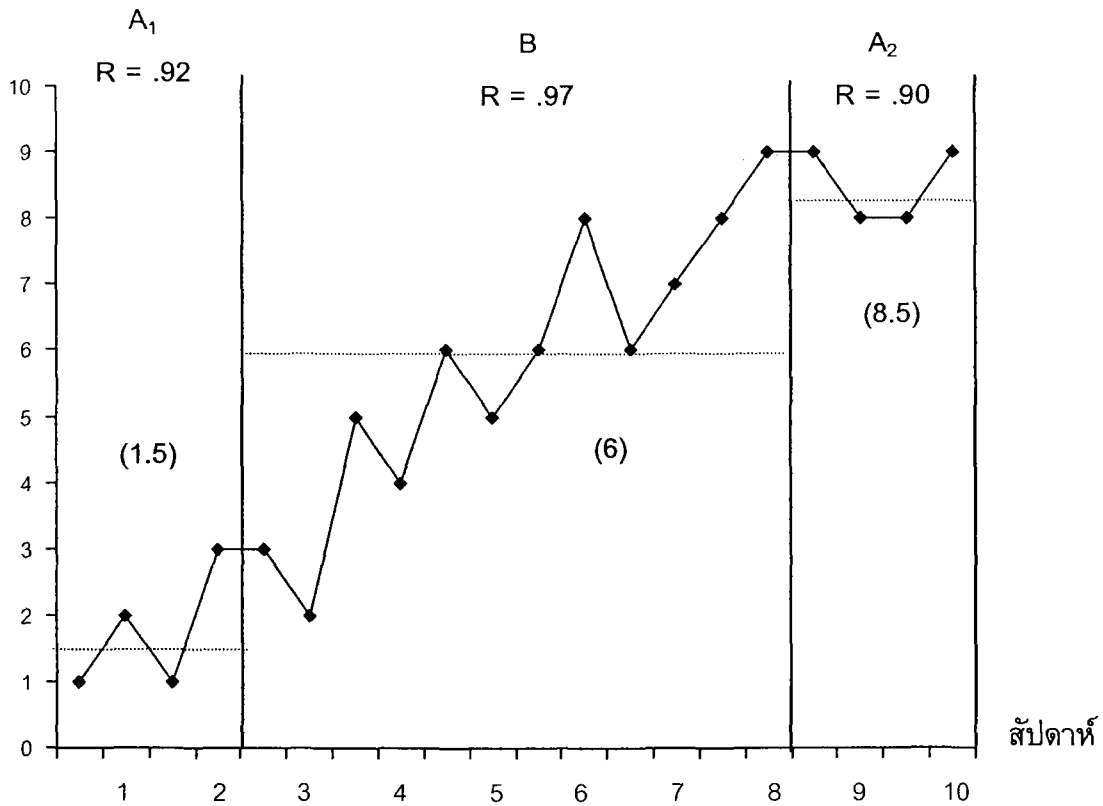
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

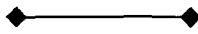
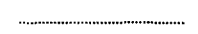

◆—◆ ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 6 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 5
 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

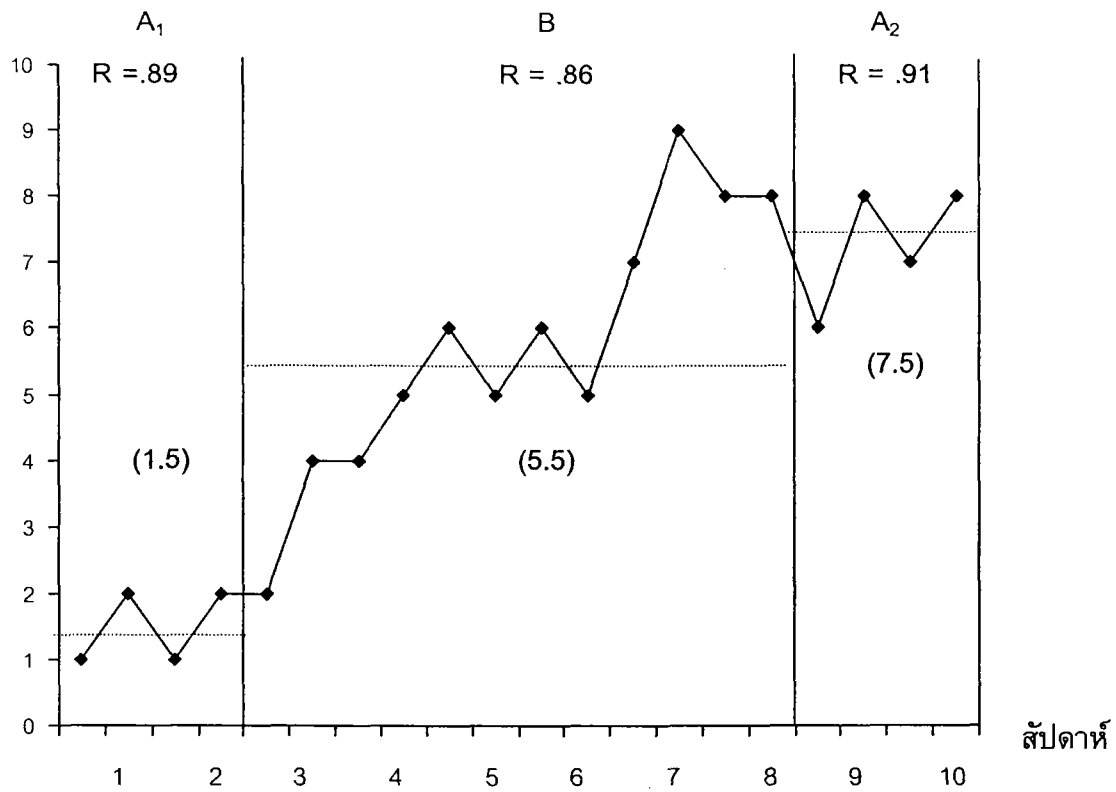
ความถี่ของพฤติกรรมที่ชุ่มชน

 ความถี่ของพฤติกรรมที่ชุ่มชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมที่ชุ่มชน
 ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 7 ความถี่ของพฤติกรรมที่ชุ่มชนของพระนักศึกษารูปที่ 6
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

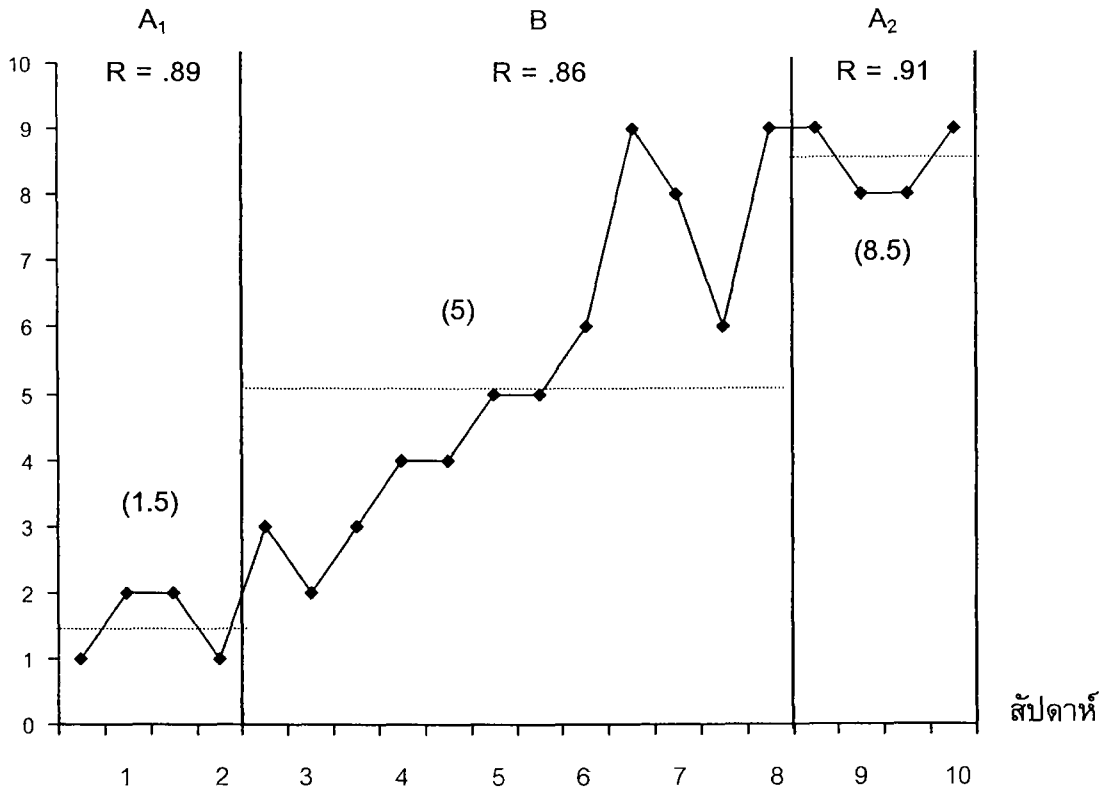
ความถี่ของพฤติกรรมที่ชุ่มชอน

- ◆—◆ ความถี่ของพฤติกรรมที่ชุ่มชอนในแต่ละสัปดาห์
 - - - - - ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมที่ชุ่มชอน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของพฤติกรรมที่ชุ่มชอนของพระนักศึกษารูปที่ 7
 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

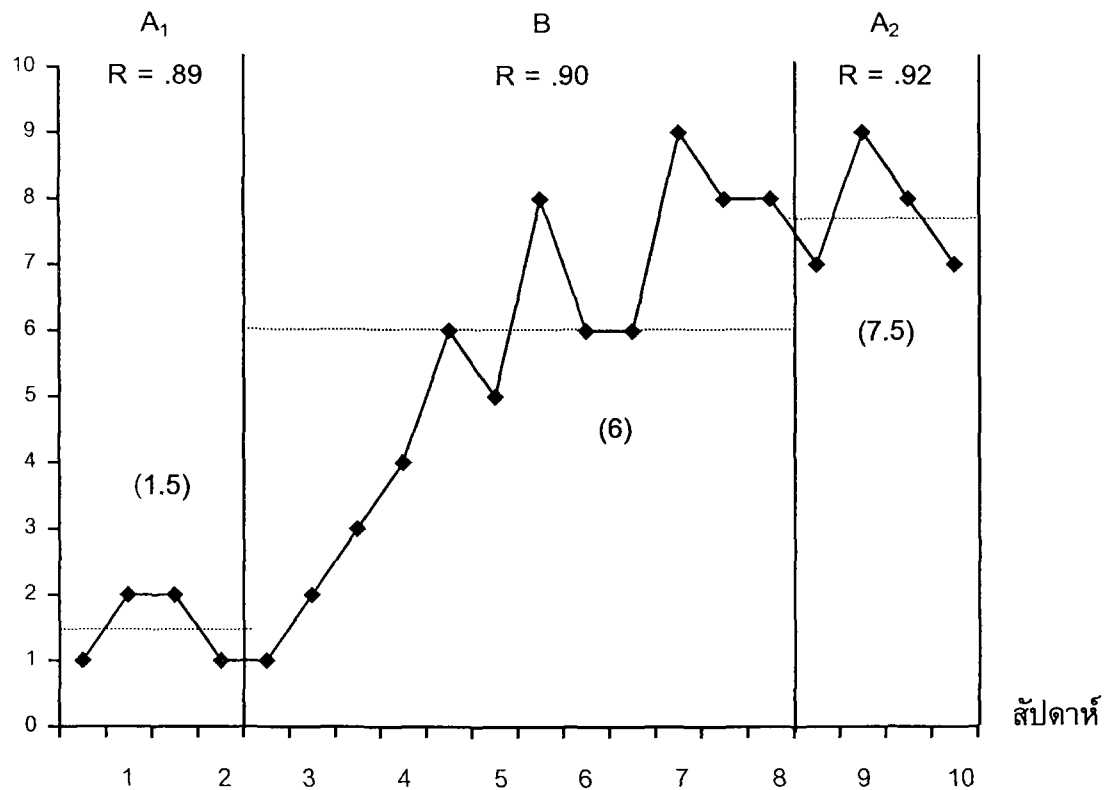
ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชน

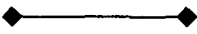
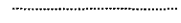

◆—◆ ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 10 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 8 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

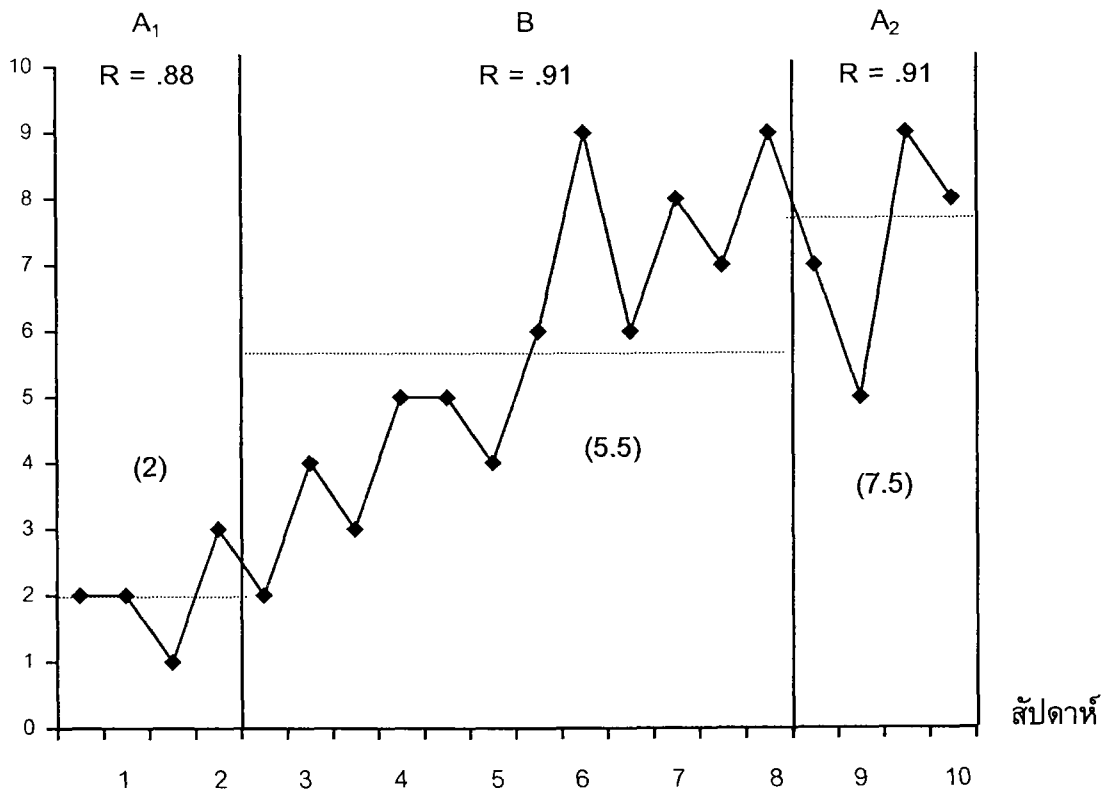
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 11 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 1
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

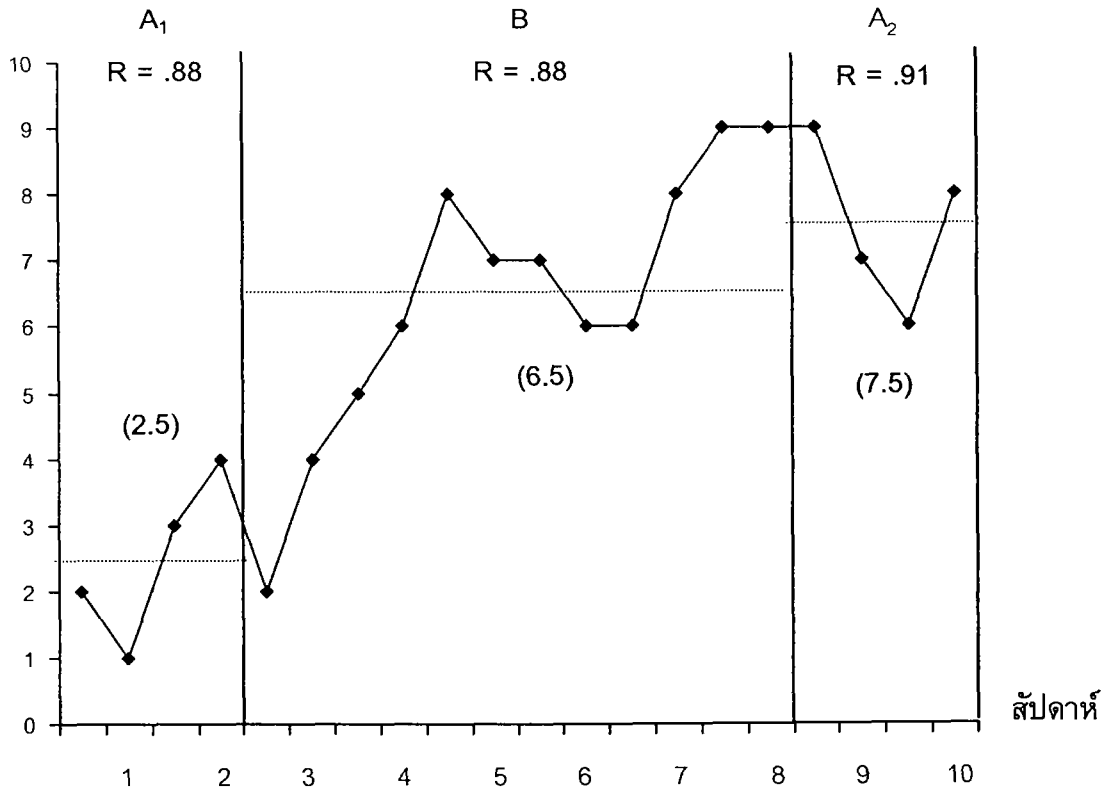
ความถี่ของพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

◆ — ◆ ความถี่ของพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 12 ความถี่ของพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 2
 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

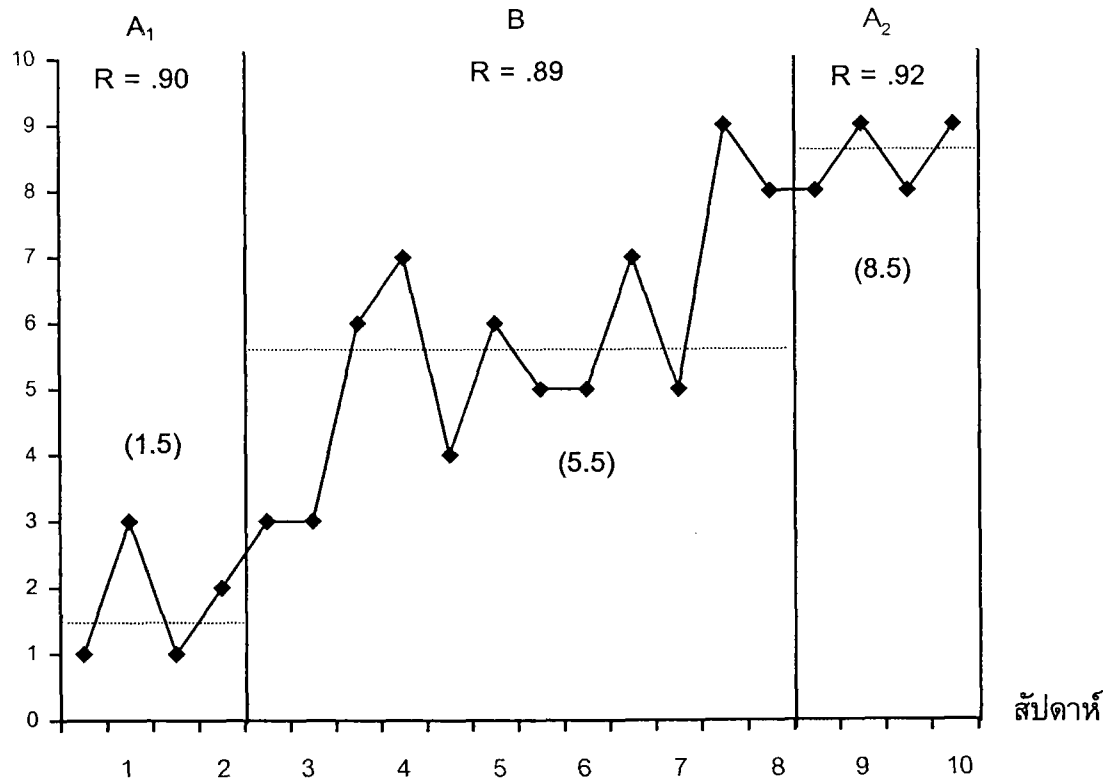
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

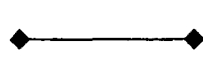
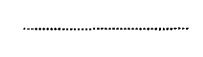

◆—◆ ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 3 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

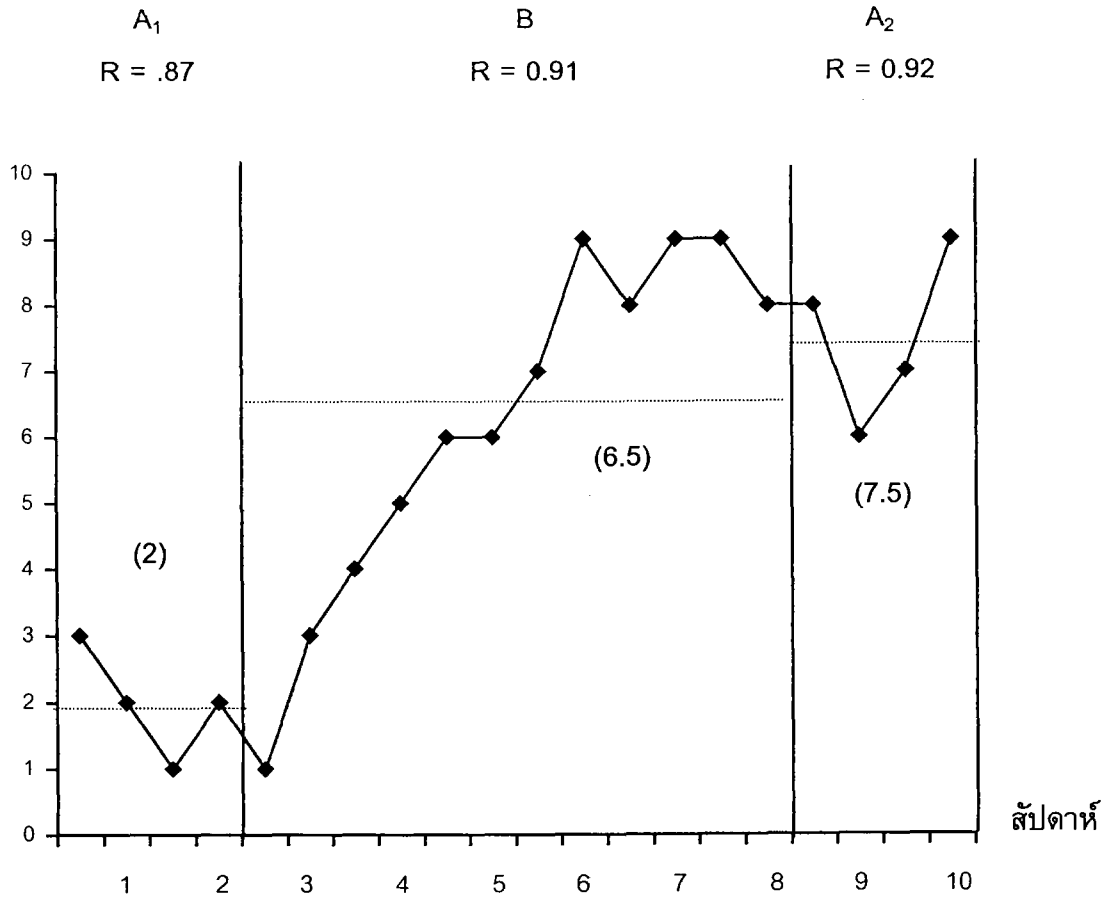
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 14 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 4 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

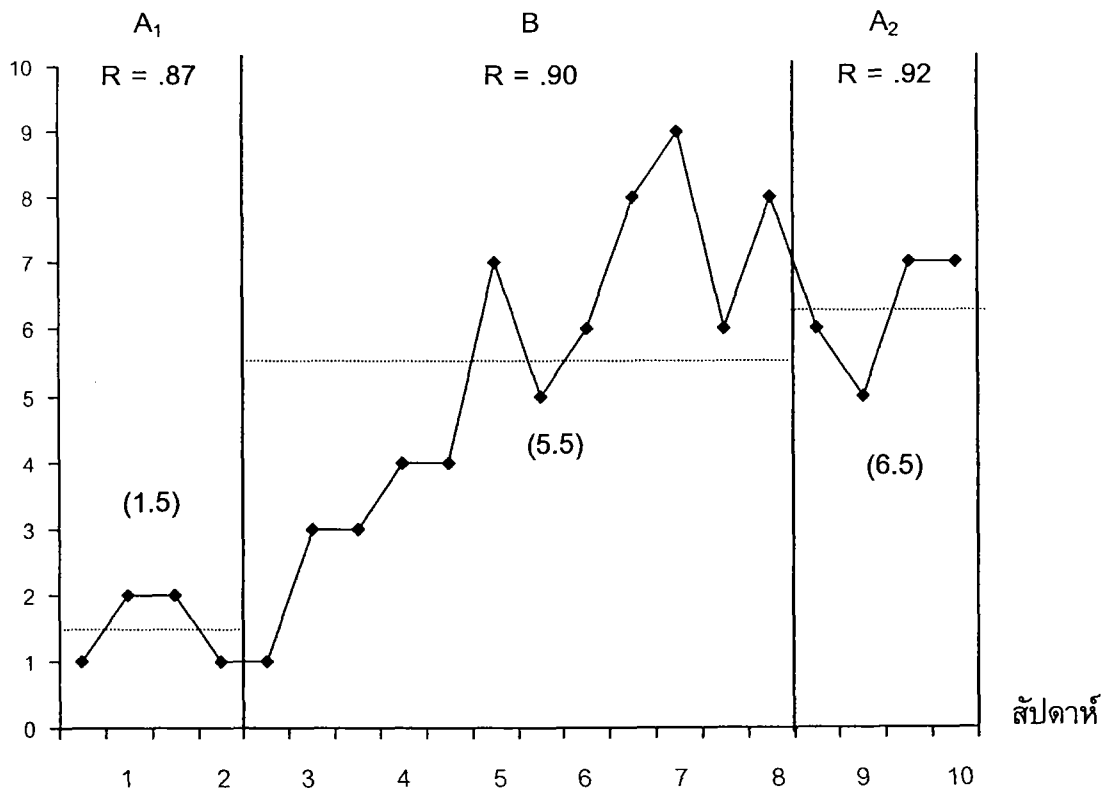
ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชน

◆—◆ ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 5 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

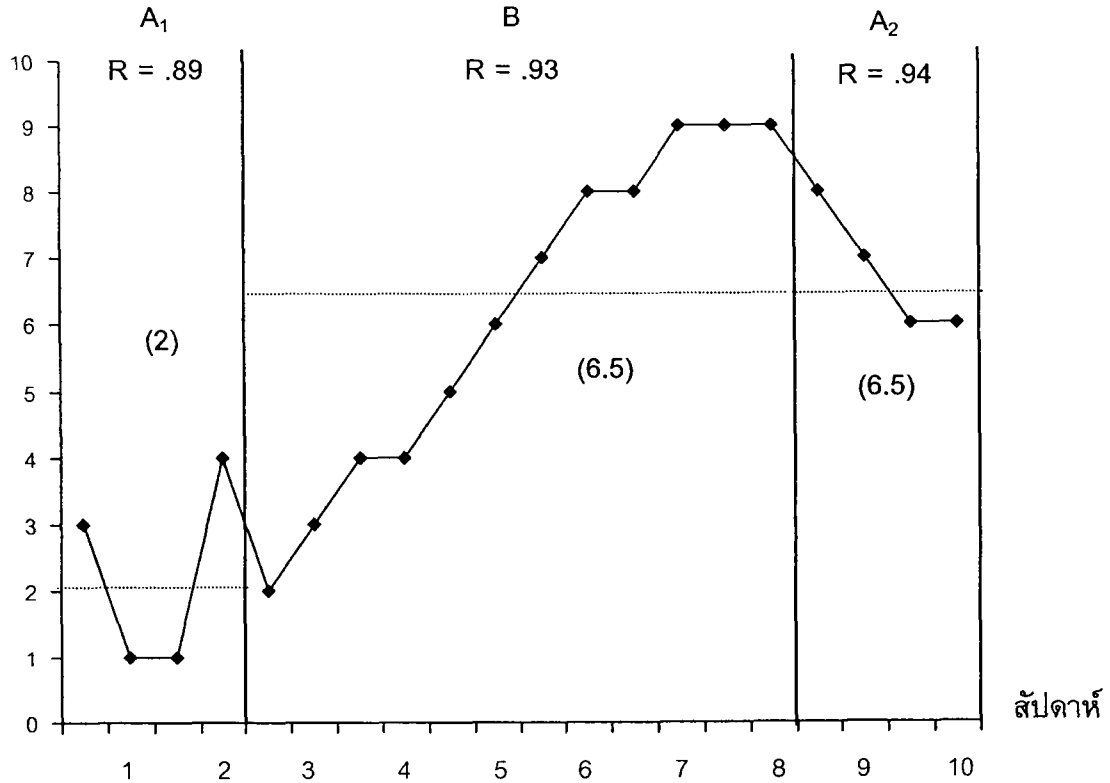
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

◆—◆ ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 16 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 6
 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

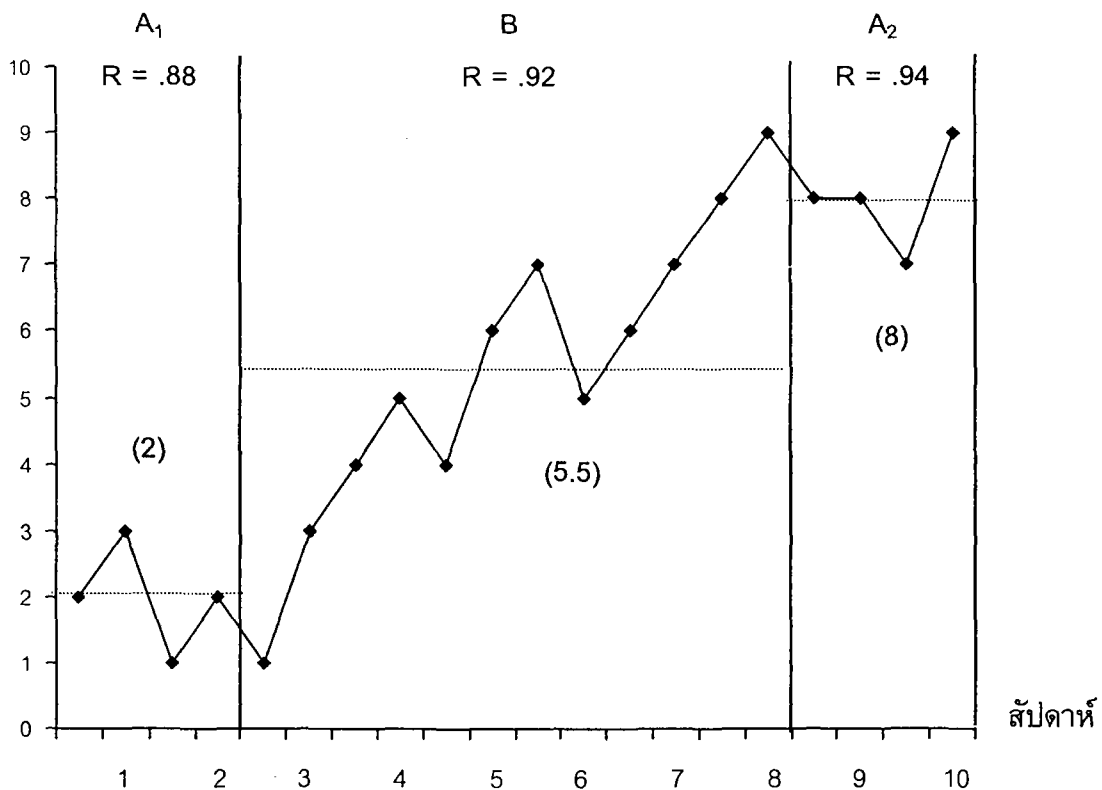
ความถี่ของพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

◆ — ◆ ความถี่ของพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 17 ความถี่ของพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 7 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

◆—◆ ความถี่ของพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของความถี่พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ภาพประกอบ 18 ความถี่ของพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษารูปที่ 8 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ตาราง 4 แสดงความถี่ของพฤติกรรมที่พูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาเป็นรายรูปในกลุ่มทดลอง
ที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	พระนักศึกษารูปที่								มัธยมฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₁	1	1	2	3	1	3	3	1	1	1	1.5
		2	2	2	3	1	2	2	2	2	2
	2	1	1	1	1	3	1	1	1	2	1
		2	2	4	2	2	2	3	2	1	2
	มัธยมฐาน		2	2.5	1.5	2.5	2	1.5	1.5	1.5	1.75
B	3	1	2	2	2	2	3	3	2	3	2
		2	3	4	3	3	3	2	4	2	3
	4	1	3	6	4	5	4	5	4	3	4
		2	4	7	4	4	4	4	5	4	4
	5	1	6	8	6	6	7	6	6	4	6
		2	5	8	7	8	5	5	5	5	5
	6	1	7	9	5	7	6	6	6	5	6
		2	5	9	5	9	6	8	5	6	6
	7	1	7	9	6	8	9	6	7	9	7.5
		2	8	7	7	6	7	7	9	8	7
8	1	7	8	9	9	9	8	8	6	8	
	2	9	9	8	9	8	9	8	9	9	
	มัธยมฐาน		5.5	8	5.5	6.5	6	6	5.5	5	5.75
A ₂	9	1	7	6	7	7	9	9	6	9	7
		2	8	9	9	6	7	8	8	8	8
	10	1	9	7	7	8	8	8	7	8	8
		2	9	8	9	9	8	9	8	9	9
	มัธยมฐาน		8.5	7.5	8	7.5	8	8.5	7.5	8.5	7.75

ตาราง 5 แสดงความถี่ของพฤติกรรมที่สอดคล้องที่ชุมชนของพระนักศึกษาเป็นรายรูป
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ตลอด 3 ระยะ

ระยะ ที่	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	พระนักศึกษารูปที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₁	1	1	1	2	2	1	3	1	3	2	2
		2	2	2	1	3	2	2	1	3	2
	2	1	2	1	3	1	1	2	1	1	1
		2	1	3	4	2	2	1	4	2	2
	มัธยฐาน		1.5	2	2.5	1.5	2	1.5	2	2	2
B	3	1	1	2	2	3	1	1	2	1	1.5
		2	2	4	4	3	3	3	3	3	3
	4	1	3	3	5	6	4	3	4	4	4
		2	4	5	6	7	5	4	4	5	5
	5	1	6	5	8	4	6	4	5	4	5
		2	5	4	7	6	6	7	6	6	6
	6	1	8	6	7	5	7	5	7	7	7
		2	6	9	6	5	9	6	8	5	6
	7	1	6	6	6	7	8	8	8	6	6.5
		2	9	8	8	5	9	9	9	7	8.5
8	1	8	7	9	9	9	6	9	8	8.5	
	2	8	9	9	8	8	8	9	9	8.5	
	มัธยฐาน		6	5.5	6.5	5.5	6.5	5.5	6.5	5.5	5.75
A ₂	9	1	7	7	9	8	8	6	8	8	8
		2	9	5	7	9	6	5	7	8	7
	10	1	8	9	6	8	7	7	6	7	7
		2	7	8	8	9	9	7	6	9	8
	มัธยฐาน		7.5	7.5	7.5	8.5	7.5	6.5	6.5	8	7.5

ตาราง 6 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาเป็นรายรูป
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยาการ

รูปที่	พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน		ผลต่างของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชน	อันดับ	R ⁻	R ⁺
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	7	33	26	6	0	6
2	10	30	20	1	0	1
3	7	32	25	5	0	5
4	9	30	21	2	0	2
5	8	32	24	4	0	4
6	7	34	27	7	0	7
7	6	29	23	3	0	3
8	6	34	28	8	0	8
Mdn	7	32	24.5		$\sum R^- = 0$	$\sum R^+ = 36$
Q.D.	1.5	2	3			

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 7 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาเป็นรายรูป
ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

รูปที่	พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน		ผลต่างของพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชน	อันดับ	R ⁻	R ⁺
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	6	31	25	7	0	7
2	8	29	21	4	0	4
3	10	30	20	3	0	3
4	7	34	27	8	0	8
5	8	30	22	5	0	5
6	6	25	19	2	0	2
7	9	27	18	1	0	1
8	8	32	24	6	0	6
Mdn	8	30	21.5		$\sum R^- = 0$	$\sum R^+ = 36$
Q.D.	3	2.5	3			

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 8 แสดงคะแนนพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ก่อนและหลังการทดลองของพระนักศึกษา
ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1				กลุ่มทดลองที่ 2			
	ก่อน ทดลอง	หลัง ทดลอง	ผลต่าง	อันดับ	ก่อน ทดลอง	หลัง ทดลอง	ผลต่าง	อันดับ
1	7	33	26	13	6	31	25	11.5
2	10	30	20	3.5	8	29	21	5.5
3	7	32	25	11.5	10	30	20	3.5
4	9	30	21	5.5	7	34	27	14.5
5	8	32	24	9.5	8	30	22	7
6	7	34	27	14.5	6	25	19	2
7	6	29	23	8	9	27	18	1
8	6	34	28	16	8	32	24	9.5
			$\sum R_1 = 81.5$				$\sum R_2 = 54.5$	

$$U = 18.5$$

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1 (n_1 + 1)}{2} - \sum R_1$$

$$= (8 \times 8) + \frac{8(8+1)}{2} - 81.5$$

$$= (64+36) - 81.5$$

$$= 100 - 81.5$$

$$U_1 = 18.5$$

$$U_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2 (n_2 + 1)}{2} - \sum R_2$$

$$= (8 \times 8) + \frac{8(8+1)}{2} - 54.5$$

$$= (64+36) - 54.5$$

$$= 100 - 54.5$$

$$U_2 = 45.5$$

ภาคผนวก ข.

1. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
2. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
3. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร
4. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา
5. เอกสารประกอบการทดลอง

การประเมินพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนสำหรับอาจารย์

พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน หมายถึง การใช้ถ้อยคำและการแสดงกิริยาท่าทางของพระนักศึกษาระหว่างพูดต่อที่ชุมชน การใช้ถ้อยคำและการแสดงกิริยาท่าทางนั้นต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ประกอบด้วย

1. ด้านการพูด ได้แก่
 - 1.1 ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจน
 - 1.2 พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องตามแบบ เช่น พาดหัวข่าว กล่าวคำถาม ความสงสัย ให้รื่นเริง เชิงกวี มีตัวอย่างและช่างบังเอิญ
 - 1.3 พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน
 - 1.4 สรุปได้ครอบคลุมใจความ เช่น
 - 1.4.1 สรุปสาระสำคัญของเรื่องได้ครอบคลุมอย่างสั้นๆ
 - 1.4.2 สรุปจบด้วยสุภาพิต คำพึงเพย หรือสำนวนที่คมคาย
 - 1.4.3 สรุปจบด้วยพูดทิ้งท้ายเป็นคำถาม
 - 1.4.4 สรุปจบด้วยการชักชวนให้ปฏิบัติตาม
 - 1.4.5 สรุปจบด้วยพริกแพลงถ้อยคำให้เกิดอารมณ์สนุกสนาน
2. ด้านกิริยาท่าทาง ได้แก่
 - 2.1 ห่มจีวรเรียบร้อยเช่น สะอาด ไม่รุ่มร่าม จัดแต่งกายให้เรียบร้อยก่อนเวลาออกพูด
 - 2.2 ท่าทางสำรวมในขณะยืนพูด เช่น ไม่เอามือล้วงแคะแกะเกา ไม่จับหรือหมุนจีวร
 - 2.3 ยืนทรงตัวได้เหมาะสม เช่น ยืนท่าสบาย สง่าผ่าเผย เท้าทั้งสองห่างกันเล็กน้อย ไหล่ไม่ห่อ หลังไม่งอ มือแขนห้อยข้างกาย ศรีษะตั้งตรง
 - 2.4 มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง
 - 2.4.1 ขณะขึ้นเวที มองไปยังแท่นพูด ไม่ก้มมองพื้นเงยหน้ามองเพดาน
 - 2.4.2 เมื่อเดินถึงแท่นพูด มองผู้ฟังทุกคน หยุดนิดหนึ่งแล้วจึงเริ่มพูด
 - 2.4.3 ขณะพูด มองผู้ฟังให้ทั่วถึงทุกคนไปทางซ้ายบ้าง ขวาบ้าง ด้านหน้าบ้าง จุดกลางและด้านหลัง
 - 2.4.4 เมื่อกล่าวสรุป มองผู้ฟังอย่างทั่วถึงก่อนลงจากเวที
 - 2.5 พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ เช่น มาก่อนเวลาที่จะพูด มีการวางแผนการพูด และพูดได้พอดีกับเวลา

โปรดพิจารณาพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาว่าเหมาะสมมากน้อยเพียงไร แล้วกาเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง

แบบประเมินพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน (สำหรับอาจารย์)

ผู้ถูกประเมิน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ประเมิน		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1. ด้าน การพูด	1.1 ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ไม่ชัดเจน					
	1.2 พูดเกริ่นนำไม่ถูกต้อง					
	1.3 พูดเนื้อหาของเรื่องไม่ตามลำดับ สับสน วกวน					
	1.4 สรุปไม่ครอบคลุมใจความ					
2. ด้านกิริยา ท่าทาง	1.2 ห่มจีวรไม่เรียบร้อย					
	2.2 ท่าทางไม่สำรวมในขณะที่ยืนพูด					
	2.3 ยืนทรงตัวไม่เหมาะสม					
	2.4 มองสบตาผู้ฟังไม่ทั่วถึง					
	2.5 พูดเกินเวลาที่กำหนดให้					
รวม						

ผู้ประเมิน.....

การสังเกตพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน (สำหรับผู้บันทึก)

พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน หมายถึง การใช้ถ้อยคำและการแสดงกิริยาท่าทางของ พระนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น การใช้ถ้อยคำและการแสดงกิริยาท่าทางนั้นต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ประกอบด้วย

1. ด้านการพูด ได้แก่
 - 1.1 ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจน
 - 1.2 พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องตามแบบ เช่น พาดหัวข่าว กล่าวคำถาม ความสงสัย ให้รื่นเริง เชิงกวี มีตัวอย่างและช่างบังเอิญ
 - 1.3 พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน
 - 1.4 สรุปได้ครอบคลุมใจความ เช่น
 - 1.4.1 สรุปสาระสำคัญของเรื่องได้ครอบคลุมอย่างสั้นๆ
 - 1.4.2 สรุปจบด้วยสุภาษิต คำพังเพย หรือสำนวนที่คมคาย
 - 1.4.3 สรุปจบด้วยพูดทิ้งท้ายเป็นคำถาม
 - 1.4.4 สรุปจบด้วยการชักชวนให้ปฏิบัติตาม
 - 1.4.5 สรุปจบด้วยพลิทเพลงถ้อยคำให้เกิดอารมณ์สนุกสนาน
2. ด้านกิริยาท่าทาง ได้แก่
 - 2.1 ห่มจีวรเรียบร้อย เช่น สะอาด ไม่รุ่มร่าม จัดแต่งกายให้เรียบร้อยก่อนเวลาออกพูด
 - 2.2 ท่าทางสำรวมในขณะยืนพูด เช่น ไม่เอามือล้วงกระเป๋าแกะเกา ไม่จับหรือหมุนจีวร
 - 2.3 ยืนทรงตัวได้เหมาะสม เช่น ยืนท่าสบาย สง่าผ่าเผย เท้าทั้งสองห่างกันเล็กน้อย ไหล่ไม่ห่อ หลังไม่งอ มือแขนห้อยข้างกาย ศรีษะตั้งตรง
 - 2.4 มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง
 - 2.4.1 ขณะขึ้นเวที มองไปยังแท่นพูด ไม่ก้มมองพื้นเงยหน้ามองเพดาน
 - 2.4.2 เมื่อเดินถึงแท่นพูด มองผู้ฟังทุกคน หยุดนิตหนึ่งแล้วจึงเริ่มพูด
 - 2.4.3 ขณะพูด มองผู้ฟังให้ทั่วถึงทุกคนไปทางซ้ายบ้าง ขวาบ้าง ด้านหน้าบ้าง จุดกลางและด้านหลัง
 - 2.4.4 เมื่อกล่าวสรุป มองผู้ฟังอย่างทั่วถึงก่อนลงจากเวที
 - 2.5 พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ เช่น มาก่อนเวลาที่จะพูด มีการวางแผนการพูด และพูดได้พอดีกับเวลา

แบบบันทึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน (สำหรับผู้บันทึก)

ครั้งที่.....

วันที่.....

กลุ่มทดลองที่.....

สถานที่สังเกต.....

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน		พระนักศึกษารูปที่							
		1	2	3	4	5	6	7	8
1. ด้าน การ พูด	1.1 ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ชัดเจน								
	1.2 พูดเกริ่นนำได้ถูกต้อง								
	1.3 พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับสืบ สน ว กวน								
	1.4 สรุปได้ครอบคลุมใจความ								
2. ด้าน กิริยา ท่าทาง	2.1 ห่มจีวรเรียบร้อย								
	2.2 ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูด								
	2.3 ยืนทรงตัวได้เหมาะสม								
	2.4 มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง								
	2.5 พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด ให้								
มีพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่เหมาะสม รวม									

.....ผู้สังเกต

- หมายเหตุ
1. จับสลากในการออกไปพูดหน้าห้องประชุม
 2. การสังเกตใช้เวลา 50 นาที โดยแบ่งสังเกตรูปละ 5 นาทีแล้วบันทึกเครื่องหมาย 1 และ 0 ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่กำหนดไว้
- 1 หมายถึง พระนักศึกษามีพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนเหมาะสม
 - 0 หมายถึง พระนักศึกษาไม่มีพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่เหมาะสม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบวิทยากร
(ใช้ในกลุ่มทดลองที่ 1)

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างพระนักศึกษากับพระนักศึกษาศึกษาและผู้วิจัยกับพระนักศึกษาศึกษา 2. เพื่อให้พระนักศึกษาทราบความสำคัญ จุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการพูดต่อที่ชุมชน 3. เพื่อให้พระนักศึกษาทราบจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้วิทยากรเป็นแม่แบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน 4. เพื่อบันทึกหมายวันเวลาและสถานที่ในการทดลองครั้งแรกจนถึงสิ้นสุดการทดลอง	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้พระนักศึกษารู้จักและให้พระนักศึกษานำตนเอง 2. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาลงเล่นเกม "จับคู่หาเพื่อน" 3. ผู้วิจัยกล่าวถึงความสำคัญ จุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการพูดต่อที่ชุมชน 4. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้วิทยากรเป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน 5. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาศักถามสรุปและนัดหมาย วัน เวลาและสถานที่ในการทดลองครั้งแรก จนถึงสิ้นสุดการทดลองและแจกเอกสารกำหนดการการทดลอง 6. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาสรุปลงสิ่งที่ได้รับจากการสนทนา เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกันและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
2	พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจน	1. เพื่อทบทวนจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้วิทยากรเป็นแม่แบบและวัน เวลาและสถานที่ในการทดลอง	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนตามแม่แบบวิทยากร และแจกเอกสารประกอบการทดลอง 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาลงประสพการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกปฏิบัติการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนด้วยวิธีการตามแม่แบบวิทยากร	เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น 1.3 จุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้วิทยากรเป็นแม่แบบ วัน เวลาและสถานที่ในการทดลองที่ได้ชี้แจงในครั้งที่แล้ว 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงปฏิบัติการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบวิทยากรจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุปฏิบัติการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตปฏิบัติการพูดต่อที่ชุมชน 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยากรที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป โดยให้เลียนแบบวิทยากร 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกปฏิบัติการพูดต่อที่ชุมชนตามที่วิทยากรสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระ นักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัย

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			และพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อม ข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยาการ 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปประโยชนี่ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยาการที่พระนักศึกษได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด
3	พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้อง	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องด้วยวิธีการตามแม่แบบวิทยาการ	ครั้งที่ 3-10 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็นขั้นตอนทุกครั้ง ดังนี้ <u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนตามแม่แบบวิทยาการ และแจกเอกสารประกอบการทดลอง 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษแสดงความคิดเห็น 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบวิทยาการจะแสดงให้เห็นให้นักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชน 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยาการที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนที่ละรูป โดยให้เลียนแบบวิทยาการ 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนตามที่วิทยาการสาธิตแล้วผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนัก ศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความ คิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยาการ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการศึกษาที่ชุมชนของแม่แบบวิทยาการที่พระ-นักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด
4	พฤติกรรมการศึกษาที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับ	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องที่ผู้วิจัยมอบหมายให้ พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมการศึกษาที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับด้วยวิธีการตามแม่แบบวิทยาการ	ดำเนินการตามครั้งที่ 3
5	พฤติกรรมการศึกษาที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ สรุปได้ครอบคลุมใจความ	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม	ดำเนินการตามครั้งที่ 3

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึก พฤติกรรมการพูดต่อที่ ชุมชนในด้านการพูด คือ สรุปลงได้ครอบคลุม ใจความด้วยวิธีการ ตามแม่แบบวิทยาการ	
6	พฤติกรรมการพูดต่อ ที่ชุมชน ในด้านกิริยา ท่าทางคือ ห่มจีวร เรียบร้อย	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนในด้านการพูด คือ สรุปลงได้ครอบคลุม ใจความที่ผู้วิจัยมอบ หมายถึงพระนักศึกษา ได้ไปฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึก พฤติกรรมการพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยา ท่าทาง คือ ห่มจีวร เรียบร้อย ด้วยวิธีการ ตามแม่แบบวิทยาการ	ดำเนินการตามครั้งที่ 3
7	พฤติกรรมการพูดต่อ ที่ชุมชน ในด้านกิริยา ท่าทางคือ ท่าทาง สำรวมในขณะที่ยืนพูด	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยา ท่าทางคือ ห่มจีวรเรียบ ร้อย ที่ผู้วิจัยมอบหมาย ให้ พระนักศึกษาได้ไป ฝึกเพิ่มเติม	ดำเนินการตามครั้งที่ 3

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึก พฤติกรรมการพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยา ท่าทางคือ ท่าทาง สำรวมในขณะที่ยืนพูด ด้วยวิธีการตามแม่แบบ วิทยากร	
8	พฤติกรรมการพูดต่อ ที่ชุมชน ในด้านกิริยา ท่าทางคือ ยืนทรงตัว ได้เหมาะสม	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยาท่า ทางคือคือ ท่าทาง สำรวมในขณะที่ยืนพูดที่ ผู้วิจัยมอบหมายให้ พระนักศึกษาได้ไปฝึก เพิ่มเติม 2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึก พฤติกรรมการพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยาท่า ทางคือยืนทรงตัวได้ เหมาะสมด้วยวิธีการ ตามแม่แบบวิทยากร	ดำเนินการตามครั้งที่ 3
9	พฤติกรรมการพูดต่อ ที่ชุมชน ในด้านกิริยา ท่าทางคือ มองสบตา ผู้ฟังอย่างทั่วถึง	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยาท่า ทางคือยืนทรงตัวได้ เหมาะสมที่ผู้วิจัยมอบ หมายให้พระนักศึกษา ได้ไปฝึกเพิ่มเติม	ดำเนินการตามครั้งที่ 3

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึก พฤติกรรมการพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยา ท่าทางคือ มองสบตา ผู้ฟังอย่างทั่วถึงด้วยวิธี การตามแม่แบบ วิทยากร	
10	พฤติกรรมการพูดต่อ ที่ชุมชน ในด้านกิริยา ท่าทางคือ พูดได้ เหมาะสมกับเวลาที่ กำหนดให้	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยา ท่าทางคือ มองสบตา ผู้ฟังอย่างทั่วถึงที่ผู้วิจัย มอบหมายให้ พระนักศึกษาได้ไปฝึก เพิ่มเติม 2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึก พฤติกรรมการพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยา ท่าทางคือ พูดได้ เหมาะสมกับเวลาที่ กำหนดให้ด้วยวิธีการ ตามแม่แบบวิทยากร	ดำเนินการตามครั้งที่ 3
11	ทบทวนพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนใน ด้านการพูดและด้าน กิริยาท่าทาง	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยา ท่าทางคือ พูดได้ เหมาะสมกับเวลาที่ กำหนดให้ที่ผู้วิจัยมอบ หมายให้พระนักศึกษา ได้ไปฝึกเพิ่มเติม	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการ เลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทาง ตามแม่แบบวิทยากร

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		2. เพื่อให้พระนักศึกษา ทบทวนฝึก พฤติกรรมการพูดต่อที่ ชุมชนได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมในด้าน การพูดและด้านกิริยา ท่าทางด้วยวิธีการตาม แม่แบบวิทยากรที่ได้ เคยฝึกมาแล้ว	1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์ เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่ ฝึกผ่านมาแล้วพร้อมทั้งให้พระ นักศึกษาแสดงความคิดเห็น 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อ ทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมการพูด ต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ ปฏิบัติมาแล้ว 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของ การแสดงพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ที่แม่แบบวิทยากรจะแสดงให้พระ นักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุ พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัย ต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตาม แม่แบบ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยสาธิตการพูดต่อ ที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้เรียนรู้วิธี การแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสม ในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางใน ขณะพูดต่อที่ชุมชน 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุป ลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยากร ที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลาก ไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป ด้วย วิธีการที่จะทำให้พระนักศึกษาแสดง พฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสม ในด้าน การพูดและด้านกิริยาท่าทางโดยให้ เลียนแบบวิทยากร

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.4 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกปฏิบัติการพูดต่อที่ชุมชนเสร็จแล้วผู้วิจัยผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับเกี่ยวกับการพูดต่อที่ชุมชนด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากแม่แบบวิทยากร 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาสรุปประโยชน์ได้จากการเรียนรู้พฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยา ท่าทาง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด
12	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อติดตามผลการฝึกปฏิบัติการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม	1. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษอธิบายสรุปวิธีการและประโยชน์ของการฝึกปฏิบัติการพูดต่อที่ชุมชนที่ถูกต้องเหมาะสมทั้งด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่พระนักศึกษาได้รับจากการเลียนแบบจากแม่แบบวิทยากร 2. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้พระนักศึกษาซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่ฝึกมาแล้ว

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		2. เพื่อให้พระนักศึกษามีความสามารถอธิบายสรุปวิธีการและประโยชน์ของการฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ถูกต้องเหมาะสมทั้งด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่พระนักศึกษารับจากการเลียนแบบจากแม่แบบวิทยากร 3. เพื่อให้พระนักศึกษานำความรู้ที่ได้จากการฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนไปปฏิบัติในการเผยแผ่ธรรม คำสั่งสอนในพระพุทธศาสนา	3. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม กล่าวขอใบพระนักศึกษากล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 60 นาที

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยวิทยากร
(ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1)

ครั้งที่ 1

เรื่อง

ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างพระนักศึกษากับพระนักศึกษและผู้วิจัยกับพระนักศึกษ
2. เพื่อให้พระนักศึกษาทราบความสำคัญ จุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการพูดต่อที่ชุมชน
3. เพื่อให้พระนักศึกษาทราบจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่วิทยากรเป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน

เวลา

4. เพื่อนัดหมายวันเวลาและสถานที่ในการทดลองครั้งแรกจนถึงสิ้นสุดการทดลอง

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้พระนักศึกษารู้จักและให้พระนักศึกษแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกิจกรรม "เกมจับคู่หาเพื่อน" โดยให้พระนักศึกษจับสลากที่ผู้วิจัยได้เขียนชื่อตัวละครในวรรณคดีได้แก่ พระราม สีดา สังข์ทอง รจนา สธน มโนราห์ อิเหนา บุษบา
3. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาดำเนินการตามหาคู่ของตนตามสลากที่จับได้ เพื่อสนทนาและเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับ ชื่อ ฉายา นามสกุล ชื่อเล่น วัด ภูมิลำเนา งานอดิเรกที่ชอบ อนาคต และอื่นๆ
4. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษานำข้อมูลของเพื่อนที่เป็นคู่ของตนเองจนครบทุกรูป ให้พระนักศึกษารูปอื่นได้ทราบ จากนั้นผู้วิจัยสนทนากับพระนักศึกษเพื่อสร้างความคุ้นเคย
5. ผู้วิจัยกล่าวถึงความสำคัญ จุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการพูดต่อที่ชุมชน
6. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้วิทยากรเป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
7. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาศึกษาสรุปลงและนัดหมาย วัน เวลาและสถานที่ในการทดลองครั้งแรก จนถึงสิ้นสุดการทดลองและแจกเอกสารกำหนดการทดลอง
8. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาสรุปลงสิ่งที่ได้รับจากการสนทนา เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกัน และผู้วิจัยสรุปลงเพิ่มเติม

อุปกรณ์

สลากชื่อตัวละครในวรรณคดี

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ

ครั้งที่ 2เรื่องวัตถุประสงค์

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจน

1. เพื่อทบทวนจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้วิทยากรเป็นแม่แบบ และวัน เวลาและสถานที่ในการทดลอง
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนด้วยวิธีการตามแม่แบบวิทยากร

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนตามแม่แบบวิทยากร ในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนและแจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาทบทวนจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้วิทยากรเป็นแม่แบบ วัน เวลาและสถานที่ในการทดลองที่ได้ชี้แจงในครั้งที่แล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบวิทยากรจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยากรที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป โดยให้เลียนแบบวิทยากร
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนตามที่วิทยากรสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยากรในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจน

3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาสรุปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยากร ในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบการทดลอง / แม่แบบวิทยากร

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 3เรื่องวัตถุประสงค์

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้อง

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ พูดออกเสียง
ควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ
พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องด้วยวิธีการตามแม่แบบวิทยาการ

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนใน
ด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องตามแม่แบบวิทยาการและแจกเอกสาร
ประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนใน
ด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษา
แสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมกรรมการพูด
ต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่
แม่แบบวิทยาการจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรม
พูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยสาธิตการพูดต่อที่ชุมชนให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อ
จะพูดเกริ่นนำได้ถูกต้องในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยาการที่
สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป
โดยให้เลียนแบบวิทยาการ
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ
พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องตามที่วิทยาการสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้
การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและ
เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจ
พร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยากรในด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้อง

3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารूपประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยากร ในด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบวิทยากร

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 4เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับ ไม่สับสน วกวน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ ในด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวนด้วยวิธีการตามแม่แบบวิทยาการ

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน ตามแม่แบบวิทยาการและแจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน ที่เคยประสบมา พร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบวิทยาการจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะพูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน ในขณะที่พูดต่อที่ ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยาการที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนที่ระบุ โดยให้เลียนแบบวิทยาการ
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน ตามที่วิทยาการสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยากรในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน

3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยากร ในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน ที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์ เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบวิทยากร

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 5เรื่องวัตถุประสงค์

พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ สรุปลงได้ครอบคลุมใจความ

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหา
ของเรื่องตามลำดับที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ สรุปลงได้
ครอบคลุมใจความด้วยวิธีการตามแม่แบบวิทยากร

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนใน
ด้านการพูดคือ สรุปลงได้ครอบคลุมใจความตามแม่แบบวิทยากรและแจกเอกสาร
ประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนใน
ด้านการพูดคือ สรุปลงได้ครอบคลุมใจความที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้
พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมการพูด
ต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่
แม่แบบวิทยากรจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมการ
พูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อ
จะสรุปลงได้ครอบคลุมใจความในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยากรที่
สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป
โดยให้เลียนแบบวิทยากร
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ
สรุปลงได้ครอบคลุมใจความตามที่วิทยากรสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ
และให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อ
พระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมขอ
เสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยากรในด้านการพูดคือ สรุปได้ครอบคลุมใจความ
- 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาสรุปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยากร ในด้านการพูดคือ สรุปได้ครอบคลุมใจความที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์ เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบวิทยากร

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 6เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านกิริยาท่าทางคือ ห่มจีวรเรียบร้อย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ สรุปลงได้ครอบคลุมใจความที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ห่มจีวรเรียบร้อย ด้วยวิธีการตามแม่แบบวิทยาการ

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องตามแม่แบบวิทยาการและแจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ห่มจีวรเรียบร้อยที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบวิทยาการจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะห่มจีวรเรียบร้อยในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยาการที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป โดยให้เลียนแบบวิทยาการ
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ห่มจีวรเรียบร้อยตามที่วิทยาการสาธิตแล้ว
- 2.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยากรในด้านกิริยา ท่าทางคือ ห่มจีวรเรียบร้อย

3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยากร ในด้านกิริยาท่าทางคือ ห่มจีวรเรียบร้อยที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบวิทยากร

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 7เรื่องวัตถุประสงค์

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านกิริยาท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูด

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ห่มจีวรเรียบร้อย ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูดด้วยวิธีการตามแม่แบบวิทยาการ

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูดตามแม่แบบวิทยาการและ แจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูดที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้ พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบวิทยาการจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อ จะมีท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูดในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยาการที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนที่ระบุ โดยให้เลียนแบบวิทยาการ
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูดตามที่วิทยาการสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ และให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษา เลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยากรในด้านกิริยา ท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะยืนพูด

3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยากร ในด้านกิริยาท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะยืนพูดที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบวิทยากร

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 8เรื่องวัตถุประสงค์

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านกิริยาท่าทางคือยืนทรงตัวได้เหมาะสม

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูดที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ยืนทรงตัวได้เหมาะสมด้วยวิธีการตามแม่แบบวิทยาการ

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนใน ด้านกิริยาท่าทางคือยืนทรงตัวได้เหมาะสมตามแม่แบบวิทยาการและ แจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนใน ด้านกิริยาท่าทางคือยืนทรงตัวได้เหมาะสมที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้ พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมกรรมการพูด ต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ แม่แบบวิทยาการจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อ จะยืนทรงตัวได้เหมาะสมในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยาการที่ สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป โดยให้เลียนแบบวิทยาการ
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ยืนทรงตัวได้เหมาะสมตามที่วิทยาการสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้ การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษา เลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระ นักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยาการในด้านกิริยา ท่าทางคือยืนทรงตัวได้เหมาะสม

3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยาการ ในด้านกิริยาท่าทางคือยืนทรงตัวได้เหมาะสมที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบวิทยาการ

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 9

เรื่อง
วัตถุประสงค์

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ยืนทรงตัวได้เหมาะสมที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงด้วยวิธีการตามแม่แบบวิทยากร

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงตามแม่แบบวิทยากรและแจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบวิทยากรจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะมองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยากรที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป โดยให้เลียนแบบวิทยากร
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงตามที่วิทยากรสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยาการในด้านกิริยา ท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง

3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารूपประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยาการ ในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบวิทยาการ

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 10เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านกิริยาท่าทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ด้วยวิธีการตามแม่แบบวิทยากร

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ตามแม่แบบวิทยากร และแจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบวิทยากรจะแสดงให้เห็นพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะพูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยากรที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนที่ระบุโดยให้เลียนแบบวิทยากร
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ตามที่วิทยากรสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมกรพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยาการในด้านกิริยา ทำทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้

3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารूपประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมกรพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบวิทยาการ ในด้านกิริยาทำทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบวิทยาการ

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 11เรื่อง

ทบทวนพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทาง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือพูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาทบทวนฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางด้วยวิธีการตามแม่แบบวิทยาการที่ได้เคยฝึกมา

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางตามแม่แบบวิทยาการ
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่ฝึกผ่านมาแล้วพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบวิทยาการจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสมในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบวิทยาการที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป ด้วยวิธีการที่จะทำให้พระนักศึกษาแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสม ในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางโดยให้เลียนแบบวิทยาการ
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนทั้งด้านการพูดและกิริยาท่าทางตามที่วิทยากรสาธิตแล้ว ผู้วิจัยผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อ

พระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับเกี่ยวกับการพูดต่อที่ชุมชนด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากแม่แบบวิทยากร
- 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปประโยชน์ได้จากการเรียนรู้พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์ แม่แบบวิทยากร

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 12เรื่อง

ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษสามารถอธิบายสรุปวิธีการและประโยชน์ของการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่ถูกต้องเหมาะสมทั้งในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่พระนักศึกษาได้รับจากการเลียนแบบจากแม่แบบวิทยาการ
3. เพื่อให้พระนักศึกษนำความรู้ที่ได้จากการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนไปปฏิบัติในการเผยแผ่ธรรม คำสั่งสอนในพระพุทธศาสนา

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษอธิบาย สรุปวิธีการและประโยชน์ของการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่ถูกต้องเหมาะสมทั้งด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่พระนักศึกษาได้รับจากการเลียนแบบจากแม่แบบวิทยาการ
2. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้พระนักศึกษซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่ฝึกมาแล้ว
3. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม กล่าวขอบคุณพระนักศึกษและกล่าวปิดการทดลอง

อุปกรณ์

-

การประเมินผล -

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

ใช้ในกลุ่มทดลองที่ 2

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างพระนักศึกษากับพระนักศึกษาและผู้วิจัยกับพระนักศึกษา 2. เพื่อให้พระนักศึกษาทราบความสำคัญจุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการพูดต่อที่ชุมชน 3. เพื่อให้พระนักศึกษาทราบจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้เพื่อนพระนักศึกษาเป็นแม่แบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน 4. เพื่อบันทึกหมายวันเวลาและสถานที่ในการทดลองครั้งแรกจนถึงสิ้นสุดการทดลอง	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้พระนักศึกษารู้จักและให้พระนักศึกษาแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาลเล่นเกม "จับคู่หาเพื่อน" 3. ผู้วิจัยกล่าวถึงความสำคัญ จุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการพูดต่อที่ชุมชน 4. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้เพื่อนพระนักศึกษาเป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน 5. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษซักถามสรุปและนัดหมาย วัน เวลาและสถานที่ในการทดลองครั้งแรก จนถึงสิ้นสุดการทดลองและแจกเอกสารกำหนดการการทดลอง 6. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปลักษณ์ที่ได้รับจากการสนทนา เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกันและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
2	พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจน	1. เพื่อทบทวนจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้เพื่อนพระนักศึกษาเป็นแม่แบบ และวัน เวลาและสถานที่ในการทดลอง	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาและแจกเอกสารประกอบการทดลอง 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนด้วยวิธีการตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา	เคยประสมมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น 1.3 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาทบทวนจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้เพื่อนพระนักศึกษาเป็นแม่แบบ วัน เวลาและสถานที่ในการทดลองที่ได้ชี้แจงในครั้งที่แล้ว 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาศาธิตการพูดต่อที่ชุมชนให้พระนักศึกษาได้สังเกตพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป โดยให้เลียนแบบเพื่อนพระนักศึกษา 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนตามที่เพื่อนพระนักศึกษาศาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคมเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้อง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			เมื่อพระนักศึกษาเรียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาก็ให้กำลังใจ พร้อมข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาคิดเห็นและ ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการ เรียนแบบพฤติกรรมที่พูดต่อที่ชุมชน ของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปประโยจน์ที่ ได้จากการเรียนแบบพฤติกรรมที่พูด ต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระ นักศึกษาที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จาก การเรียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึก ต่อที่วัด
3	พฤติกรรมที่พูดต่อ ที่ชุมชน ในด้านการ พูดคือ พูดเกริ่นนำได้ ถูกต้อง	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมที่พูดต่อที่ ชุมชนในด้านการพูด คือ พูดออกเสียงควบ กล้ำ ร ล ได้ชัดเจนที่ ผู้วิจัยมอบหมายให้พระ นักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่ม เติม 2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึก พฤติกรรมที่พูดต่อที่ ชุมชนในด้านการพูด คือ พูดเกริ่นนำได้ ถูกต้องด้วยวิธีการตาม แม่แบบเพื่อนพระ นักศึกษา	ครั้งที่ 3-10 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น ขั้นตอนทุกครั้ง ดังนี้ <u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการ เรียนแบบพฤติกรรมที่พูดต่อที่ชุมชน ตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา และ แจกเอกสารประกอบการทดลอง 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์ เกี่ยวกับพฤติกรรมที่พูดต่อที่ชุมชนที่ เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษา แสดงความคิดเห็น 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อ ทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมที่พูด ต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ ปฏิบัติมาแล้ว

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาศาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชน 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษ่าจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป โดยให้เลียนแบบเพื่อนพระนักศึกษา 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนที่เพื่อนพระนักศึกษาศาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคมเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้อง และเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาคำความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมกวดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษที่พระนักศึกษได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษไปฝึกต่อที่วัด
4	พฤติกรรมกวดต่อที่ชุมชน ในด้านการกวดคือ กวดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับ	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมกวดต่อที่ชุมชนในด้านการกวดคือ กวดเกริ่นนำได้ ถูกต้องที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษได้ไปฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อให้พระนักศึกษฝึกพฤติกรรมกวดต่อที่ชุมชนในด้านการกวดคือ กวดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับด้วยวิธีการตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษ	ดำเนินการตามครั้งที่ 3
5	พฤติกรรมกวดต่อที่ชุมชน ในด้านการกวดคือ สรุปได้ครอบคลุมใจความ	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมกวดต่อที่ชุมชนในด้านการกวดคือ กวดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษได้ไปฝึกเพิ่มเติม	ดำเนินการตามครั้งที่ 3

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึก พฤติกรรมการพูดต่อที่ ชุมชนในด้านการพูด คือ สรุปลงได้ครอบคลุม ใจความด้วยวิธีการ ตามแม่แบบเพื่อน พระนักศึกษา	
6	พฤติกรรมการพูดต่อ ที่ชุมชน ในด้านกิริยา ท่าทางคือ ห่มจีวร เรียบร้อย	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนในด้านการพูด คือ สรุปลงได้ครอบคลุม ใจความที่ผู้วิจัยมอบ หมายให้พระนักศึกษา ได้ไปฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึก พฤติกรรมการพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยา ท่าทาง คือ ห่มจีวร เรียบร้อย ด้วยวิธีการ ตามแม่แบบเพื่อน พระนักศึกษา	ดำเนินการตามครั้งที่ 3
7	พฤติกรรมการพูดต่อ ที่ชุมชน ในด้านกิริยา ท่าทางคือ ท่าทาง สำรวมในขณะที่ยืนพูด	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยาท่า ทางคือ ห่มจีวรเรียบ ร้อย ที่ ผู้วิจัยมอบ หมายให้พระนักศึกษา ได้ไปฝึกเพิ่มเติม	ดำเนินการตามครั้งที่ 3

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึก พฤติกรรมการพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยาท่า ทางคือ ท่าทางสำรวม ในขณะที่ยืนพูดด้วยวิธี การตามแม่แบบเพื่อน พระนักศึกษา	
8	พฤติกรรมการพูดต่อ ที่ชุมชน ในด้านกิริยา ท่าทางคือ ยืนทรงตัว ได้เหมาะสม	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนด้านกิริยาท่าทาง คือท่าทางสำรวมใน ขณะยืนพูดที่ผู้วิจัย มอบหมายให้พระนัก ศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึก พฤติกรรมการพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยา ท่าทางคือยืนทรงตัวได้ เหมาะสมด้วยวิธีการ ตามแม่แบบเพื่อน พระนักศึกษา	ดำเนินการตามครั้งที่ 3
9	พฤติกรรมการพูดต่อ ที่ชุมชน ในด้านกิริยา ท่าทางคือ มองสบตา ผู้ฟังอย่างทั่วถึง	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยาท่า ทางคือยืนทรงตัวได้ เหมาะสมที่ผู้วิจัยมอบ หมายให้พระนักศึกษา ได้ไปฝึกเพิ่มเติม	ดำเนินการตามครั้งที่ 3

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึก พฤติกรรมการพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยา ท่าทางคือ มองสบตา ผู้ฟังอย่างทั่วถึงด้วยวิธี การตามแม่แบบเพื่อน พระนักศึกษา	
10	พฤติกรรมการพูดต่อ ที่ชุมชน ในด้านกิริยา ท่าทางคือ พูดได้ เหมาะสมกับเวลาที่ กำหนดให้	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยา ท่าทางคือมองสบตา ผู้ฟังอย่างทั่วถึงที่ผู้วิจัย มอบหมายให้พระ นักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่ม เต็ม 2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึก พฤติกรรมการพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยา ท่าทางคือ พูดได้ เหมาะสมกับเวลาที่ กำหนดให้ด้วยวิธีการ ตามแม่แบบเพื่อน พระนักศึกษา	ดำเนินการตามครั้งที่ 3
11	ทบทวนพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนใน ด้านการพูดและด้าน กิริยาท่าทาง	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนในด้านกิริยา ท่าทางคือ พูดได้ เหมาะสมกับเวลาที่ กำหนดให้ที่ผู้วิจัย	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการ เลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางตาม แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		มอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อให้พระนักศึกษาทบทวนฝึกพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมในด้านการพูดและด้านกิริยา ทำทางด้วยวิธีการตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่ได้เคยฝึกมาแล้ว	1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยาทำทางที่ฝึกผ่านมาแล้วพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาศาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสมในด้านการพูดและด้านกิริยาทำทางในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาลงมือฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป ด้วยวิธีการที่จะทำให้พระนักศึกษาแสดง พฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสม ในด้านการพูดและด้านกิริยาทำทางโดยให้เลียนแบบ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			เพื่อนพระนักศึกษา 2.4. หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนทั้งด้านการพูดและ กิริยาท่าทางตามที่เพื่อนพระนักศึกษา สาธิตแล้ว ผู้วิจัยผู้วิจัยให้ข้อมูล ย้อนกลับและให้การเสริมแรงทาง สังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียน แบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะ ให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความ คิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับ เกี่ยวกับการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการ พูดและด้านกิริยาท่าทางที่พระ นักศึกษาได้เรียนรู้จากแม่แบบเพื่อน พระนักศึกษา 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาสรุปประโยชน์ได้ จากการเรียนรู้พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยา ท่าทางแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบ หมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด
12	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ ชุมชนในด้านการพูด และด้านกิริยาท่าทางที่ ผู้วิจัยมอบหมายให้พระ นักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่ม เดิม	1. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษอธิบายสรุปวิธี การและประโยชน์ของการฝึก พฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่ถูกต้อง เหมาะสมทั้งด้านการพูดและด้านกิริยา ท่าทางที่พระนักศึกษาได้รับจากการ เลียนแบบจากแม่แบบเพื่อนพระ นักศึกษา

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		2. เพื่อให้พระนักศึกษาสามารถอธิบายสรุปวิธีการและประโยชน์ของการฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ถูกต้องเหมาะสมทั้งด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่พระนักศึกษาได้รับจากการเลียนแบบจากแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา 3. เพื่อให้พระศึกษานำความรู้ที่ได้จากการฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนไปปฏิบัติในการเผยแพร่ธรรม คำสั่งสอนในพระพุทธศาสนา	2. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้พระนักศึกษาศักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ฝึกมาแล้ว 3. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม กล่าวขอใจพระนักศึกษาและกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 60 นาที

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษา (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2)

ครั้งที่ 1

เรื่อง

ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างพระนักศึกษากับพระนักศึกษาและผู้วิจัยกับพระนักศึกษา
2. เพื่อให้พระนักศึกษาทราบความสำคัญ จุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการพูดต่อที่ชุมชน
3. เพื่อให้พระนักศึกษาทราบจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้เพื่อนพระนักศึกษาเป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
4. เพื่อบันทึกหมายวันเวลาและสถานที่ในการทดลองครั้งแรกจนถึงสิ้นสุดการทดลอง

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้พระนักศึกษารู้จักและให้พระนักศึกษาแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกิจกรรม "เกมจับคู่หาเพื่อน" โดยให้พระนักศึกษาจับสลากที่ผู้วิจัยได้เขียนชื่อตัวละครในวรรณคดีได้แก่ พระราม สีดา สังข์ทอง รจนา สชน มโนราห์ อีเหนา บุชบา
3. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาดูหาคู่ของตนตามสลากที่จับได้ เพื่อสนทนาและเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับ ชื่อ ฉายา นามสกุล ชื่อเล่น วัด ภูมิลำเนา งานอดิเรกที่ชอบ อนาคต และอื่นๆ
4. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษานำข้อมูลของเพื่อนที่เป็นคู่ของตนเองจนครบทุกรูปให้พระนักศึกษารู้อื่นได้ทราบ จากนั้นผู้วิจัยสนทนากับพระนักศึกษเพื่อสร้างความคุ้นเคย
5. ผู้วิจัยกล่าวถึงความสำคัญ จุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการพูดต่อที่ชุมชน
6. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้เพื่อนพระนักศึกษาเป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชน
7. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษายกถามสรุปและนัดหมาย วัน เวลาและสถานที่ในการทดลองครั้งแรก จนถึงสิ้นสุดการทดลองและแจกเอกสารกำหนดการทดลอง
8. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารู้อื่นที่ได้รับจากการสนทนา เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกันและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

อุปกรณ์

สลากชื่อตัวละครในวรรณคดี

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ

ครั้งที่ 2เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทบทวนจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้เพื่อนพระนักศึกษาเป็นแม่แบบ และวัน เวลาและสถานที่ในการทดลอง
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนด้วยวิธีการตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนและแจกเอกสารประกอบการทดลอง
 - 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
 - 1.3 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาทบทวนจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการและขั้นตอนการให้เทคนิคแม่แบบที่ใช้เพื่อนพระนักศึกษาเป็นแม่แบบ วัน เวลาและสถานที่ในการทดลองที่ได้ชี้แจงในครั้งที่แล้ว
 - 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ
- ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาศาธิตการพูดต่อที่ชุมชนให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป โดยให้เลียนแบบเพื่อนพระนักศึกษา
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนตามที่เพื่อนพระนักศึกษาศาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาก็กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจน
- 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ในด้านการพูดคือ ออกเสียงควบกล้ำ ร ล ได้ชัดเจนที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบการทดลอง / แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 3เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้อง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ พูดออกเสียง
ครบกล่า ร ล ได้ชัดเจนที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ
พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องด้วยวิธีการตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนใน
ด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาและ
แจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนใน
ด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษา
แสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมกรรมการพูด
ต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่
แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุ
พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน
ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะพูดเกริ่นนำได้ถูกต้องในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อน
พระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนที่
ละรูป โดยให้เลียนแบบเพื่อนพระนักศึกษา
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ
พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องตามที่เพื่อนพระนักศึกษาสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อน
กลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและ
เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจ
พร้อม ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาในด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้อง
- 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาสรุปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรม การพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ในด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์ เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 4เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับ ไม่สับสน วกวน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ ในด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวนด้วยวิธีการตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน ตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาและแจกเอกสารประกอบการทดลอง
 - 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน ที่เคยประสบมา พร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
 - 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
 - 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ
- ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ
- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะพูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน ในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
 - 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป โดยให้เลียนแบบเพื่อนพระนักศึกษา
 - 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน ตามที่เพื่อนพระนักศึกษาสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษา

เลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาก็จะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน
- 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารूपประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับไม่สับสน วกวน ที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 5เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านการพูดคือ สรุปล้ำได้ครอบคลุมใจความ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ พูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ สรุปล้ำได้ครอบคลุมใจความด้วยวิธีการตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ สรุปล้ำได้ครอบคลุมใจความตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาและแจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ สรุปล้ำได้ครอบคลุมใจความที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้เห็นให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาสาธิตการพูดต่อที่ชุมชนให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะสรุปล้ำได้ครอบคลุมใจความในขณะพูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปล้ำลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป โดยให้เลียนแบบเพื่อนพระนักศึกษา
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ สรุปล้ำได้ครอบคลุมใจความที่เพื่อนพระนักศึกษาสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาในด้านการพูดคือ สรุปได้ครอบคลุมใจความ
- 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาสรุปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ในด้านการพูดคือ สรุปได้ครอบคลุมใจความที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 6เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านกิริยาท่าทางคือ ห่มจีวรเรียบร้อย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดคือ สรุปลงได้
ครอบคลุมใจความที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ
ห่มจีวรเรียบร้อย ด้วยวิธีการตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนใน
ด้านการพูดคือ พูดเกริ่นนำได้ถูกต้องตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาและ
แจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนใน
ด้านกิริยาท่าทางคือ ห่มจีวรเรียบร้อยที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษา
แสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมกรรมการพูด
ต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาคู่ที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่
แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุ
พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาศาธิตการพูดต่อที่ชุมชน
ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะห่มจีวรเรียบร้อยในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อน
พระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนที่
ละรูป โดยให้เลียนแบบเพื่อนพระนักศึกษา
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ
ห่มจีวรเรียบร้อยตามที่เพื่อนพระนักศึกษาศาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ
และให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อ
พระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อม
ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาในด้านกิริยาท่าทางคือ ห่มจีวรเรียบร้อย
- 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารूपประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ในด้านกิริยาท่าทางคือ ห่มจีวรเรียบร้อยที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 7เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านกิริยาท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูด

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ห่มจีวรเรียบร้อย ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูดด้วยวิธีการตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูดตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาและแจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูดที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะมีท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูดในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนที่ละรูป โดยให้เลียนแบบเพื่อนพระนักศึกษา
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูดตามที่เพื่อนพระนักศึกษาสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาในด้านกิริยาท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูด
- 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาสรุปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ในด้านกิริยาท่าทางคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูดที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 8

เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านกิริยาท่าทางคือยืนทรงตัวได้เหมาะสม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือคือ ท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูด ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ยืนทรงตัวได้เหมาะสมด้วยวิธีการตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือยืนทรงตัวได้เหมาะสมตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาและ แจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือยืนทรงตัวได้เหมาะสมที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้ พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้เห็นให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุ พฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะยืนทรงตัวได้เหมาะสมในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป โดยให้เลียนแบบเพื่อนพระนักศึกษา
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ยืนทรงตัวได้เหมาะสมตามที่เพื่อนพระนักศึกษาสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อม ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมกรพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาในด้านกิริยาท่าทางคือยืนทรงตัวได้เหมาะสม
- 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาสรุปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมกรพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ในด้านกิริยาท่าทางคือยืนทรงตัวได้เหมาะสมที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 9เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ ยืนทรงตัวได้เหมาะสมที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงด้วยวิธีการตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา และแจกเอกสารประกอบการทดลอง
 - 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
 - 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
 - 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ
- ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาสาธิตการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะมองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงในขณะพูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป โดยให้เลียนแบบเพื่อนพระนักศึกษา
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงตามที่เพื่อนพระนักศึกษาสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาก็ให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง
- 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์

เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 10เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชน ในด้านกิริยาท่าทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ มองสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึงที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ด้วยวิธีการตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาและแจกเอกสารประกอบการทดลอง
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ที่เคยประสบมาพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาสาธิตการพูดต่อที่ชุมชนให้พระนักศึกษาได้สังเกตเพื่อจะพูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป โดยให้เลียนแบบเพื่อนพระนักศึกษา
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านกิริยาท่าทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ตามที่เพื่อนพระนักศึกษาสาธิตแล้ว ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาในด้านกิริยาท่าทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้
- 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารूपประโยชน์ที่ได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา ในด้านกิริยาท่าทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากการเลียนแบบแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์ เอกสารประกอบทดลอง / แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา

การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 11

เรื่อง

วัตถุประสงค์

ทบทวนพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทาง

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางคือ พูดได้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาทบทวนฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางด้วยวิธีการตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่ได้เคยฝึกมา

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเลียนแบบพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางตามแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา
- 1.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่ฝึกผ่านมาแล้วพร้อมทั้งให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็น
- 1.3 ผู้วิจัยติดตามผลการฝึกครั้งที่แล้วเพื่อทบทวนหัวข้อการฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนของพระนักศึกษาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว
- 1.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการและขั้นตอนของการแสดงพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาจะแสดงให้พระนักศึกษาได้สังเกตพร้อมทั้งระบุพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนที่ผู้วิจัยต้องการให้พระนักศึกษาแสดงตามแม่แบบ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบโดยเพื่อนพระนักศึกษาศาธการพูดต่อที่ชุมชน ให้พระนักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสมในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางในขณะที่พูดต่อที่ชุมชน
- 2.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาร่วมกันสรุปลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษาที่สังเกตแล้วให้พระนักศึกษาจับสลากไปฝึกการพูดต่อที่ชุมชนทีละรูป ด้วยวิธีการที่จะทำให้พระนักศึกษาแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสมในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางโดยให้เลียนแบบเพื่อนพระนักศึกษา
- 2.3 หลังจากที่พระนักศึกษาฝึกพฤติกรรมการพูดต่อที่ชุมชนทั้งด้านการพูดและกิริยาท่าทางตามที่เพื่อนพระนักศึกษาศาธการแล้ว ผู้วิจัยผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคม เมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบได้ถูกต้องและเมื่อพระนักศึกษาเลียนแบบไม่ได้ ผู้วิจัยและพระนักศึกษาจะให้กำลังใจพร้อมข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับเกี่ยวกับการพูดต่อที่ชุมชนด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่พระนักศึกษาได้เรียนรู้จากแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา
- 3.2 ผู้วิจัยให้พระนักศึกษารูปประโยชน์ได้จากการเรียนรู้พฤติกรรมกรพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้พระนักศึกษาไปฝึกต่อที่วัด

อุปกรณ์ แม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา
การประเมินผล

1. ผู้วิจัยสังเกตจากการให้ความร่วมมือและซักถามข้อสงสัยต่างๆ
2. สังเกตจากการพูดหน้าที่ชุมชนของพระนักศึกษาแต่ละรูป
3. ประเมินจากแบบบันทึกการพูดหน้าที่ชุมชนของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่ 12

เรื่อง

ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่ผู้วิจัยมอบหมายให้พระนักศึกษาได้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้พระนักศึกษาสามารถอธิบายสรุปวิธีการและประโยชน์ของการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่ถูกต้องเหมาะสมทั้งในด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่พระนักศึกษาได้รับจากการเลียนแบบจากแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา
3. เพื่อให้พระศึกษานำความรู้ที่ได้จากการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนไปปฏิบัติในการเผยแผ่ธรรม คำสั่งสอนในพระพุทธศาสนา

เวลา

60 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้พระนักศึกษ้อธิบาย สรุปวิธีการและประโยชน์ของการฝึกพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่ถูกต้องเหมาะสมทั้งด้านการพูดและด้านกิริยาท่าทางที่พระนักศึกษาได้รับจากการเลียนแบบจากแม่แบบเพื่อนพระนักศึกษา
2. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้พระนักศึกษาซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับพฤติกรรมพูดต่อที่ชุมชนที่ฝึกมาแล้ว
3. ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม กล่าวขอบคุณพระนักศึกษาและกล่าวปิดการทดลอง

อุปกรณ์

-

การประเมินผล

-

เอกสารประกอบการทดลอง ครั้งที่ 2

เรื่อง การออกเสียง ร ล ได้ชัดเจน

.....

การออกเสียงถูกต้องนั้น ผู้พูดต้องออกเสียงคำให้ถูกต้อง ชัดเจนทุกคำ การออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจนที่พบบ่อยคือ

1. การออกเสียง ร เป็น ล เช่น

ริงนก ออกเสียงเป็น ลังนก
ไม่รัก ออกเสียงเป็น ไม่ลัก
เรื่อย ๆ ออกเสียงเป็น เลื่อย ๆ เป็นต้น

2. การไม่ออกเสียงควบกล้ำ เช่น

สงขลา ออกเสียงเป็น สงขา
ครั้งคราว ออกเสียงเป็น คั้งคาว
เป่าขลุ่ย ออกเสียงเป็น เป่าชู่ย เป็นต้น

3. การออกเสียงควบกล้ำ กว ขว คว เป็น ฝ ฟ เช่น

ไม้กวาด ออกเสียงเป็น ไม้ฝาด
ขว้าง ออกเสียงเป็น ฝ้าง
คว้นไฟ ออกเสียงเป็น ฟันไฟ เป็นต้น

4. การออกเสียงผิดอักษรวิธี เช่น

วุฒิ อ่าน วุด-ทึ ไม่ใช่ วุด
วิถถาร อ่าน วิด-ถาน ไม่ใช่ วิด -ตะ-ถาน
เศรษฐกิจ อ่าน เสต-ถะ-กิด ไม่ใช่ เสต-สะ-กิด เป็นต้น

5. การตัดเสียงบางพยางค์ทิ้งไป เช่น

พิจารณา อ่าน พิ-จา-ระ-นา ไม่ใช่ พิ-นา
มหาวิทยาลัย อ่าน มะ-หา-วิด-ทะ-ยา-ลัย ไม่ใช่ หา-ลัย
พฤษภบดี อ่าน พรี-หัด-สะ-บอ-ดี ไม่ใช่ พะ-หัด เป็นต้น

6. การออกเสียงผิดจังหวะ การออกเสียงคำบางคำติดต่อกันไป ความหมายก็จะแตกต่างไปจากการอ่านออกเสียงโดยเว้นจังหวะคำ ดังนั้นหากผู้พูดไม่ระวังที่จะเว้นหรือไม่เว้นจังหวะของคำแล้ว ผู้ฟังก็จะตีความหมายของคำผิดได้ เช่น

พ่อ เลี้ยงฉันดอดอยากมาก หมายความว่า พ่อของฉันเลี้ยงฉันมาดอดอยาก
ข้าว เย็นหมด หมายความว่า ข้าว หายร้อนแล้ว
สามวันจาก นารีเป็นอื่น หมายความว่า นารีเป็นอื่นในเวลาเพียงสามวันที่

จากกัน เป็นต้น

7. การติดอ่าง การติดอ่างเกิดจากสภาวะทางจิตใจที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อผู้พูดติดอ่าง ผลเสียที่เกิดคือ เสียบุคลิกภาพ และยังทำให้ผู้ฟังขาดความรู้สึกต่อเรื่องที่ฟัง และที่สำคัญคือ อาจทำให้ความหมายเปลี่ยนไปได้ เช่น

ของกินเล่น ๆ	อาจสื่อความหมายว่า ของกินเล่น (อาหารว่าง) ของกินเล่น (ไม่ตั้งใจกิน)
ไปช้า ๆ	อาจสื่อความหมายว่า ไปช้า (ไปสายกว่าเวลาปกติ)หรือไปช้า ๆ (ไม่รีบเร่งไป) เป็นต้น

สรุปได้ว่า การพูดที่ถูกอักขรวิธีนั้น ผู้พูดต้องฝึกหัดกระดกลิ้นและอ่านคำควบกล้ำ คำสูงคำต่ำอยู่เป็นประจำ สม่ำเสมอ โดยดูวิธีการอ่านที่ถูกต้องจากพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน และพยายามแก้ไข ปรับปรุง วิธีการพูดของตนเองให้ถูกต้องอยู่เสมอ

เอกสารประกอบการทดลอง ครั้งที่ 3

เรื่อง การพูดเก็ร้นำได้ถูกต้อง

.....

คำกล่าวที่ว่า " การเริ่มต้นที่ดีย่อมประสบความสำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง" เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นความสำคัญของการใช้คำนำในการพูด ทั้งนี้เพราะคำนำเป็นส่วนที่เรียกความสนใจของผู้ฟัง คำนำที่ดีจะบอกภูมิหลังและความเป็นมาของเรื่องที่จะพูด เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนใจ ผู้พูดที่ดีควรระมัดระวังเรื่องคำนำหรืออารัมภบทไว้ให้มาก เพราะคำนำที่ดีจะทำให้ผู้ฟังเกิดความศรัทธาและพร้อมที่จะติดตามเรื่องต่อไป

จุดมุ่งหมายของการใช้คำนำในการพูด

1. เพื่อเป็นการเตรียมและนำผู้ฟังเข้าสู่เรื่อง
2. เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความพอใจ รู้สึกยินดี และพร้อมที่จะฟัง
3. เพื่อบอกให้รู้ว่าผู้พูดกำลังพูดเรื่องอะไร เพื่อให้ผู้ฟังจะได้ติดตามเรื่องได้ถูกต้อง
4. เพื่อรวบรวมความคิดของผู้ฟังทั้งหมดให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีผู้พูดและเรื่องที่จะพูดเป็นจุดสนใจร่วมกัน
5. เพื่อชี้ให้เห็นประโยชน์ที่จะได้รับจากการฟัง
6. เพื่อเป็นการผูกมิตรและสร้างความเป็นกันเองกับผู้ฟัง

รูปแบบคำนำที่น่าสนใจ

คำขึ้นต้นที่ดี จะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง อาจทำได้โดยวิธีต่อไปนี้

1. พาดหัวข่าว เป็นการเลียนแบบหนังสือพิมพ์รายวัน เพื่อเรียกร้องความสนใจของผู้ฟัง เช่น "สงครามโลกครั้งที่ 3 จะระเบิดแล้ว" "เศรษฐกิจเมืองไทยทรุดหนัก" "วิกฤติการณ์ชายแดน" "สังปลดอาทิตย์" เป็นต้น
2. กล่าวคำถาม การตั้งคำถามในการเริ่มต้นพูด จะดึงความสนใจให้จดจ่อต่อผู้พูดได้ ผู้ฟังอาจนึกตอบคำถามไปด้วยในใจ เช่น ท่านทราบหรือไม่ว่ามนุษย์ต่างดาวมีจริงหรือท่านทราบไหมว่าโลกหน้ามีจริง เป็นต้น การตั้งคำถามต้องเป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะพูด ให้โอกาสผู้ฟังได้ตอบ หรือติดตามไปด้วย ไม่ควรเป็นคำถามที่ซับซ้อนหรือมีคำถามมากเกินไป เมื่อตั้งคำถามแล้ว ผู้พูดควรใช้คำเฉลยของคำถามนำไปสู่เนื้อเรื่องที่จะพูดต่อไป
3. ทำให้เกิดความสงสัย โดยการใช้ข้อความที่ชวนให้ผู้ฟังบังเกิดความสนใจหรือปัญหาให้คิด เช่น ปรัชญาการณืประหลาดที่ไม่เคยพบมาก่อนในประวัติศาสตร์ได้อุบัติขึ้นแล้ว หรือเด็กนักเรียนชั้น ป.4 เสนอวิธีแก้ปัญหาจราจรในกรุงเทพฯ ได้สมบูรณ์ที่สุด หรือเด็กอายุ 8 ขวบพูดได้ 7 ภาษา

4. **ใช้วาเทหรือบทกวี** ผู้พูดสามารถสรรหาวาเท คำคม บทกวีที่เหมาะสมมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องที่จะพูดได้ เช่น "เมตตาธรรมคำจุนโลก""ถึงบางพูดพูดดีเป็นศรีศักดิ์ มีคนรักรส ถ้อยอร่อยจิต แม้พูดชั่วตัวตายทำลายมิตร จะชอบผิดในมนุษย์เพราะพูดจา" เป็นต้น การอ้างอิงวาเทหรือบทกวีดังกล่าวต้องให้ถูกต้อง อย่าให้เพี้ยนไปจากเดิม ไม่ควรใช้บทกวีมากมายหลายบทในการเริ่มต้นพูด จะทำให้เสียเวลามากเกินควร

5. **ทำให้มีอารมณ์ขัน** หากการขึ้นต้นโดยการทำให้ผู้ฟังมีอารมณ์ขันได้ย่อมสร้างความสนใจจากผู้ฟังได้อย่างมาก ทั้งนี้ผู้พูดต้องใช้ศิลปะในการสร้างอารมณ์ขันประกอบด้วยจึงจะได้ผล เช่น พูดดีเป็นศรีแก่ปาก พูดมากปากจะมีสี "เมื่ออยู่ที่บ้าน ภรรยาผมนะหรือ ผมพูดคำเดียวเท่านั้นแหละ นอกนั้นภรรยาของผมจะพูดตลอดเวลา" เป็นต้น

6. **มีตัวอย่าง** การเริ่มต้นแบบมีตัวอย่าง เป็นการนำเอาเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับสาระที่พูดมาแล้วให้ผู้ฟังได้รับฟังเป็นการนำร่องเสียก่อน แล้วค่อยโยงเข้าสู่ตัวเรื่อง ข้อที่น่าสังเกตก็คือ ตัวอย่างที่นำมาเล่าจะต้องเป็นเรื่องจริง ซึ่งอาจจะเกิดกับผู้พูดเองหรือเกิดกับคนอื่น แต่ไม่ใช่เป็นเรื่องสมมุติ และควรเกี่ยวข้องกับหรือสอดคล้องกับเนื้อหาที่พูด ตัวอย่างเช่น "ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย...ครั้งแรกที่คุณสมศรีเริ่มขึ้นพูดบนเวที ทุกคนจะพูดกันเป็นเสียงเดียวกันว่า ภายใน 2-3 นาที คุณสมศรีจะพูดคำ อ้อ อ้า หรือ เดี้ยน ออกมาไม่ต่ำกว่า 20 ครั้ง แต่หลังจากได้เข้ารับการอบรมและฝึกทักษะการพูดมาหนึ่งเดือนเต็มๆ จะสังเกตเห็นได้ว่า ไม่มีคำพูดเหล่านี้จากคุณสมศรีอีกเลย... เพราะอะไรหรือครับ...ก็เพราะเดี๋ยวนี้คุณสมศรีกลายเป็นนักพูด..."

7. **ช่างบังเอิญ** ความบังเอิญเป็นสิ่งสะดุดใจอย่างหนึ่งที่ผู้ฟังมักให้ความสนใจเป็นพิเศษกว่าเรื่องธรรมดา โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงเวลาที่เหมาะสม มักจะสร้างความตื่นเต้นและความใคร่รู้ของผู้ฟังได้ไม่น้อยกว่าการเริ่มต้นแบบสังสัย ความบังเอิญที่นำมาเริ่มต้นอาจเป็นความบังเอิญที่มีได้คาดคิดมาก่อน หรือเป็นความบังเอิญที่เราพยายามคิดให้เกิดขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับเรื่องที่จะพูดก็ได้

ตัวอย่าง การพูดเรื่อง "ยาเสพติดมีพิษมหันต์" ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน เมื่อต้นปีที่ผ่านมานี้ ผมได้ทำงานวิจัยเรื่องหนึ่งคือเรื่อง "ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการมียาและสารเสพติดในครอบครัวของผู้ต้องขัง" การทำวิจัยครั้งนี้ผมต้องเก็บข้อมูลจากผู้ต้องขังทั้งชายและหญิง รวม 50 คนด้วยกัน ในวันแรกที่ผมไปเก็บข้อมูลจากผู้ต้องขังชายในเรือนจำกลางของจังหวัด ผมยังจำภาพของผู้ต้องขังคนแรกที่มา นั่งอยู่ที่โต๊ะสัมภาษณ์ตรงหน้าผมได้ดี ใบหน้าใหญ่รูปสี่เหลี่ยม แม้แก้มสองข้างจะตอบไปข้างตามวัย แต่ดวงตากลมโตทั้งคู่ก็ยังฉายแววแห่งความตื่นเต้นออกมาอย่างเด่นชัด ผมจำได้ว่าเขาเรียกชื่อผมเบาๆ 2-3 ครั้ง เมื่อผมจ้องมองเขา เขายิ้ม และเอ่ยคำถามแรกว่า... "จำผมได้ไหม" ผมครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งด้วยความไม่แน่ใจ..."เราไม่ได้พบกันมานานถึง 35 ปีแล้ว" เขาเอ่ยเหมือนจะย้ำความทรงจำ..."คุณอาจจำผมไม่ได้ แต่สำหรับผมแล้ว ผมจำเพื่อนได้เสมอ... ผมสุรียา เราเคยเรียนหนังสือด้วยกันสมัยอยู่ชั้นประถมไงละ"...เท่านั้นเอง ภาพต่างๆในอดีตผุดขึ้น

มาในความทรงจำของผมอย่างเด่นชัด ...สุริยาเพื่อนที่ดีที่สุด เรียบร้อยที่สุด นักเรียนที่เรียนเก่งที่สุดในชั้น... บัดนี้เขากลายเป็นผู้ต้องขังในคดีมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองและจำหน่าย โทษ...32 ปี..."

8. **เผชิญในสาระ** หมายถึง การโยงให้เห็นว่าเรื่องที่จะพูดนั้นมีความสำคัญหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้ฟัง ตัวอย่างเช่น การพูดเรื่อง " จรรโลงพระพุทธรศาสนา" อาจเริ่มต้นดังนี้

"หน้าที่ของชาวประมง คือการจับปลา

หน้าที่ของพ่อค้าคือการหากำไร

หน้าที่ของศิลปิน คือการสร้างศิลปะ

หน้าที่ของพระ คือการสอนมนุษย์

หน้าที่ของชาวพุทธ คือการประพฤติธรรม..."

9. **วาทะต้องอ้างอิง** หมายถึง การเริ่มต้นด้วยการกล่าวอ้างอิงถึงประวัติศาสตร์สถานที่หรือบุคคล เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจหรือมีความสัมพันธ์ร่วมกัน การนำเรื่องในลักษณะนี้ ถ้าทำได้ถูกต้องตรงกับเรื่องที่จะพูดจะเกิดผลในการดึงดูดความสนใจจากผู้ฟังสูงมาก เนื่องจากเป็นเรื่องที่ผู้ฟังรู้จักกันดีอยู่แล้ว และถ้าสิ่งที่นำมาอ้างนั้น เป็นเรื่องสำคัญต่อกลุ่มผู้ฟังด้วยแล้ว ก็ยิ่งเพิ่มความสนใจแก่ผู้ฟังมากยิ่งขึ้น ตัวอย่าง การพูดเรื่อง "พระมหากษัตริย์ไทย" อาจเริ่มต้นดังนี้

"นับเป็นเวลา 216 ปีเข้านี้แล้วที่พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกองค์ปฐมบรมกษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรี ได้ทรงตั้งพระราชปณิธานไว้ว่า..."

ตั้งใจจะอุปถัมภ์

ยอยกพระพุทธรศาสนา

จะปกป้องขอบขัณฑสีมา

รักษาประชาชนและมนตรี"

เอกสารประกอบการทดลอง ครั้งที่ 4 เรื่อง การพูดเนื้อหาของเรื่องตามลำดับ

.....

ส่วนที่เป็นตัวเรื่องหรือสาระของเรื่องในการพูดนั้นเป็นส่วนของการสร้างความเข้าใจ การดำเนินเรื่องจึงเน้นถึงประเด็นที่เป็นปัจจัยให้เกิดความเข้าใจเป็นสำคัญ หากกระทำได้จนถึงขั้นกระจ่างใจมากเท่าใดก็จะยิ่งเพิ่มความสมบูรณ์ตามหลักการมากขึ้น

หลักในการดำเนินเนื้อเรื่องในเบื้องต้นดังนี้

1. **เรียงลำดับ** หมายถึง การเรียบเรียงสาระของเรื่องที่จะพูดให้มีลำดับขั้นตอนว่าจะกล่าวถึงอะไรก่อน อะไรถัดมา และอะไรที่จะเก็บเอาไว้กล่าวตอนท้าย รวมทั้งการเรียบเรียงถ้อยคำภาษาด้วยว่าควรให้เหมาะเจาะกะทัดรัดอย่างไร พยายามหลีกเลี่ยงการกล่าวประเภทกระโดดข้ามไปข้ามมา ทำให้ผู้ฟังไขว้เขวหรือจับจุดไม่ได้

การเรียงลำดับอาจกระทำได้หลายวิธีเช่น เรียงจากความง่ายไปหาความยาก เรียงจากความน่าสนใจมากไว้ตอนแรกหรือตอนหลัง ความสนใจน้อยไว้ตอนกลาง เรียงลำดับตามหมวดหมู่ของเรื่อง เรียงจากหัวข้อใหญ่ไปหาหัวข้อย่อย เรียงจากเหตุไปหาผล เรียงจากผลไปหาเหตุ เรียงด้วยการเสนอปัญหา ก่อนและวิธีแก้ปัญหามายหลัง

2. **จับประเด็น** หมายถึง การกำหนดประเด็นและการพูดอยู่ในประเด็น คือผู้พูดจะต้องกำหนดประเด็นในตัวสาระของการพูดไว้ว่าจะพูดกี่ประเด็น ในการกำหนดประเด็นการพูดนี้ควรกำหนดให้มีน้อยประเด็นได้จะเป็นการดี การพูดน้อยประเด็นสามารถทำให้ผู้ฟังเห็นหรือเข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งได้ดีกว่ามากประเด็น

3. **เน้นตอนสำคัญ** เรื่องราวหรือเนื้อหาของเรื่องตอนใดที่สำคัญ จะต้องอาศัยศิลปะการแสดง การพูดประกอบให้มากขึ้น เช่น การพูดย้ำ การพูดซ้ำ การหยุดคิดหนึ่งก่อนจะถึงข้อความสำคัญ การเพิ่มน้ำหนักของเสียงหรือการลดระดับเสียงเพื่อให้เกิดความสนใจเป็นพิเศษ

4. **บิบบันอรรถ** การดำเนินเรื่องราวหรือสาระ ตลอดจนการแสดงการพูด ต้องไม่เป็นเหตุให้ผู้ฟังทราบล่วงหน้าว่าจบหรือจะลงเอยอย่างไร หากผู้ฟังสามารถทราบล่วงหน้าหรือเดาล่วงหน้าได้ว่าเรื่องราวจะจบลงอย่างไร ความเอาใจใส่ในการฟังจะลดน้อยลงจนในที่สุดอาจจะถึงจุดไม่เข้าใจ หรือเข้าใจอย่างไม่กระจ่างใจตามวัตถุประสงค์

5. **เหมาะสมเวลา** การเตรียมสาระการพูดที่ดีจะต้องสอดคล้องกับเวลาที่กำหนดไว้ด้วย ปัจจัยเกี่ยวกับเวลาเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เป็นทั้งมารยาทในการพูด สัญญาประชาคมและจิตวิทยาในการฟังด้วยการที่จะพูดได้เหมาะสมกับเวลานั้น การเตรียมสาระในการพูดมีส่วนอย่างมาก หากเตรียมสาระยืดเยื้อ ย่อมพูดให้จบตรงเวลาที่กำหนดได้ยาก การพูดที่เหมาะสมเวลา หมายถึง ยุติการพูดตามเวลาหรือก่อนเวลาที่กำหนดเล็กน้อย แต่ต้องไม่พูดเกินเวลา

6. **หาตัวอย่างประกอบ** การยกตัวอย่างที่เกี่ยวกับเรื่องราวมาประกอบ จะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่ายขึ้น ช่วยให้เนื้อหาเรื่องมีน้ำหนัก น่าเชื่อและเห็นภาพพจน์ควรหาตัวอย่างง่ายๆ ใกล้ๆตัวผู้ฟัง ซึ่งอาจจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงๆ อุทาหรณ์หรือเรื่องราวที่เล่าต่อๆ กันมา

เอกสารประกอบการทดลอง ครั้งที่ 5

เรื่อง การสรุปได้ครอบคลุมใจความ

.....

การกล่าวสรุปเป็นการกล่าวในตอนสุดท้ายของเรื่องหรือปิดท้ายเรื่อง บทสรุปเรื่องที่พูดก่อนที่จะยุติการพูดในแต่ละครั้ง มีความสำคัญเท่ากับการกล่าวคำนำ หรือบางทีอาจจะมากกว่าก็ได้ การกล่าวสรุปเป็นการขมวดความคิดเห็นของผู้พูด ในช่วงสุดท้ายที่ผู้ฟังจะได้ยินคำพูดจากผู้พูด เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นถึงสาระสำคัญของเรื่องที่ได้พูดมาแต่ต้น

กลวิธีในการกล่าวที่จะสร้างความประทับใจแก่ผู้ฟัง 5 ลักษณะดังนี้คือ

1. **สรุปความ** เป็นการสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่พูดอย่างสั้นๆ แต่ไม่ใช่เป็นการทบทวนหรือการย่อความ ตัวอย่างเช่น "โปรดอย่าถามว่า รัฐบาลจะให้อะไรแก่ท่าน แต่จงถามตัวเองว่า ท่านจะให้อะไรแก่ชาติบ้านเมืองบ้าง" "ท่านเห็นแล้วใช่ไหมครับว่า ความเมตตา กรุณา ย่อมเอาชนะความไม่เป็นมิตรได้ทุก ๆ ขณะ ทุกเวลา ทุกสถานที่ และทุกหนทุกแห่งในโลกนี้"
2. **ตามคมปาก** เป็นการจบการพูดด้วยการนำเอาคำสุภาพิต พึงเพย หรือ สำนวนที่คมคายมากกล่าวในตอนท้าย การจบด้วยวิธีเป็นการจบที่สละสลวย เข้าถึงจิตใจของผู้ฟังเกิดความดูดดื่มและซาบซึ้งตรึงใจ ตัวอย่างเช่น "เมื่อไม่มีสิ่งที่ท่านชอบ ก็ต้องชอบสิ่งที่ท่านมี" "การพูดที่ดีสามารถโน้มน้าวความคิดให้คล้อยตาม เอาชนะใจคน จูงใจและครองใจคนได้" "เวลาของคนฉลาดเพียงวันเดียว มีค่าเท่ากับชีวิตทั้งหมดของคนโง่" เป็นต้น
3. **ฝากให้คิด** เป็นการจบโดยพูดทิ้งท้ายไว้เป็นคำถาม เพื่อให้ผู้ฟังนำไปคิดต่อเพื่อให้เกิดการกระทำในบางประการ ตัวอย่างเช่น "ท่านที่เคารพคะ ความอยากรู้อยากเห็นของหญิงพิการผู้หนึ่ง ได้ถูกนำมาใช้จนสามารถช่วยเหลือคนพิการทั่วโลก แล้วความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขาเราจะไม่นำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยโลกบ้างเชียวหรือ" เป็นต้น
4. **สะกิดชักชวน** เป็นการสรุปจบโดยใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้ฟังเห็นด้วยกับสิ่งที่ผู้พูดเสนอและยินดีที่จะปฏิบัติตาม ตัวอย่างเช่น "คืนนี้เมื่อท่านกลับถึงบ้าน ท่านจะไม่ลองไปคุยกับพ่อแมของท่านบ้างหรือ" เป็นต้น
5. **สำนวนขบขัน** เป็นการสรุปโดยพลิกแพลงถ้อยคำหรือข้อความให้เกิดอารมณ์สนุก เพื่อให้เกิดบรรยากาศที่สนุกสนานและมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน รวมทั้งเพื่อให้จดจำบรรยากาศของการพูดในครั้งนั้นให้นานแสนาน ตัวอย่างเช่น "ท่านผู้ฟังครับ...ความรักของแม่ที่มีต่อลูกนั้นสุดที่จะพรรณนาได้ ลูก ๆ ทุกคนต่างรู้ซึ่งในความรู้สึกนี้เป็นอย่างไร ใครจะรักแม่อย่างไรแค่ไหนผมไม่ว่า แต่ไม่อยากจะให้รักเหมือนข้อความที่ลูกคนหนึ่งเขียนถึงแม่ด้วยความไม่เข้าใจในภาษาว่า ลูกรักแม่มากที่สุด ปีใหม่นี้ลูกขอให้แม่จงมีแต่ความสุขและขอให้อยู่เป็นหัวหลักหัวตอของลูกนาน ๆ นะแม่ นะ..."

เอกสารประกอบการทดลอง ครั้งที่ 6
เรื่อง การห่มจีวรเรียบร้อย

.....

การแต่งกาย เป็นสิ่งเสริมบุคลิกภาพหรือบั่นทอนบุคลิกภาพได้ทั้งสองอย่าง หากเกิดขึ้นอย่างขาดความพิถีพิถัน เพราะการแต่งกายเป็นสื่อความหมายไปยังผู้ฟังด้วย สามารถทำให้ผู้ฟังวินิจฉัยผู้พูดได้ว่าเป็นคนประเภทไหน น่าเชื่อถือศรัทธาเพียงใด

การแต่งกาย หมายถึง ความเรียบร้อย เหมาะสมกับกาลเทศะ สุภาพ ไม่รุ่มร่าม ประเจิดประเจ้อ หรือแต่งจนกลายเป็นการแสดงแฟชั่นการแต่งกาย และจัดการแต่งกายให้เรียบร้อยก่อนเวลาพูด

ผู้พูดที่ดีจึงควรแต่งกายให้เหมาะสมกับกาลเทศะและโอกาสที่พูด รวมทั้งควรพิจารณาถึงความเหมาะสมกับสภาพของผู้พูด และฐานะของผู้ฟังอีกด้วย โดยยึดหลัก 3 ส. ในการแต่งกายไว้ดังนี้

1. ส.- สุภาพ แต่งกายให้สุภาพเหมาะกับเวลา สถานที่ และบุคคล
2. ส.- สะอาด แต่งกายให้สะอาดเป็นสิ่งสำคัญ ช่วยให้ผู้ฟังดูแล้วสบายใจสบายตา
3. ส.- สมวัย แต่งกายให้เหมาะกับรูปทรงของเสื้อผ้า เครื่องประดับต่างๆ ที่ใช้รวมทั้งให้เหมาะสมกับวัยของตนเอง

เอกสารประกอบการทดลอง ครั้งที่ 7

เรื่อง การมีท่าทางสำรวมในขณะที่ยืนพูด

.....

กิริยาท่าทาง เป็นสิ่งสามารถสังเกตเห็นได้ด้วยลักษณะการพูดของแต่ละบุคคล กิริยาท่าทางเป็นส่วนสำคัญในการใช้ประกอบการพูด เพราะจะเป็นการสื่อความหมายของการพูดให้เป็นที่เข้าใจมากขึ้น กิริยาท่าทางเป็นส่วนประกอบที่สำคัญยิ่งอันหนึ่งในการพูด ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ 4 ประการ ดังนี้

1. การแสดงสีหน้า ซึ่งมีหลักที่พึงยึดถือในการแสดงสีหน้าให้ได้ผล 2 ประการคือ

1.1 อย่าสำรวมตนจนเกินไป จนไม่สามารถแสดงสีหน้าได้ตามธรรมชาติ

1.2 อย่าเตรียมการหรือชักซ้อมการแสดงสีหน้าไว้ล่วงหน้า ปล่อยให้ไปไปตามจังหวะการพูด หากพูดโดยคิดและรู้สึกตามที่พูดจริงๆ แล้วสีหน้าจะแสดงออกมาตามที่คิดเห็นหรือรู้สึกขึ้นเองตามธรรมชาติ

2. การวางท่า ไม่มีแบบของการยืนไว้แน่นอน แต่มีข้อพึงระวังอยู่ว่า อย่ายืน หรือนั่งตัวตรงแข็งทื่อแบบทหารเผ่ายาม หรือออกแอ่นพุงแอ่น ให้ยืนตามสบาย แต่ก็อย่าให้ถึงขนาดตัวห่อ หรือท่าท่าจะพียงล้มลง ให้ท่าห่างจากกันประมาณ 6-12 นิ้ว และวางน้ำหนักไว้ตรงอุ้งเท้า จะเป็นท่ายืนที่สบาย แขนปล่อยให้ตกไปข้างๆ ตัวตามปกติ เว้นแต่จะทำมือท่าไม้ บางที่อาจยืนมือไปจับแท่นที่ยืนพูด อย่าชะโงกตัวไปพังก้านกบแท่นยืนพูดนั้นนานนัก จะทำให้ไม่มีการท่ามือท่าไม้เลย ควรเปลี่ยนการวางมือในท่าต่างๆ สลับกันไปตามสมควรตลอดการพูด

3. การเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหวไปมาเป็นการเปลี่ยนความจำใจ การเดินไปทางซ้ายบ้าง ขวาบ้าง หน้าบ้าง หลังบ้าง แต่พอควร ช่วยให้คนฟังหายง่วงนอนได้ แต่ต้องเป็นไปตามธรรมชาติและนุ่มนวล การเดินแก่งก้างหรือแข็งทื่อ หรืองุ่มง่าม จะให้ผลทางลบ

4. การแสดงท่าทาง เป็นการเน้นหรือช่วยเพิ่มความกระจ่างโดยเฉพาะในระยะทาง ขนาดรูปร่าง และทิศทาง ส่วนมากเป็นการใช้มือและแขน โดยปกติจะยกมือแสดงในระดับอกหรือสูงกว่านั้น ไม่ควรแสดงโดยใช้มือต่ำกว่าสะดือ จะทำให้ผู้ฟังมองไม่เห็น เพื่อเน้นให้คนฟังประทับใจและจำได้

เอกสารประกอบการทดลอง ครั้งที่ 8

เรื่อง การยืนทรงตัวได้เหมาะสม

.....

การยืนทรงตัวเป็นท่าทางเบื้องต้นแรกของการพูด การทรงตัวที่เหมาะสมจะช่วยให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกน่าเชื่อถือและศรัทธารวมทั้งสามารถเรียกร้องความสนใจและความตั้งใจจากผู้ฟังได้ การทรงตัวที่ไม่เหมาะสมจะทำให้ประสิทธิภาพของการพูดลดลงได้

ลักษณะท่ายืนของคนพูดย่อมช่วยสร้างความตรงตาให้กับคนฟังได้ ซึ่งสามารถพิจารณาจากองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. **ท่ายืน** ร่างกายต้องยืนด้วยท่าทางที่สบาย สง่าผ่าเผย แต่ไม่ใช่ในลักษณะแข็งทื่อ ท่าทางไม่สื่อความเคร่งเครียดหรือประหม่า ไม่ยืนหลังโค้ง หรือกายโน้มไปข้างหน้า ท่ายืนที่ดีต้องเป็น "ท่ายืนที่ได้ตราฐ ระหว่างการยืนตรงกับการยืนพักตามสบาย" คือไม่ตรงแบบทหารยืนตรง ไม่ยืนพักตามสบาย ยามยืนอยู่ในลักษณะเช่นนี้ว่า คนพูดจะมีลักษณะตื่นตัวและยืนตรงตลอดเวลา กล้ามเนื้อเตรียมพร้อมจะปฏิบัติงาน กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนพูดอยู่ในลักษณะพร้อมแล้วที่จะแสดงแนวคิดของเขาอย่างเสรี

2. **เท้า** การวางเท้าย่อมมีผลต่อการพูดของคนเหมือนกัน การยืนที่ดีคือการยืนแบบเท้าทั้งสองห่างจากกันเล็กน้อย น้ำหนักลงที่ปลายเท้าเท่าๆ กันทั้งสองข้าง ควรยืนให้ย่อให้น้ำหนักลงที่สันเท้า เพราะจะทำให้ระบบหายใจไม่ดี อวัยวะส่วนที่ใช้ออกเสียงทำงานไม่เต็มที่ พูดเหนื่อยเร็ว และออกเสียงไม่ได้ชัดเจนเท่าที่ควร คนพูดส่วนมากนิยมการยืนแบบเท้าทั้งสองอยู่ในระดับเดียวกัน บางคนนิยมยืนเท้าข้างหนึ่งก้าวไปข้างหน้าหรือเหลื่อมล้ำข้างหนึ่งไปเล็กน้อย

3. **หลัง ทรงอก ไหล่** ส่วนของร่างกายควรตั้งตรง หลังตรงช่วงไหล่ผายสง่าผ่าเผย ไม่งอแง หรือยืนไหล่ห่อ ทรงอกผายตลอดเวลา

4. **มือและแขน** ในท่ายืนธรรมดา มือและแขนต้องห้อยลงข้างกายตามสบาย การประสานมือสองข้างไว้ข้างหน้าก็ดี หรือมือไขว้ข้างหลังก็ดี ช่วยให้ผู้พูดบางคนเกิดความรู้สึกสบายใจ แต่ท่าเหล่านี้ไม่ใช่ท่าปล่อยตามสบาย นอกจากนี้อาจเอามือใส่กระเป๋า หรือลูบคลำไมโครโฟนเป็นอันขาด และพยายามหลีกเลี่ยงการแสดงกิริยาซ้ำซากใด ๆ โดยปราศจากความหมาย

5. **ศีรษะ** เวลาพูดศีรษะต้องตั้งตรง อย่าให้เอนไปข้างหน้าหรือเอียงไปทางซ้ายหรือขวา คางอย่าเขิดมาก ท่าของศีรษะควรตั้งตรงแบบธรรมดา เพราะคนพูดจะสะดวกในการมองไปหน้าคนฟังทุกคนได้ง่าย

เอกสารประกอบการทดลอง ครั้งที่ 9

เรื่อง การมองผู้ฟังอย่างทั่วถึง

.....

ปกติการพูด หรือการสนทนา ผู้พูดควรมองหน้าผู้ฟัง เพราะการมองผู้ฟังเป็นการแสดงว่า ผู้พูดเต็มใจ สนใจ มีความสุขที่พูดกับผู้ฟัง และให้ความรู้สึกรู้ว่า การพูดมีชีวิตชีวา ทำนองเดียวกัน หากผู้พูดสื่อสารสายตาที่แสดงความไม่มั่นใจ ขลาดกลัวที่จะพูด นอกจากจะเสียบุคลิกแล้วยังไม่สามารถควบคุมผู้ฟังให้ฟังความสนใจมาที่ผู้พูดได้อีกด้วย

หลักการใช้สายตาประกอบการพูด ดังต่อไปนี้

1. **ขณะเดินขึ้นเวที** ควรมองไปยังแท่นพูด ไม่ควรก้มมองที่พื้นหรือเพดาน หรือมองซ้ายมองขวาด้วยอาการตื่นเวที หรือถ้าจะมองไปยังผู้ฟังก็ควรมองด้วยสายตาที่เป็นมิตรและมีความมั่นใจ
2. **เมื่อเดินถึงแท่นพูด** ให้มองไปยังผู้ฟังทุกคน หยุดนิตหนึ่งเพื่อเป็นการเตือนผู้ฟังด้วยสายตา จากนั้นก็เริ่มกล่าวคำปฏิสันถาร
3. **ขณะที่พูด** ควรมองไปยังผู้ฟังให้ทั่วถึงทุกส่วนของพื้นที่ ที่ผู้ฟังกำลังอยู่ โดยมองผู้ฟังจนตาสบตากับผู้ฟังเป็นคน ๆ ไปทางซ้ายบ้าง ขวาบ้าง มองด้านหน้า จุดกลาง หรือด้านหลังในทุกจุดของผู้ฟัง และในขณะที่ตาสบตา ให้ใส่ความสนใจลงไปในตัวงตา การเปลี่ยนจุดมองควรให้เป็นไปตามธรรมชาติ อย่าให้ผู้ฟังรู้สึกผิดสังเกต มองไปที่ผู้ฟังเท่านั้น ไม่มองไปที่อื่น
4. **เมื่อกล่าวสรุป** ควรมองผู้ฟังให้ทั่วอีกครั้งหนึ่งก่อนลงจากเวที เพราะอาจจะมีใครสงสัยหรือซักถาม หากไม่มีใครซักถาม กล่าวคำสวัสดิ์อำลาผู้ฟังด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

ข้อควรระวังในการใช้สายตาประกอบการพูด

1. ไม่ควรมองจุดใดจุดหนึ่งหรือมองผู้ฟังคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ เพราะจะทำให้เกิดความรู้สึกว่าไม่ได้พูดกับผู้ฟังทั้งหมด
2. ไม่ควรหลบตาลงต่ำ เหยงหน้ามองพูดเพดาน มองออกนอกห้อง มองข้ามหัวผู้ฟังแถวหน้าไปยังผนังห้อง ไม่เหลือบก้มมองเท้า ไม่ลำเลียงมองความงามของผนังห้อง
3. ไม่ควรเหลือบมองบันทึกเตรียมการพูดบ่อยครั้ง เพราะจะทำให้ผิดสังเกต และเบนความสนใจของผู้ฟัง
4. ไม่ควรมองผู้ฟังด้วยหางตา ขมวดคิ้วตาขุ่นเขียวเมื่อไม่พอใจ ทำตากรุ่มกริมหรือชำเลื่องดูนาฬิกาบ่อย ๆ จนเป็นที่สังเกตได้
5. ไม่ควรสวมแว่นตาสีดำหรือสีเข้มที่มองไม่เห็นดวงตาในเวลาพูด เพราะประสิทธิภาพของตาจะหมดลงทันที ไม่บังเกิดผลดีในการสื่อความหมายอย่างใด

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	พระมหาสงกรานต์ ตะโคตม
วันเดือนปีเกิด	13 เมษายน 2522
สถานที่เกิด	อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	วัดพระยายัง ซอย 17 ถนนพระรามที่ 6 แขวงถนนเพชรบุรี เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	-
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2537	นักธรรมชั้นเอก จากธรรมสนามหลวง
พ.ศ. 2543	เปรียญธรรม 7 ประโยค (ป.ธ.7) จากบาลีสสนามหลวง
พ.ศ. 2544	ศาสตราจารย์บัณฑิต (ศน.บ) วิชาเอกภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต(รป.บ)วิชาเอกรัฐประศาสนศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช นนทบุรี
พ.ศ. 2547	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม) สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร